

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΝΟΕΜΒΡΗΣ 2018 ΑΡ. ΦΥΛ. 538, € 1,50

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ (18/12/2018)

ΚΑΤΩ Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΣΚΑΪ

Η κυβέρνηση και οι διακομματικοί φίλοι της θέλουν να κλείσουν όσα ΜΜΕ δεν μπορούν να ελέγξουν για να επιβάλλουν μια πουτινικού τύπου κοινοβουλευτική δικτατορία ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΜΕ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΔΕΧΟΝΤΑΙ ΕΠΙΘΕΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ

Η βρομβιστική επίθεση στα γραφεία του Σκάι και της Καθημερινής είναι μία δραματική κλιμάκωση της μακρόχρονης και απροκάλυπτης κυβερνητικής επιχείρησης φίμωσης και τρομοκράτησης των αντιπολιτευόμενων τηλεοπτικών ΜΜΕ, και πρώτα απ όλα του ΣΚΑΙ.

Αυτή η επίθεση έχει στην ουσία τη ανοχή, δηλαδή την έμμεση υποστήριξη της ηγεμονικής στη ΝΔ καραμανλικής φιλοσυριζέικης φράξιας, της επίσης φιλοσυριζέικης λαλιωτικής ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ και των δυο ανοιχτά εχθρικών στον οποιονδήποτε δημοκρατισμό κομμάτων, πιο καλυμμένα του ψευτοΚΚΕ και πιο ανοιχτά και λυσσαλέα της ναζιστικής “Χρυσής Αυγής”.

Σε αυτήν την έμμεση υποστήριξη οφείλονται οι γενικόλογες, κούφιας και τελε-

τουργικά επαναλαμβανόμενες και βαριεστημένες καταγγελιούλες των παραπάνω ηγεσιών για πλήγμα ενάντια στη δημοκρατία και στον τύπο γενικά τη στιγμή που πενταφάνερα είναι η κυβέρνηση με το αναμφίβολα προστατευόμενο από την ίδια ψευτοαναρχικό παρακράτος της που έχει κηρύξει πόλεμο κύρια ενάντια στο Σκάϊ ενώ πάλι η ίδια με χίλια τερτίπια και κυρίως με τη φασιστική νομοθεσία για τα 7 κανάλια -πάλι με διακομματική υποστήριξη- έχει κλείσει όποιο κανάλι την ενοχλούσε πολύ, έχει εξαγοράσει πολιτικά ή οικονομικά ότι την ενοχλούσε λίγο και αρχίζει να στήνει τα αγαπημένα τηλεοπτικά κανάλια ενός νέου καθεστώτος, ενός καθεστώτος κοινοβουλευτικής δικτατορίας που το πολιτικό κέντρο της και το ιδεολογικό της πρότυπο είναι η πουτινική Ρωσία.

Δεν είναι τυχαίο που η συριζέικη επι-

χείρηση ελέγχου της τηλεόρασης πάει ακριβώς παράλληλα με την επιχείρηση ελέγχου της δικαστικής εξουσίας πάλι με λάσπη, εκκαθαρίσεις και ψευτοαναρχική φασιστική βία πάλι με την ουσιαστική ανοχή, δηλαδή πάλι με την έμμεση έγκριση των ίδιων κομματικών ηγεσιών και στον ίδιο βαθμό με τον οποίο υποστηρίζουν τον κυβερνητικό έλεγχο της δικαστικής εξουσίας.

Είναι υποχρέωση όλων των δημοκρατών και κυρίως όλων των αριστερών ανθρώπων να σταθούν δίπλα στον ΣΚΑΙ απέναντι σε αυτήν επίθεση, τσακίζοντας κυρίως το επιχείρημα της ψευδοταξικής τροτσκιστικής και κνίκτικης αντεπανόστασης ότι η αριστερά δεν υποστηρίζει ποτέ αστικά ΜΜΕ. Η αριστερά δεν υποστηρίζει τα αστικά ΜΜΕ όταν προωθούν ή στηρίζουν τη βία της αστικής τάξης εναντίον του λαού σε περιόδους αληθινών λαϊκών

εξεγέρσεων και επαναστάσεων. Όμως η αριστερά ενώ κριτικάρει σκληρά τα αστικά ΜΜΕ και αντιπαρατίθεται σε αυτά για όλες τις πολιτικές τους που είναι αντίθετες στα συμφέροντα του λαού και της εργατικής τάξης, στηρίζει με όλες τις δυνάμεις το δικαίωμα τους να υπάρχουν και να μιλάνε ελεύθερα όταν εξαπολύει εναντίον τους επίθεση για να τα φιμώσει και να τα τρομοκρατήσει ο φασισμός, δηλαδή η δικτατορία των πιο βάρβαρων και πιο επιθετικών κομματιών της αστικής τάξης, του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού. Αυτό για τον απλό λόγο ότι ο αληθινά μεγάλος και τελικός εχθρός κάθε φασισμού και το τελικό θύμα κάθε μεγάλης δικτατορίας είναι ο λαός και η πραγματική αριστερά.

Αθήνα, 18/12/2018

ΣΗΜΑΔΙΑΚΟ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΗΣ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΚΗΣ

Το μέλλον της βιομηχανίας, η τιμή της κιλοβατώρας και τελικά η σωτηρία της χώρας, είναι δουλειά των πιο καταραμένων

Τα μεσάνυχτα της 17 προς 18 Δεκέμβρη η ΔΕΗ και ο ΑΔΜΗΕ έκοψαν το ρεύμα στη Χαλυβουργική. Η επιχείρηση χρωστούσε 31,8 εκ. ευρώ στον πάροχο και ήταν ο δεύτερος μεγαλύτερος οφειλέτης μετά την κρατικά ελεγχόμενη ΛΑΡΚΟ (300 εκ.). Η ακριβή τιμή της ελληνικής ηλεκτρικής ενέργειας είναι η βασική αιτία του κλεισίματος της χαλυβουργίας Ελευσίνας και γενικά της καταστροφής της ελληνικής χαλυβουργίας, που είδε τις μεγάλες μονάδες της να κλείνουν η μια μετά την άλλη μόλις στα 5 τελευταία χρόνια.

Οι συγκρούσεις στο εσωτερικό της εργοδοσίας κρύβουν τους σαμπότερ που είναι έξω από αυτήν

Αυτό που είναι διαφορετικό με το κλείσιμο της χαλυβουργίας Ελευσίνας είναι ότι εδώ το σαμποτάζ κυρίως από τις κυβερνήσεις Γ. Παπανδρέου, Σαμαρά, Τσίπρα μέσω της εσκεμμένα πανύψηλης τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος, συγκαλύπτεται από την αδυναμία της εργοδοσίας της, που παίρνει τη μορφή της σύγκρουσης ανάμεσα στον συντριπτικά πλειοψηφικό κεφα-

λαιούχο της Κωνσταντίνο Αγγελόπουλο και στα δυο του παιδιά κληρονόμους του Παναγιώτη και Γιώργου -ιδιοκτήτες του μπασκετικού Ολυμπιακού. Τα παιδιά ισχυρίζονται ότι ο πατέρας τους έχει άνοια και ότι το εργοστάσιο το κλείνει με αποκλειστική της ευθύνη η δεύτερη γυναίκα του που τον διαχειρίζεται όπως θέλει και η οποία μαζεύει στο όνομά της όλα τα κεφάλαια του άντρα της και

αποστεγνώνει τη Χαλυβουργική. Σύμφωνα με αυτούς το ΔΣ της εταιρείας υπέβαλε πρόταση στον πατέρα για έναν διακανονισμό με τη ΔΕΗ που τελικά ο πατέρας δεν υπέβαλε στη ΔΕΗ. Ο πατέρας ισχυρίζεται ότι η επιχείρηση έχει πρόβλημα κυρίως λόγω της κρίσης στην οικοδομή αλλά ότι το

Συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Το παιχνίδι του BREXIT και η Ιρλανδία, σ. 3, • Εκλογές β' ΕΛΜΕ Δυτ. Αττικής-ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΙΑΛΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΚΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ, σ. 5, • Το ασύλληπτο σκάνδαλο και η προδοσία με τον ΑΔΜΗΕ, σ. 8 • Μια πρώτη εκτίμηση για τα «κίτρινα γιλέκα» σ.14, • Καθαίρεση Μάτις: Αρχή ιστορικών και καταρρακτωδών αλλαγών στην παγκόσμια πολιτική, σ. 16, • Το νόημα των σεναρίων για «μισές Πρέσπες» με πρόωρες εκλογές, σ.15

ΣΗΜΑΔΙΑΚΟ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΗΣ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΚΗΣ

Το μέλλον της βιομηχανίας, η τιμή της κιλοβατώρας και τελικά η σωτηρία της χώρας, είναι δουλειά των πιο καταραμένων

Συνέχεια από τη σελ. 1

ΔΣ της ζήτησε, με εντολή του, διακανονισμό με τη ΔΕΗ και ότι η ΔΕΗ τον απέρριψε (500.000 άμεση πληρωμή, και 100.000 το μήνα δόσεις για το χρέος συν την πληρωμή του μηνιαίου ρεύματος, πράγμα που δεν είδαμε η ΔΕΗ να διαμειδίσει ως τώρα). Επίσης κατηγορεί το ΔΣ ότι αρνείται να τον ενημερώσει για το τι ακριβώς διαμειθόθηκε στις συζητήσεις και ότι τα παιδιά του τον βγάζουν επίτηδες ανοϊκό για να του πάρουν την περιουσία. Το Σωματείο και το Εργατικό Κέντρο Ελευσίνας παίρνει θέση κατά του πατέρα. Μόνο η ηγεσία της ΓΣΕΕ έχουμε δει να λέει ότι την κύρια ευθύνη για το κλείσιμο έχει το ακριβό ρεύμα.

Έτσι όπως είναι τα πράγματα δεν μπορούμε να βγάλουμε ένα καθαρό συμπέρασμα για το αν και ποια από τις δύο είναι η δίκαιη πλευρά στη διένεξη. Πάντως, ενώ καμιά πλευρά δεν βάζει ζήτημα κυβερνητικών ευθυνών για την τιμή του ρεύματος, είναι η πλευρά των γιων Αγγελλόπουλων που ρίχνουν όλη την ευθύνη για το κατέβασμα του διακόπτη αποκλειστικά στην πλευρά του πατέρα τους, ο οποίος τουλάχιστον κατηγορεί τη ΔΕΗ. Επίσης παίρνουμε υπ όψιν μας ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είχε συμμαχία με έναν άλλο διεκδικητή της Χαλυβουργικής, τον αδελφό του ιδιοκτήτη Θεόδωρο Αγγελλόπουλο (συζύγο της γνωστής Γιάννας) ο οποίος ασχολήθηκε κυρίως με χρηματιστηριακά και εφοπλιστικά παιχνίδια και στήριξε δραστήρια την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία. Τέλος μας κάνει εντύπωση ότι δεν έχει μιλήσει ακόμα το ΔΣ της Χαλυβουργικής που πρόεδρος του είναι ο πατέρας του Βαρουφάκη για να απαντήσει στην κατηγορία του ιδιοκτήτη ότι δεν τον ενημερώνει για τη διαπραγμάτευση με τη ΔΕΗ.

Σαν υπεύθυνο του κλεισίματος της Χαλυβουργικής ο ΣΥΡΙΖΑ δείχνει τον ιδιοκτήτη της μέσω του Κούλογλου (σε ένα άθλιο άρθρο του στο TVXS με τίτλο: "Τα αμύθητα κέρδη στις τσέπες, τα χρέη στην υψικάμινο", <https://tvxs.gr/news/ellada/xalyboyrgiki-ta-amythita-kerdi-stis-tsepes-ta-xrei-stin-kayti-ypsikamino>) και παρατάσσεται ανοιχτά με το ΠΑΜΕ που κατηγορεί το σωματείο για φιλοεργοδοτικό επειδή για χρόνια διεκδικούσε φτηνό ρεύμα για την χαλυβουργία!

Μπορούμε να φανταστούμε τη χαρά των αρχισαμποταριστών του ΣΥΡΙΖΑ και των καθοδηγητών του του ψευτοΚΚΕ να παρακολουθούν τη σύγκρουση των παιδιών με τον πατέρα τους και τις αλληλοκατηγορίες τους πάνω από το πτώμα της πρώτης και μεγαλύτερης χαλυβουργίας της χώρας που δεν μπόρεσαν να την κλείσουν επί Α. Παπανδρέου ούτε τα πελώρια πρόστιμα που επέβαλαν οι Κεδίκογλου και Αρσένης, ούτε οι δολοφόνοι της "17N" που σκότωσαν τον διευθυντή της- θείο του σημερινού ιδιοκτήτη το 1986, ούτε οι σαμποταριστές του ΣΥΡΙΖΑ όταν τσάκισαν μονομιάς την οικοδομή οπότε και την κατανάλωση χάλυβα μετά τη χρεωκοπία του 2010 κυρίως μέσω της υπερφορολόγησης της έγγειας ιδιοκτησίας. Αλλά η αλήθεια δεν θα κρυφτεί. Είναι όχι απλά στα χέρια της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ που έκλεισε η Χαλυβουργική αλλά έκλεισε και αυτή εξαιτίας της πολιτικής του πανάκριβου ρεύματος που την επέβαλαν οι ΠΑΣΟΚ και ΝΔ και την απογείωσε ο ΣΥΡΙΖΑ μέσα στην κρίση.

Αυτά που αναφέρονται από τον ΣΥΡΙΖΑ και τους φίλους του σαν οι αληθινές αιτίες για το κλείσιμο, δηλαδή οι φαγωμάρες της εργοδοσίας, ή οι γυναίκες που έκλειψαν τα κεφάλαια αδύναμων γέρων είναι ιστορίες

που αφορούν μπακάλικα της γειτονιάς. Μια βαρεία βιομηχανία με δεκάδες στελέχη δεμένη και επιτηρούμενη από εκατό μεριές από τις αγορές, τις τράπεζες και τις κυβερνήσεις ή βγάζει κέρδη και βρίσκεται κεφαλαίουχους να τη συντηρήσουν ή να την αγοράσουν σε καλή τιμή, οπότε σόγια, φράξιες και πραγματικές ή φανταστικές κακές γυναίκες κοιτάνε να τις ζήσουν και απλά τσακώνονται στη μοιρασιά, ή έχουν ασταμάτητα και επί σειρά ετών ζημιές εκατοντάδων εκατομμυρίων και τότε σόγια, κληρονόμοι και κακές γυναίκες τσακώνονται για το ποιος θα ξεφορτώσει σε ποιον τα χρέη και θα επωφεληθεί από το κουφάρι. Το ζήτημα είναι γιατί υπήρξαν τα διαρκή αυξανόμενα χρέη για αυτή την πιο ιστορική από όλες τις χαλυβουργίες, γιατί υπήρξαν αυτά τα χρέη ταυτόχρονα για όλες τις χαλυβουργίες της χώρας, και γιατί όλες κλείσαν μέσα στα ίδια λίγα χρόνια ή υπολειπομένων. Όποιος δεν βάζει έτσι το ζήτημα είναι είτε αδαής είτε απατενας.

Η υπερυψηλή τιμή της ενέργειας έχει τσακίσει την ελληνική χαλυβουργία

Η μόνη απάντηση που έχει μια κάποια βάση είναι ότι έφταιξε η ταυτόχρονη για όλες τις χαλυβουργίες κρίση της οικοδομής. Αφήνουμε ότι και αυτή η κρίση έχει στο βάθος πολιτικά αίτια τα οποία είναι επιπλέον από αυτά της γενικής χρεωκοπίας της χώρας το 2010 και για τα οποία μόλις κάναμε μια νύξη παραπάνω. Όμως η καταστροφή της οικοδομικής δραστηριότητας εξηγεί μόνο την κάμψη της παραγωγής και τις ζημιές τα πρώτα χρόνια αυτής της κάμψης, αλλά όχι τη γενοκτονία της χαλυβουργίας. Γιατί όπως όλες οι χαλυβουργίες της Ευρώπης μπορούσε και η ελληνική από την άποψη του τεχνολογικού της επιπέδου να πολύ σύντομα να προσαρμοστεί και να ρίξει το βάρος από τη εσωτερική αγορά στη διεθνή, όπως έκαναν άλλες χαλυβουργίες στον ευρωπαϊκό νότο ή άλλες ελληνικές βιομηχανίες που παρήγαγαν άλλα προϊόντα αλλά ήταν λιγότερο ενεργοβόρες από τις χαλυβουργίες. Όμως οι πιο ενεργοβόρες απ όλες, που είναι οι χαλυβουργίες ήταν αδύνατο να ανταγωνιστούν τις ξένες χαλυβουργίες στη διεθνή αγορά με μια τιμή ρεύματος που έχει φτάσει να είναι πάνω από το 60% της τιμής του ρεύματος που πληρώνουν οι χαλυβουργίες της ΕΕ. Επίσης εκτός από την τιμή του ρεύματος είναι πανάκριβη και η τιμή του ρωσικού φυσικού αερίου που μονοπωλιακά λυμαίνεται τη χώρα μας και το οποίο επίσης χρησιμοποιεί η χαλυβουργία ιδιαίτερα στο στάδιο της προθέρμανσης του σκραπ. Στον παρακάτω πίνακα μπορεί κανείς να διαπιστώσει πόσο ψηλό είναι το ποσοστό που έχει η κατανάλωση ενέργειας στο κόστος του τελικού προϊόντος της χαλυβουργίας. Σε αυτόν φαίνονται τα διάφορα κόστη που διαμορφώνουν τις τελικές τιμές του ελληνικού χάλυβα, σύμφωνα με μελέτη της EBIKEN (<http://www.unicen.gr/images/pages/files/Energy%20and%20steel%20industry.pdf>)

ΠΟΣΟΣΤΑ ΚΥΡΙΟΤΕΡΩΝ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ (Στοιχεία 2013)		
ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ	34%	ΣΥΝΟΛΟ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΟΥ ΚΟΣΤΟΥΣ 56%
ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ	22%	
ΕΡΓΑΤΙΚΑ	20%	
ΛΟΙΠΑ	24%	
Το κόστος μεταποίησης προκύπτει από το συνολικό κόστος αναλώσεων αφαιρουμένου του κόστους α' και β' υλών		

Σύμφωνα με έρευνα του IOBE για τις τιμές του φυσικού αερίου «Τα πιο πρόσφατα στοιχεία δείχνουν ότι οι τιμές φυσικού αερίου για τις επιχειρήσεις στην Ελλάδα

παραμένουν υψηλότερες κατά 12% από τον μέσο όρο της ΕΕ-28...» (https://www.newsit.gr/energeia/27_Apr_2018). Το φυσικό αέριο η χώρα μας το προμηθεύεται σχεδόν αποκλειστικά από τη Ρωσία σε ποσοστό περίπου 78% (<http://www.rae.gr/old/sub3/3B/3b2.htm>), έχοντας έτσι εξαρτήσει σε πολύ υψηλό βαθμό την οικονομία της.

Εδικά σε ότι αφορά το ηλεκτρικό ρεύμα όπως προκύπτει από μελέτη της PWC για λογαριασμό του βελγικού ρυθμιστή ενέργειας (CREG) για την τιμολόγηση ηλεκτρικού ρεύματος και φυσικού αερίου σε μεγάλες βιομηχανίες στο Βέλγιο, τη Γερμανία, τη Γαλλία, το Ηνωμένο Βασίλειο και την Ολλανδία και η οποία δημοσιεύεται στην Καθημερινή της 6-12-2018, τα κόστη για την ηλεκτρική ενέργεια των τιμολογίων βιομηχανικών καταναλωτών διαμορφώνονται όπως φαίνονται στον παρακάτω πίνακα (οι τιμές είναι σε ευρώ/ MWh).

ΧΩΡΑ	ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΤΙΜΗ	ΦΟΡΟΙ	ΤΕΛΙΚΗ ΤΙΜΗ
ΕΛΛΑΔΑ	54,6	11,4	66
ΓΕΡΜΑΝΙΑ	31,3	5,7	37
ΒΕΛΓΙΟ	38	11,7	49,7
ΟΛΛΑΝΔΙΑ	36,1	3,3	39,4
ΓΑΛΛΙΑ	38,2	3,8	42

Όπως προκύπτει επίσης από την ίδια μελέτη ευρωπαϊκά κράτη όπως η Γερμανία, η Γαλλία και η Ολλανδία έχουν αξιοποιήσει τα περιθώρια του ευρωπαϊκού πλαισίου για να ενισχύσουν την παραγωγική τους βάση. «Οι μεγάλες βιομηχανίες της Ευρώπης αφενός επωφελούνται από τις πλήρως απελευθερωμένες αγορές ηλεκτρισμού που διαμορφώνουν ανταγωνιστικές τιμές ρεύματος και αφετέρου από τις κυβερνήσεις τους που στο πλαίσιο μιας συνολικότερης βιομηχανικής πολιτικής παρεμβαίνουν στο σκέλος των ρυθμιστικών χρεώσεων (τέλη, φόροι, κόστος ανανεώσιμων πηγών κλπ.) μειώνοντας σημαντικά το τελικό κόστος ενέργειας» (στο ίδιο).

Ακριβώς το αντίθετο από ότι συμβαίνει στη χώρα μας. «Τον Ιανουάριο του 2018 μια αντίστοιχη κατανάλωση εγχώρια βιομηχανία με αυτές που εξετάζει η μελέτη της PWC έπαιτα από σειρά εκπτώσεων που παρείχε η ΔΕΗ με απόφαση γενικής συνέλευσης πλήρωνε το ανταγωνιστικό σκέλος του ρεύματος στα 54,6 ευρώ/ MWh και τελική τιμή (τέλη, ΥΚΩ, ΕΦΚ κλπ.) στα 66 ευρώ/MWh. Στο δεύτερο εξάμηνο του έτους τα βιομηχανικά τιμολόγια έχουν αυξηθεί κατά 20% λόγω της σημαντικής αύξησης των εκπομπών CO2 με αποτέλεσμα η διαφορά της τιμής της ηλεκτρικής ενέργειας μεταξύ της ελληνικής βιομηχανίας και των Ευρωπαϊκών ανταγωνιστών της να ανέλθει στο 60%!

20% από τον Φεβρουάριο του 2019 που λήγουν οι συμβάσεις που παρείχε η ΔΕΗ με απόφαση γενικής συνέλευσης» (στο ίδιο). Έτσι το διακομματικό καθεστώς που ελέγχει τη διοίκηση της ΔΕΗ θα κλείσει ότι έχει απομείνει από την ελληνική βιομηχανία, οι ιδιοκτήτες των οποίων δεν ανήκουν στη νέα ρωσόδουλη αστική τάξη.

Η βρώμικη εξήγηση της ναυαρχίδας του βιομηχανικού σαμποτάζ για το κλείσιμο της Χαλυβουργικής

Βέβαια, το ψευτοΚΚΕ, το κόμμα αρχηγός όλου του αντιβιομηχανικού διακομματικού καθεστώτος ισχυρίζεται ότι για το κλείσιμο, όπως και για όλα τα άλλα κλεισίματα βιομηχανιών φταίει ο ανταγωνισμός των επιχειρηματικών ομίλων, και γενικά ο καπιταλισμός!

«Το "λουκέτο" στη Χαλυβουργική, μετά τη διακοπή ηλεκτροδότησης του εργοστασίου, δεν αποτελεί κεραυνό εν αιθρία. Είναι το αποτέλεσμα του ανταγωνισμού ανά-

μεσα στους επιχειρηματικούς ομίλους, που οδηγεί βιομηχανίες στρατηγικής σημασίας να κλείνουν, ενώ θα μπορούσαν να στηρίξουν

Συνέχεια στη σελ. 11

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/νση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

(σ.σ. η έμφαση δική μας). Πέραν αυτού, οι 10 μεγάλες βιομηχανίες της χώρας που συνδέονται με την υψηλή τάση βρίσκονται αντιμέτωπες με νέες επιβαρύνσεις κατά

Το παιχνίδι του Brexit και η Ιρλανδία:

Όλα για το βαθύ ρήγμα μεταξύ Ευρώπης – Βρετανίας και την άνοδο Κόρμπιν στην εξουσία

Το Brexit αποτελεί έτσι κι αλλιώς μια τραγωδία για την Ευρώπη. Κι αυτό όχι τόσο με την έννοια ότι αποτέλεσε τη «δικαίωση» του παραδοσιακού, δεξιού τύπου βρετανικού ευρωσκεπτικισμού, που δεν άφησε ποτέ το Ηνωμένο Βασίλειο να παίξει ηγετικό και προοδευτικό ρόλο στην προσπάθεια μιας ειρηνικής, αστικού τύπου ευρωπαϊκής ενοποίησης.

Αυτός ο «ευρωσκεπτικισμός», δηλαδή ο καλυμμένος αντιευρωπαϊσμός των μπατίρηδων – πια - Άγγλων μονοπωλιστών, που ονειρεύονταν πάντα τον ρόλο που έχασαν ως παγκόσμια ηγεμονική αυτοκρατορία μετά το 1945, υπόβοσκε από τη δεκαετία του '70, αλλά ήταν γενικά σε ύπνωση. Αυτόν τον έβγαλε από το συρτάρι ο - όπως όλα δείχνουν - προβοκάτορας του ρώσικου σοσιαλμπερριαλισμού Βρετανός πρωθυπουργός Κάμερον, ανοίγοντας από το πουθενά ζήτημα δημοψηφίσματος για παραμονή ή μη της χώρας του στην ΕΕ στις βουλευτικές εκλογές του 2015. Είχε προηγηθεί μια διαπραγμάτευσή του με την ΕΕ που εξασφάλιζε μια σειρά νέων εξαιρέσεων για τη Βρετανία από την πορεία της ευρωπαϊκής ενοποίησης, ακόμη και αν εκείνη έμενε στην Ένωση.

Ο Κάμερον μετά τη νίκη του στις εκλογές του '15, (και εν μέσω της τεράστιας αντιευρωπαϊκής προβοκάτσιας Τσίπρα-Μέρκελ (οι οποίοι με το γενικό άνοιγμα των ελληνικών και γερμανικών συνόρων με πρόσχημα τη σφαγή στη Συρία, προκάλεσαν ξαφνικά ένα πελώριο μεταναστευτικό ρεύμα και δυνάμωσαν το αντίστοιχο ξενοφοβικό ρεύμα), άφησε τον κρυφοφασίστα και αποδεδειγμένα πια πράκτορα του Κρεμλίνου Φάρατζ (UKIP) να οργιάσει αντιευρωπαϊκά και να ενώσει – όπως πάντα γίνεται στα διλημματικού τύπου δημοψηφίσματα – κάθε δυσaréσκεια και αντίθεση σε κυβερνητικές ή ευρωπαϊκές πολιτικές στο άρμα του Brexit. Ο ένας ψηφοφόρος υπέρ του Brexit ψήφισε νομίζοντας ότι θα βελτιωθεί η υγειονομική του περίθαλψη με τα χρήματα που πήγαιναν στις Βρυξέλλες και τώρα θα πήγαιναν στο βρετανικό ΕΣΥ (NHS), ο δεύτερος θεωρώντας ότι «τιμωρεί» το κοσμοπολίτικο Λονδίνο των Ευρωπαίων μεταναστών που έχει αφήσει σε σχετική υπανάπτυξη τη βιομηχανική κεντρική και βόρεια Αγγλία, ο τρίτος ψήφισε γιατί δε συμπαθούσε τη «γραφειοκρατία των Βρυξελλών» και δεν ήθελε τη μαζική οικονομική μετανάστευση των Τσίπρα - Μέρκελ στην πόρτα του.

Με την καίρια βοήθεια του τροτσκιστή ηγέτη των Εργατικών

Κόρμπιν, που ενώ στα λόγια ήταν με την παραμονή στην ΕΕ (Remain), στην πραγματικότητα έκανε μια άνευρη και προβοκατόρικη εκστρατεία που ενίσχυε τον αντιευρωπαϊσμό, η δεξιά πτέρυγα των Συντηρητικών και οι ρωσοκινούμενοι σωβινιστές του UKIP κέρδισαν με σχεδόν 52% το δημοψήφισμα κι άνοιξαν τον δρόμο για την οριστική έξοδο της Βρετανίας από την ΕΕ.

Η Μεί και η διαπραγμάτευση της εξόδου

Η πλειοψηφία των βουλευτών και των στελεχών τόσο του κυβερνώντος Συντηρητικού Κόμματος (συμπεριλαμβανομένης της Μεί, που διαδέχθηκε τον Κάμερον στην ηγεσία), όσο και – ακόμη περισσότερο – του Εργατικού Κόμματος είχαν ταχθεί στο δημοψήφισμα με την παραμονή στην ΕΕ. Βρέθηκαν λοιπόν (κυρίως οι Συντηρητικοί ως κυβέρνηση) να χειρίζονται μια υπόθεση (Brexit) στην οποία δεν πίστευαν και η οποία γνώριζαν ότι δεν είχε πραγματικά πλεονεκτήματα για τη Βρετανία, απλά προσπάθησαν να μειώσουν τις ζημιές με μια συντεταγμένη έξοδο από την ΕΕ, δηλαδή με ένα ήπιο Brexit επειδή ήξεραν ότι το σκληρό Brexit, δηλαδή το μη συναινετικό διαζύγιο των δύο πλευρών θα σήμαινε μεγάλο οικονομικό χτύπημα για τη βρετανική οικονομία με τους δασμούς στα βρετανικά προϊόντα κάθε είδους και τις αρχικές πελώριες καθυστερήσεις και κόστη ελέγχου στα σύνορα. Από την άλλη, η πιο δεξιά και αντιευρωπαϊκή πτέρυγα των Συντηρητικών, με άτυπο αρχηγό της τον Μπόρις Τζόνσον, ενισχύθηκε και σε επίπεδο κυβέρνησης με περισσότερους υπουργούς και απέκτησε μεγαλύτερες δυνατότητες διαμόρφωσης της γραμμής για τη μορφή που θα λάμβανε η έξοδος από την ΕΕ, αφού είχε την αίγλη της νίκης στο δημοψήφισμα. Μια αρχική προσπάθεια της Μεί να περάσει μια «μαλακή» έξοδος η οποία θα εξασφάλιζε στη Βρετανία όρους Νορβηγίας, δηλαδή συμμετοχή στον ΕΟΧ (Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο - European Economic Area) και στην τελωνειακή ένωση, με έλεγχο όμως της μετανάστευσης, απορρίφθηκε τάχιστα τόσο από την ΕΕ όσο

και από τους «σκληρούς» οπαδούς του Brexit. Η ΕΕ ξεκαθάρισε ότι όποιος θέλει συμμετοχή στον ΕΟΧ δέχεται και ελεύθερη μετακίνηση και μετανάστευση προσώπων, οπότε μετανάστευση από τις 27 χώρες της ΕΕ και τις άλλες τέσσερις της κοινής αγοράς.

Οι δε οπαδοί του σκληρού Brexit ξεκαθάρισαν ότι κάτι τέτοιο θα ισοδυναμούσε με λύση χειρότερη κι από την παραμονή στην ΕΕ, αφού η Βρετανία θα διατηρούσε όλα τα στοιχεία που την «έδεναν» με την κοινή αγορά και όλες τις μεταναστευτικές ροές, χωρίς καν να έχει λόγο στις αποφάσεις με ψήφο ή βέτο στην ΕΕ.

Έτσι η Μεί, θέλοντας και μη, ξεκαθάρισε σχετικά γρήγορα ότι η Βρετανία θα αποχωρήσει τόσο από την ΕΕ, όσο και από την ενιαία ευρωπαϊκή αγορά και την τελωνειακή ένωση. Εκείνο που έμενε ανοικτό είναι πόσο στενή ή πόσο «απόμακρη» θα ήταν η σχέση της χώρας με το ρυθμιστικό πλαίσιο που ορίζει την παραγωγή και εμπορία αγαθών και την παροχή υπηρεσιών στην ΕΕ. Η Μεί ήταν οπαδός μιας σχετικής εναρμόνισης του βρετανικού ρυθμιστικού πλαισίου με το ευρωπαϊκό, η οποία θα διευκόλυνε το εμπόριο και τις οικονομικές σχέσεις των δύο πλευρών, απομειώνοντας το πιθανό σοκ στη βρετανική οικονομία μετά την αποχώρηση.

Οι οπαδοί του Brexit, από την άλλη πλευρά, που ονειρεύονται μια «παγκόσμια» Βρετανία που θα «παίξει» εμπορικά με τις ΗΠΑ, την Ινδία, τη Βραζιλία, τον Καναδά και την Αυστραλία, αλλά και με την Κίνα, ισχυρίζονται ότι το διαζύγιο έπρεπε να είναι καθαρό και απόλυτο, ώστε να διευκολύνεται η σύναψη εμπορικών συμφωνιών με τις παραπάνω χώρες, χωρίς περιορισμούς από τους ευρωπαϊκούς κανονισμούς. Επρόκειτο για μια σύγκρουση δύο μπλοκ και δύο γραμμών μέσα στη βρετανική αστική τάξη και στο ίδιο το βασικό κόμμα της, τους Τόρις, που παρά τις δυσκολίες, λογικά θα μπορούσε να καταλήξει σε κάποιου τύπου συμβιβασμό.

Εκεί ακριβώς ανέκυψε (ή μάλλον βγήκε πιο έντονα στο προσκήνιο) το ιρλανδικό ζήτημα.

Το «αγκάθι» της Βόρειας Ιρλανδίας

Από το 1921, όταν η Μεγάλη

Βρετανία παραχώρησε στην Ιρλανδία μια κηδεμονευόμενη ανεξαρτησία (η οποία έγινε πλήρης το 1949), το βορειότερο ένα έκτο του νησιού, το λεγόμενο Όλστερ, έμεινε υπό βρετανική κυριαρχία, σαν πλήρες τμήμα του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς στη συγκεκριμένη επαρχία κυριαρχούσαν οι προτεστάντες, που δεν επιθυμούσαν την ενσωμάτωσή τους στην καθολική Δημοκρατία της Ιρλανδίας, αλλά την παραμονή τους στο ΗΒ.

Το γεγονός αποτελούσε πηγή συγκρούσεων για δεκαετίες, ενώ ειδικά από την στιγμή που οι Ιρλανδοί καθολικοί εθνικιστές του IRA πέρασαν - από τη δεκαετία του '60 - σε συμμαχία με το ρώσικο σοσιαλμπερριαλισμό μέχρι και τα μέσα της δεκαετίας του '90, το αίμα έρεε άφθονο, όχι μόνο στη Βόρεια Ιρλανδία, αλλά και στην ίδια την Αγγλία, με τρομοκρατικές επιθέσεις ακόμη και σε χώρους συγκέντρωσης μαζών, δηλαδή αμάχων. Αιματηρή βία κατά άμαχων καθολικών ασκούσε πολλές φορές και ο βρετανικός στρατός, όσο και οργανωμένοι παραστρατιωτικοί προτεστάντες, αλλά γενικά η αλήθεια είναι ότι στην κύρια πλευρά υπεύθυνοι για το αίμα ήταν οι πραξικοπηματιστές εθνικιστές του IRA.

Τελικά, το 1998 συνάφθηκε η Συμφωνία της Μεγάλης Παρασκευής, η οποία αναγνώριζε αυτόνομη τοπική κυβέρνηση και κοινοβούλιο στη Βόρεια Ιρλανδία στα πλαίσια του Ηνωμένου Βασιλείου, με συμμετοχή και των δύο κοινοτήτων, με ισότι-

μους όρους (ανάλογες τοπικές κυβερνήσεις και κοινοβούλια στο Ηνωμένο Βασίλειο έχουν η Σκωτία και η Ουαλία, ενώ η Αγγλία κυβερνάται απευθείας από την κεντρική κυβέρνηση του Λονδίνου και από το βρετανικό κοινοβούλιο). Η συμφωνία αναγνώριζε επίσης ότι η πλειοψηφία του λαού της Βόρειας Ιρλανδίας επιθυμεί την παραμονή της στο Ηνωμένο Βασίλειο, αλλά και ότι η πλειοψηφία του λαού του νησιού της Ιρλανδίας επιθυμεί την ένωσή του σε ένα και ενιαίο κράτος. Αναφέρει δε ρητά ότι αν κάποτε ο λαός του βορρά αποφασίσει να ενωθεί με τη Δημοκρατία της Ιρλανδίας, η Μεγάλη Βρετανία θα δεχθεί την απόφασή του (στα μέχρι σήμερα δημοψηφίσματα η μεγάλη πλειοψηφία επιθυμεί παραμονή στο Ην. Βασίλειο). Δίνει τέλος το δικαίωμα σε κάθε πολίτη που γεννιέται στη βρετανική επαρχία της Βόρειας Ιρλανδίας από τουλάχιστον έναν γονιό Βρετανό ή Ιρλανδό να λαμβάνει είτε βρετανική είτε ιρλανδική υπηκοότητα ή να διατηρεί και τις δύο. Δεδομένου ότι και οι δύο χώρες ήταν τότε μέλη της ΕΕ, η συμφωνία κατάρτησε πρακτικά τα σύνορα μεταξύ της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας και της βρετανικής επαρχίας της Βόρειας Ιρλανδίας, ενοποιώντας την οικονομική ζωή στο νησί. Η Συμφωνία της Μεγάλης Παρασκευής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες, αποτελούσε μια ήττα του ιρλανδικού σωβινισμού, που ζητούσε επί χρόνια την ένωση ακόμη και χωρίς τη θέληση του λαού του βορρά, αλλά και μια υποχώρηση της Βρετανίας από

ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΘΕΤΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΗΣ Β' ΕΛΜΕ ΔΥΤ. ΑΤΤΙΚΗΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΗ «ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ»

Οι φετινές εκλογές έγιναν με τον κλάδο αλλά και γενικότερα την εκπαίδευση στη χώρα σε χειρότερη κατάσταση από την περσινή. Οι γενικές συνελεύσεις των ΕΛΜΕ (των βασικών συνδικαλιστικών οργάνων των καθηγητών μιας περιοχής) συχνά δεν μαζεύουν πια ούτε τους υποψηφίους των παρατάξεων, οπότε οι αποφάσεις δεν παίρνονται σε αυτές, αλλά στα δ.σ των ΕΛΜΕ και ουσιαστικά από το ΔΣ της ΟΛΜΕ.

Ουσιαστικά δηλαδή πρόκειται για δευτερεύουσες αποφάσεις των κεντρικών κομματικών ηγεσιών που συμφωνούν στα βασικά. Όλα αυτά γίνονται μακριά από τους καθηγητές και ερήμην τους. Φυσικά κανείς ούτε ακούει, ούτε πολύ περισσότερο ακολουθεί τις όποιες αποφάσεις τους, γιατί αυτές δεν αντιστοιχούν ούτε στις ανάγκες των καθηγητών, ούτε ακόμη πιο πολύ στις ανάγκες της εκπαίδευσης και της κοινωνίας που πρέπει να υπηρετεί αυτή η εκπαίδευση.

Στην εκλογολογιστική Συνέλευση της Β' ΕΛΜΕ Δυτ. Αττικής στην οποία κατέβηκε και φέτος η Κίνηση «Παιδεία για Δημοκρατία και Ανάπτυξη» με υποψήφιο το σ. Γ Μπουρίτη, πήραν μέρος 120 περίπου συνάδελφοι, από τα 600 περίπου μέλη της ΕΛΜΕ, και από ένα σύνολο 1200 περίπου καθηγητών στην περιοχή της ΕΛΜΕ. Αυτή η απαξίωση του συνδικαλισμού είναι το αποτέλεσμα της στάσης όλων των αστικών κομματικών ηγεσιών αλλά κυρίως των σοσιαλφασιστικών (ΣΥΡΙΖΑ, ψευτοΚΚΕ, Παρεμβάσεις) που κυριαρχούν στα όργανα των ΕΛΜΕ. Είναι χαρακτηριστικό για το πόσο οι κυρίαρχες παρατάξεις εκτιμούν τους συναδέλφους, το γεγονός ότι δεν έκαναν καμιά απολύτως εκτίμηση για την τρομερή αποχή των συναδέλφων από τις μαζικές διαδικασίες και από την αδιαφορία τους στις υποτιθέμενες «αγωνιστικές κινητοποιήσεις» στις οποίες τους κάλεσαν δυο φορές φέτος, είτε σαν ΟΛΜΕ, είτε σαν ΑΔΕΔΥ.

Φέτος επιταχύνθηκε η διάλυση της εκπαίδευσης με την κατάργηση των εξετάσεων, (που σημαίνει και της μελέτης και τελικά της διδασκαλίας), σε emblematicά κλασικά μαθήματα της παγκόσμιας εκπαίδευσης, όπως τα Λατινικά και η Γεωμετρία, και όχι τυχαία σε μια σειρά άλλα μαθήματα θετικής κατεύθυνσης. Έτσι στην Α' Λυκείου κατάργησαν την εξέταση της Βιολογίας και του μαθήματος Γεωλογία και Διαχείριση φυσικών πόρων, στη Β' Λυκείου κατάργησαν εκτός της Γεωμετρίας, την εξέταση της Φυσικής, της Χημείας και της Άλγεβρας για τους μαθητές της θετικής κατεύθυνσης. Στο γυμνάσιο έχουν ήδη καταργηθεί, από τον δήθεν αριστερό Φίλη, οι εξετάσεις και για τις τρεις τάξεις της Χημείας, της Βιολογίας και της Γεωλογίας-Γεωγραφίας.

Την ίδια στιγμή οι κυρίαρχες παρατάξεις, με επικεφαλής το ΠΑΜΕ-ψευτοΚΚΕ αποπροσανατόλισαν τους μαθητές, τους καθηγητές και τους γονείς σε όλη τη χώρα με ένα κίνημα που σκάρωσαν στα γρήγορα με κύριο αίτημα ενάντια στην εντατικοποίηση (!) την ώρα που η εκπαίδευση διαλύεται, και με μια στημένη θεατρική παράσταση διαμαρτυρίας μαθητών κνιτών στο γραφείο του διαλυτή υπουργού που βέβαια δικαιολόγησε εντελώς τη συμπεριφορά τους.

Το χειρότερο απ όλα είναι ότι η μέση εκπαίδευση διαλύεται όχι μόνο σε επίπεδο περιεχόμενου σπουδών και μαθημάτων αλλά και της ίδιας της εκπαιδευτικής διαδικασίας, δηλαδή του μαθήματος μέσα

στην τάξη, δημιουργώντας τους σύγχρονους αναλφάβητους κύρια από τα πιο φτωχά παιδιά του λαού που δεν έχουν τη δυνατότητα για επιπλέον βοήθεια από το σπίτι ή το φροντιστήριο. Η τάξη είναι χωρισμένη πια σε δύο διαμερίσματα που είναι αποξενωμένα μεταξύ τους ενώ, αν τίποτα στο μεταξύ δεν αλλάξει, η ενδιάμεση μάζα σιγά σιγά θα τραβιέται προς την πλήρη αδιαφορία ή στην έχθρα της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Με βάση τις παραπάνω εκτιμήσεις η Κίνησή μας «Παιδεία για Δημοκρατία και Ανάπτυξη» κάλεσε τους καθηγητές να υπερασπίσουν το σχολείο και την εκπαίδευση από τη διάλυση και το μεσαιώνα στον οποίο οδηγείται από όλες ανεξαιρέτως τις παρατάξεις και ιδιαίτερα από αυτές που μιλούν στο όνομα της αριστεράς. Όπως διαπίστωσε η Κίνηση από το μοίρασμα της προκήρυξης στα σχολεία, από τις ζωντανές ομιλίες σε μερικά από αυτά και στις συζητήσεις με τους συναδέλφους, υπάρχει μεγάλο ενδιαφέρον και υποστήριξη από τους καθηγητές για όλα αυτά τα ζητήματα, γιατί αυτά είναι στην άμεση εμπειρία τους, αυτά ζουν κάθε μέρα στην τάξη, αυτά βλέπουν, νιώθουν και καταλαβαίνουν. Η Κίνηση εξήγησε και έδωσε αυτά τα φαινόμενα με την πολιτική κατάσταση της χώρας, με το μακροχρόνιο σαμποτάζ στην οικονομία, με την αύξηση της ανεργίας και την απαξίωση της μέσης τεχνικής εκπαίδευσης.

Τα αποτελέσματα των εκλογών φαίνονται στον παρακάτω πίνακα:

ΠΑΡΑΤΑΞΗ	2018			2017		
	ΨΗΦΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΟ %	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΟ %	ΕΔΡΕΣ
ΚΙΝΗΣΗ «ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ	17	4,63		15	4,30	
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	149	40,60	3	148	42,41	3
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ (Εξωκοινοβουλευτική «Αριστερά»)	79	21,53	2	76	21,78	2
ΠΑΜΕ (ψευτοΚΚΕ)	52	14,17	1	51	14,61	1
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	59	16,08	1	34	9,74	1
Ανεξάρτητοι (ΛΑΕ)	11	3,00		25	7,16	
Έγκυρα ψηφοδέλτια	367			349		

Η παράταξή μας αύξησε ελάχιστα τη δύναμή της, αλλά αυτή η μικρή διαφορά είναι στην πραγματικότητα μεγάλη αν ληφθούν υπ όψιν οι περιστάσεις. Αυτό γιατί σε μια στιγμή που η χειρότερη πολιτική αντίδραση έχει καταπιεί όλα τα άλλα κόμματα, κοινοβουλευτικά και εξωκοινοβουλευτικά, με πιο σημαντική εξέλιξη το πέρας της ΝΔ σε ανοιχτή πολιτική συμμαχία με τη ΧΑ στο φασιστικό κίνημα για το μακεδονικό, η Κίνησή μας κάλεσε τους καθηγητές να την ψηφίσουν ουσιαστικά ενάντια σε όλες τις άλλες παρατάξεις και για τη σχολική και για την κεντρική τους πολιτική γραμμή. Από την άποψη αυτή κάθε ψήφος στην Κίνηση ήταν μια ψήφος πραγματικά αντίθετη σε ένα ολόκληρο πολιτικό καθεστώς και ήθελε κουράγιο και πνεύμα βαθιά δημοκρατικό από ένα συνάδελφο για να την υποστηρίξει. Αυτοί οι 17 ψήφοι είναι ένα δείγμα για τη δυναμική της πολιτικής μας γραμμής και μια ελπίδα για το μέλλον όχι

μόνο του κινήματος των εκπαιδευτικών, αλλά γενικά του δημοκρατικού κινήματος στη χώρα μας.

Η ομιλία του σ. Μπουρίτη στη γενική συνέλευση της ΕΛΜΕ προκάλεσε αίσθηση, που εκδηλώθηκε με χειροκροτήματα από αρκετούς συναδέλφους σε μια αίθουσα που ως τότε έμενε απαθής στις ομιλίες των παρατάξεων και είναι η παρακάτω:

Αγαπητοί συνάδελφοι, η καταστροφή της εκπαίδευσης, που συντελείται για χρόνια, φέτος επιταχύνθηκε ιδιαίτερα μετά την κατάργηση της εξέτασης μιας σειράς μαθημάτων όπως των emblematicών Λατινικών που είναι η βάση πολλών ευρωπαϊκών γλωσσών και ο δεύτερος πυλώνας της κλασικής παιδείας μαζί με τα Αρχαία Ελληνικά, καθώς και της Γεωμετρίας που δίνει την αφηρημένη μαθηματική σκέψη με την άμεση εμπειρία του χώρου. Μετά τη μείωση ωρών στη Φυσική και την κατάργηση της Αστρονομίας από τον Αρβανιτόπουλο, ήρθε η κατάργηση της Φυσικής στη Γ' Λυκείου και η κατάργηση του ηλεκτρομαγνητισμού από τη Β'. Ακόμα δε στα νέα προγράμματα σπουδών δεν υπάρχουν Φυσική, Χημεία, Βιολογία στα μαθήματα της γενικής παιδείας σε β' και γ' λυκείου. Όλοι ξέρουμε ότι η εξέταση ενός μαθήματος στο σημερινό ελληνικό σχολείο είναι βασικός παράγοντας παρακολούθησής του και διαβάσματός του. Και ενώ θα περίμενε κανείς να υψωθεί στεντόρια φωνή από την ΟΛΜΕ, τους μαθητές, τους γονείς και τα κόμματα, δεν μίλησε κανείς για να καταγγείλει αυτήν την επιστροφή του ελληνικού σχολείου στο μεσαιώνα. Μόνο μερικές επιστημονικές ενώσεις διαμαρτυρήθηκαν γιαυτό το έγκλημα.

Αυτός που υποστηρίζει πάντα την πρόοδο σε μια χώρα είναι ιστορικά η αριστερά, αλλά κανείς δεν μίλησε. Μάλιστα

συντάξεις, δεν ανανεώνονται και η χώρα συνεχίζει να δουλεύει όσο θα δουλεύουν τα μηχανήματα αυτά. Την ίδια στιγμή και εξ αιτίας της πελώριας ανεργίας, οι εργαζόμενοι στύβονται στην εντατικοποίηση της δουλειάς τους για να πραγματοποιηθεί η παραγωγή, οι εξαγωγές κλπ. Την ίδια στιγμή της καταστροφής η χώρα ξεπουλιέται στο ρωσοκινέζικο κεφάλαιο και τους πολιτικούς του φίλους. Ξεπουλιόνται τα λιμάνια της, τα εργοστάσιά της, ενώ η ενέργειά της είναι εξαρτημένη από το ρωσικό φυσικό αέριο που το αγοράζουμε ακριβότερα από κάθε ευρωπαϊκή χώρα. Αυτό αυξάνει το κόστος της παραγωγής και ειδικότερα της ηλεκτρικής ενέργειας, οπότε τα προϊόντα δεν είναι ανταγωνιστικά. Έτσι έκλεισαν οι χαλυβουργίες για παράδειγμα.

Αγαπητοί συνάδελφοι, δεν είναι μόνο το χτύπημα του περιεχόμενου σπουδών που γίνεται. Είναι και κάτι άλλο πολύ σημαντικό. Είναι το χτύπημα της ίδιας της διδακτικής πράξης. Θα έχετε φυσικά παρατηρήσει ότι μέσα στην τάξη έχουν διαμορφωθεί δύο βασικές κατηγορίες μαθητών. Αυτοί που διαβάζουν, αυτοί που αδιαφορούν και μια ενδιάμεση κατηγορία. Αυτοί που αδιαφορούν είναι αυτοί που μας κοιτάζουν με άδεια βλέμματα και είναι κυρίως οι πιο φτωχοί μαθητές της τάξης. Αυτοί απλά περιμένουν να τελειώσει η ώρα και το διδακτικό έτος, σαν τους φαντάρους που περιμένουν να απολυθούν. Και μας σφίγγεται η καρδιά όταν τους βλέπουμε. Γιατί στην τάξη καταθέτουμε την ψυχή μας καθημερινά, γιατί θέλουμε να μορφώσουμε όλους τους μαθητές. Αυτοί οι μαθητές που θα αυξάνονται όσο περνά ο χρόνος ή θα κινηθούν προς την πρόοδο και θα απαιτήσουν μόρφωση ή θα κινηθούν προς την αντίδραση. Και όπως φάνηκε από τις καταλήψεις στη βόρεια κύρια Ελλάδα, υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να πάνε προς την αντίδραση. Φυσικά σε μια τέτοια περίπτωση δεν θα μπορούμε να σταθούμε στην τάξη. Και στο σημείο αυτό θέλω να καταγγείλω την υποστήριξη της ΔΑΚΕ κύρια στις καταλήψεις που ξέρουμε ότι της καθοδηγούσε η ναζιστική συμμορία της "Χρυσής Αυγής", σχετικά με το όνομα της γειτονικής μας χώρας. Και θέλω να τοποθετηθεί ο εκπρόσωπος της ΔΑΚΕ στη αίθουσα για αυτή τη συμμαχία με τους ναζί. Ξέρετε ότι είμαι κάθεται αντίθετος στο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά εδώ θα συμφωνήσω με την καταγγελία του σε αυτό το ζήτημα.

Συνάδελφοι, με βάση τα παραπάνω το κύριο στη συνδικαλιστική μας δουλειά είναι η υποστήριξη όχι μόνο του περιεχόμενου των σπουδών αλλά κύρια της εκπαιδευτικής διαδικασίας που διαλύεται. Ταυτόχρονα πρέπει να δώσουμε τη μάχη μαζί με τους μαθητές μας ενάντια στη συμμορία της ναζιστικής Χρ. Αυγής, το ρατσισμό και τον εκφοβισμό.

Αγαπητοί συνάδελφοι, η πραγματική αριστερά του προηγούμενου αιώνα, αυτή των κοινωνικών κινήσεων και των κοινωνικών επαναστάσεων, δεν έσωσε ούτε ήθελε να σώσει κανέναν. Η αριστερά οργάνωνε τους ανθρώπους που πάλευαν οι ίδιοι να αλλάζουν την κοινωνία και τη ζωή τους. Γιαυτό σας καλώ να ψηφίσετε την

ορισμένοι αποπροσανατόλισαν το λαό και τους μαθητές κάνοντας κινητοποιήσεις με σύνθημα «όχι στην εντατικοποίηση και την παπαγαλία», ενισχύοντας ουσιαστικά την κυβέρνηση. Αλλά χωρίς να λες τι θα αντιμετώπισει την παπαγαλία αυτό είναι μόνο ένα κούφιο σύνθημα.

Συνάδελφοι, όλα αυτά είναι αποτέλεσμα και μέρος του σαμποτάζ που διεξάγεται χρόνια στην παραγωγή της χώρας μας, με δήθεν οικολογικά προσχήματα ή με ψευτοαπεργίες και αυτό αποτυπώνεται τόσο στη μείωση του ΑΕΠ κατά 25% στη διάρκεια της κρίσης, αλλά κυρίως από έναν δείκτη που λέγεται Ακαθάριστος σχηματισμός πάγιου κεφαλαίου, που επίσης μειώθηκε κατά 68%. Τα στοιχεία αυτά μπορεί να τα δει κανείς πχ στις εκθέσεις του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας. Με απλά δηλαδή λόγια οι μηχανές που δουλεύουν σε αυτή τη χώρα για να παραχθούν μισθοί και

Κίνηση Παιδεία για Δημοκρατία και Ανάπτυξη. Για να οργανώσουμε την αντίστασή μας στην καταστροφή του σχολείου και της εκπαίδευσης.

Σημειώνουμε ότι ο εκπρόσωπος της ΔΑΚΕ δεν πήρε θέση για τη συμμαχία με τους ναζί στις καταλήψεις για το μακεδονικό.

Νωρίτερα ένας συνάδελφος από ένα σχολείο της περιοχής στο οποίο ένας μαθητής έβαλε φωτιά, αφού διάβασε το σημείο της προκήρυξής μας για την οργάνωση της πάλης ενάντια στη Χρ. Αυγή, και αφού ξεκαθάρισε ότι ούτε ανήκει σε κάποια παράταξη, ούτε και ξέρει ποιος έγραψε αυτήν την προκήρυξη, κατήγγειλε την ΕΛΜΕ ότι δεν ασχολήθηκε με αυτό το κεφαλαϊώδες ζήτημα, με αποτέλεσμα

οι καθηγητές να μην μπορούν να κάνουν μάθημα και να δέχονται τραμπουκισμούς.

Είναι πραγματικά πολύ χαρακτηριστικό ότι καμιά παράταξη δεν έβαλε το ζήτημα της “Χρ. Αυγής” και της βίας της στα σχολεία. Ακόμη και οι ΣΥΝΕΚ (δηλαδή η παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ) κατάγγειλε τη ΔΑΚΕ για την υποστήριξή της στις καταλήψεις που καθοδηγούσε η Χρ. Αυγή και

όχι την ίδια τη ναζιστική συμμορία για τη βία της στα σχολεία.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την προκήρυξη που μοίρασε στα σχολεία η Κίνησή μας και η οποία παρουσιάστηκε ζωντανά στους συλλόγους καθηγητών σε αρκετά από αυτά.

Εκλογές Β' ΕΛΜΕ Δυτ. Αττικής 19-12-2018

Κίνηση “Παιδεία για Δημοκρατία και Ανάπτυξη”

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΚΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Συνάδελφοι/ισσες

Ο εκβαρβαρισμός και η διάλυση της μέσης εκπαίδευσης είναι ένα έγκλημα που συνεχίζεται ασαμάτητα εδώ και χρόνια αλλά φέτος έχει αποκτήσει μια ξεχωριστή ένταση και ποιότητα. Φέτος δηλαδή καταργήθηκαν στην ουσία τα λατινικά, η βάση των περισσότερων ευρωπαϊκών γλωσσών και ο δεύτερος μεγάλος πυλώνας της κλασικής παιδείας και της σύγχρονης επιστημονικής ορολογίας δίπλα στα αρχαία ελληνικά. Για να περάσει πιο εύκολα αυτό το μορφωτικό έγκλημα η κυβέρνηση είπε ότι κατάργησε το μάθημα «μόνο» στις πανελλήνιες εξετάσεις. Αλλά αυτό το «μόνο» σημαίνει πλήρη κατάργηση του σε ένα σχολείο όπου όλα υπάρχουν, διδάσκονται και μαθαίνονται μόνο για τις πανελλήνιες εξετάσεις. Αλλά τα λατινικά ήταν η μια εμβληματική λοβοτομή στην εκπαίδευση. Η άλλη ήταν η κατάργηση της γεωμετρίας, μέσω της αφαίρεσης της εξετάσής της στη Β' λυκείου. Το χτύπημα δεν ήταν τυχαίο. Η γεωμετρία δίνει την μαθηματική αφαίρεση με την εμπειρική εικόνα του χώρου και σαν τέτοια είναι μια έξοχη μέθοδος καλλιέργειας της μαθηματικής σκέψης. Και επειδή αυτά δεν φτάνουν οι σαμποταριστές της εκπαίδευσης μετά την μείωση κατά μια ώρα της φυσικής της Α' λυκείου και την κατάργηση της Αστρονομίας από τον Αρβανιτόπουλο της ΝΔ, και στη συνέχεια την κατάργηση της Φυσικής της Γ' λυκείου και του Ηλεκτρομαγνητισμού της Β' λυκείου από τον Μπαλά, έρχονται πάλι με τον ΣΥΡΙΖΑ και τον Γαβρόγλου με τα νέα προγράμματα σπουδών να προτείνουν να καταργηθούν από την υποχρεωτική διδασκαλία της β' λυκείου τα Αρχαία Ελληνικά, η Φυσική, η Χημεία, η Βιολογία, η Άλγεβρα, η Πληροφορική, η Ξένη Γλώσσα την ίδια ώρα που ούτε σκέψη δεν γίνεται για μάθημα **Ρομποτικής** στα σχολεία και τη συγχώνευση της Βιολογίας με τη Χημεία σαν μάθημα επιλογής στη Β' λυκείου, πράγμα που αποτελεί μια παγκόσμια πρωτοτυπία. Την εποχή της έκρηξης της τεχνολογίας σε κάθε τομέα της ζωής, την εποχή που η επικοινωνία των ανθρώπων είναι πια παγκόσμια, αστραπιαία και ζωντανή, στο σχολείο δεν υπάρχει υποχρεωτικό μάθημα Πληροφορικής στη γενική παιδεία και οι μαθητές θα μάθουν τις αναγκαίες πια ξένες γλώσσες εκτός σχολείου όπου θα πληρώνουν αδρά οι άνεργοι γονείς ή μάλλον τα παιδιά των φτωχών θα είναι οι νέοι αναλφάβητοι στον κόσμο της παγκόσμιας επικοινωνίας. Με όλες αυτές τις μεθοδεύσεις η κατανόηση των νόμων της φύσης, η ανάπτυξη του επιστημονικού τρόπου σκέψης, η επενέργεια του ανθρώπου στη φύση που δημιούργησε το σύγχρονο πολιτισμό, εξοβελίζονται.

Θα περίμενε κανείς ότι μετά από όλα αυτά θα ξεσηκωνόνταν ένα κύμα οργής πρώτα από τον εκπαιδευτικό κόσμο με επικεφαλής την ΟΛΜΕ και μετά από τον κόσμο της διανοητικής, αλλά και τους γονείς και τους μαθητές ενάντια σε αυτά τα μέτρα, και ότι αυτό το κύμα θα ξέσπαγε σε ένα πολιτικό κίνημα όπου όλα τα κόμματα -εκτός προφανώς από τους καταστροφείς του ΣΥΡΙΖΑ - θα έλεγαν ένα βροντερό όχι σε αυτήν την επιστροφή στο μεσαίωνα, σε αυτήν την εσκεμμένη απομάκρυνση των ελληνικών σχολείων από τον σύγχρονο κόσμο, σε αυτόν τον γνωστό ακρωτηριασμό των ήδη εγκαταλειμμένων μαθητών αυτής της ταλαιπωρημένης χώρας.

Κι όμως δεν έγινε τίποτα από αυτά. Οι μόνοι που φώναξαν αρχικά ήταν κάποιοι επιστημονικοί φορείς φιλόλογων, μαθηματικών, φυσικών και βιοεπιστημόνων οι οποίοι μετά τη γενική σιωπή, προφανώς απογοητευμένοι σιώπησαν επίσης. Ήταν χαρακτηριστική η στάση της ΝΔ

που ουσιαστικά σιώπησε και μάλιστα τελευταία έκανε 10 προτάσεις για την παιδεία στις οποίες δεν εκφράστηκε καμιά αντίθεση ή διαφοροποίηση με το παραπάνω έγκλημα. Επίσης και το ΠΑΣΟΚ σιώπησε

Ιστορικά ο πολιτικός παράγοντας που αντιστεκόταν σε τέτοια πελώρια χτυπήματα στην πρόοδο ήταν η αριστερά. Αρκεί κανείς να ρίξει μια ματιά στα πολιτικά εκπαιδευτικά προγράμματα του παλιού ΚΚΕ και του ΕΑΜ, για να δει πόσο κυριαρχούνταν από την ανάγκη για την προώθηση των μαθημάτων των φυσικών επιστημών και των μαθηματικών, από την ανάγκη για το πείραμα και μάλιστα για το δέσιμο της εκπαίδευσης με την παραγωγή. Αυτή ήταν η κατεύθυνση για την εκπαίδευση της παγκόσμιας αριστεράς.

Κι όμως σήμερα στη χώρα μας στον 21 αιώνα δεν υπήρξε χειρότερη στάση απέναντι στο έγκλημα του ΣΥΡΙΖΑ από εκείνη της λεγόμενης κομμουνιστικής και επαναστατικής αριστεράς, κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής που με επικεφαλής το αυτοαποκαλούμενο «Κ»ΚΕ, δεν αρκέστηκε στο να μην μιλήσει, αλλά άρχισε να φωνάζει για άλλα σπρώχνοντας τους μαθητές σε διαδηλώσεις όχι για να διαμαρτυρηθούν γι αυτό τον μαθησιακό ακρωτηριασμό αλλά για την εντατικοποίηση της μελέτης και την παπαγαλία ή, ακόμα χειρότερα σε μια κατεύθυνση σύμφωνη με τον ακρωτηριασμό, δηλαδή ενάντια στην τεχνική εξειδίκευση στο σχολείο, προβάλλοντας το όπως θα εξηγήσουμε παρακάτω το αντεργατικό και αντιμαρξιστικό σύνθημα του «υποχρεωτικού δωδεκάχρονου σχολείου»

Άλλωστε τι σημαίνει πρακτικά το «όχι στην εντατικοποίηση και όχι στην παπαγαλία», όταν δεν υποστηρίζεις το αντίθετο της εντατικοποίησης και της παπαγαλίας που είναι ακριβώς το σχολείο που δίνει έμφαση στα θετικά μαθήματα, στο πείραμα, και στην πρακτική τεχνική κατάρτιση, δηλαδή το σχολείο που είναι δεμένο με την παραγωγή; (δες κριτική των Μάρξ Ένγκελς στο πρόγραμμα της Γκότα). Άλλωστε η παπαγαλία και η εντατικοποίηση ταλαιπωρούν στη μέση εκπαίδευση τη μειοψηφία των μαθητών που έχει γονείς που υλικά μπορούν να δώσουν στα παιδιά τους τις υλικές προϋποθέσεις οπότε και την ελπίδα μιας μόρφωσης που θα τους δώσει πρόσβαση σε κάποιες δουλειές με υποφερτές απολαβές εδώ ή στο εξωτερικό. Όμως η πλειοψηφία των μαθητών, ιδιαίτερα των πιο φτωχών, έχει χάσει αυτήν την ελπίδα, και στοιβάζεται, όπως θα δούμε παρακάτω, στις τάξεις χωρίς να μαθαίνει τίποτα περιμένοντας να τελειώσει αυτό το μαρτύριο -που το ψευτοΚΚΕ θέλει να το κάνει 12χρονο- ώστε να μπει, είτε στην ανεργία, είτε να πάρει έναν άθλιο και κερδοσιμό με υπερκόπωση μισθό.

Μα τότε, μπορεί να αναρωτηθεί κάποιος συνάδελφος, τι τα θέλουμε τα λατινικά την γεωμετρία, τη φυσική, τη βιολογία και την πληροφορική αν οι εκπαιδευτικές μέθοδοι που εφαρμόζουμε είναι έτσι κι αλλιώς τόσο ακατάλληλες; Τα θέλουμε όχι μόνο για να πάρει κάποιες απαραίτητες γνώσεις έστω εκείνη η μερίδα των μαθητών που μπορεί να το κάνει αυτό αλλά γιατί αυτά ακριβώς τα θετικά μαθήματα είναι τα λιγότερο κατάλληλα για την αποστήθιση, δηλαδή είναι αυτά που για να διδαχτούν αποτελεσματικά πρέπει το σχολείο να τραβηχτεί αναγκαστικά προς το πείραμα, την παραγωγή και την πρόοδο.

Στην πραγματικότητα πρέπει να τραβηχτεί όλη η χώρα προς την πρόοδο αν θέλουμε να σωθεί το σχολείο. Γιατί το σχολείο πεθαίνει σήμερα λαβωμένο από τις ίδιους ανθρώπους και τις ίδιες πολιτικές δυνάμεις που σκοτώνουν

εδώ και 40 χρόνια την υλική βάση στην οποία στηρίζεται η σύγχρονη εκπαίδευση αλλά και ο σύγχρονος πνευματικός πολιτισμός. Αυτή η βάση είναι η σύγχρονη βιομηχανία, που διαρκώς επαναστατικοποιείται από κάθε νέα επιστημονικοτεχνική ανακάλυψη, όπως τελευταία από τη ρομποτική και την τεχνητή νοημοσύνη.

Οι ηγετικές φράξιες σε όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, ιδιαίτερα σε αυτά της αυτοαποκαλούμενης αριστεράς, σκοτώνουν εδώ και τέσσερις δεκαετίες με σύστημα τη βιομηχανία στη χώρα μας. Γι αυτό δυναμιτίζουν και την επιστημονικοτεχνική έρευνα και την παραγωγή ειδικευμένων εργαζομένων σε διάφορα επίπεδα, γι αυτό υπονομεύουν και την μέση και την ανώτατη τεχνική εκπαίδευση.

Μιλάμε για ηγετικές φράξεις και όχι για ολόκληρα κόμματα γιατί πραγματικά είναι πολύ δύσκολο να υπάρξουν κόμματα ολόκληρα που να καταστρέφουν με σύστημα τη χώρα τους. Όμως μικρές πολιτικές φράξεις που καταλαμβάνουν σταδιακά με ίντριγκες και πολιτικούς ελιγμούς και δημαγωγίες την ηγεσία μεγαλύτερων πολιτικών ρευμάτων και κομμάτων μπορούν να υπάρξουν και έχουν υπάρξει στην ιστορία, ειδικά την ελληνική, για να επιβάλουν πολιτικές γραμμές ξένων μεγάλων δυνάμεων συνήθως εχθρικών προς τη χώρα και το λαό. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι η ελληνική άρχουσα τάξη ξεκίνησε την ιστορική διαδρομή της στο νεοελληνικό κράτος χωρισμένη σε τρία κόμματα, το ρωσικό, το αγγλικό και το γαλλικό.

Σήμερα κανένα κόμμα δεν μπορεί να παραδεχτεί ότι η πολιτική του ταυτίζεται με εκείνη μιας ξένης δύναμης, αλλά αν ψάξει θα δει κανείς ότι μετά τη Ρωσία, που το κόμμα της ήταν το κυρίαρχο στο πρώτο μετεπανάστατικό ελληνικό κράτος, ήρθε η εποχή που η Αγγλία έμεινε σαν η κυρίαρχη δύναμη για πάνω από έναν αιώνα, με την εξαίρεση της γερμανικής κατοχής, ενώ μετά τον πόλεμο κυρίαρχη έγινε η Αμερική. Μετά την πανωλεθρία της δικτατορίας στην Κύπρο και την πολιτική ήττα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην Κύπρο έγιναν κυρίαρχες οι φιλοευρωπαϊκές αστικές δυνάμεις χωρίς όμως η Ευρώπη να είναι μια μεγάλη δύναμη που θα μπορούσε να επιβάλει τη θέλησή της καθώς ποτέ δεν υπήρξε ένα ενιαίο ευρωπαϊκό κράτος και γι αυτό ένας ενιαίος ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός (υπήρξαν μόνο οι πλέον δεύτερης γραμμής ιμπεριαλισμοί της Αγγλίας, της Γαλλίας, της Γερμανίας κλπ).

Όμως στο διάστημα αυτό άρχισε να ανεβαίνει στην Ελλάδα η πολιτική επιρροή της ρώσικης υπερδύναμης που έγινε φασιστική ιμπεριαλιστική μετά την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ. Αυτή η φασιστική Ρωσία συνεχίζοντας την παράδοση της «πολιτικής διείσδυσης στο εχθρικό στρατόπεδο» των Τσάρων δούλεψε μέσα σε όλα τα ελληνικά πολιτικά ρεύματα αρχίζοντας από το κομμουνιστικό όπου αξιοποίησε τη σοβιετική ακτινοβολία για να αλώσει το παλιό επαναστατικό ΚΚΕ με βία και διπροσωπία φτάνοντας στο σημείο να σκοτώσει τον ηγέτη του Ζαχαριάδη και να κατασκευάσει με τα χειρότερα στοιχεία του ένα νέο αστικό ψευτοΚΚΕ. Αργότερα αξιοποιώντας τα αντιαμερικάνικα αισθήματα των δημοκρατών διείσδυσε στο ΠΑΣΟΚ με τη βοήθεια του τροτσκιστή Α. Παπανδρέου και πολύ αργότερα μετά την ανάδυσση της νέας ανοιχτά αστικής και ορθόδοξης Ρωσίας βρήκε στηρίγματα στη ΝΔ μέσω των Καραμανλή του Β και του

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΚΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Συνέχεια από τη σελ. 5

Σαμαρά, ενώ το πιο πιστό της πολιτικό ρεύμα το βρήκε στη φασιστική Χρ. Αυγή. Όσο για το ΣΥΡΙΖΑ ήταν από την ίδρυση του το προωθημένο πολιτικό απόσπασμα του ψευτοΚΚΕ στο κράτος, στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ.

Αυτό που κάνει τη ρωσική πολιτική να μην είναι ιδιαίτερα αντιληπτή σήμερα σαν τέτοια είναι η τακτική της να έχει την πολύ διαβρωμένη από την ίδια Ελλάδα μέσα στην ΕΕ και μέσα στο ΝΑΤΟ ώστε να μπορεί μέσω αυτής να διεισδύει και στους δύο αυτούς δυτικούς οργανισμούς. Η Ρωσία του Πούτιν ακολουθεί τη μέθοδο του φαρά που αντί να φάει μια σαρδέλα που έπιασε στο αγκίστρι του, την χρησιμοποιεί σαν δόλωμα σε ένα μεγαλύτερο αγκίστρι για να πιάσει ένα μεγαλύτερο ψάρι. Ο διπρόσωπος ΣΥΡΙΖΑ, ο αγαπημένος της Δύσης, είναι το πιο καλό αγκίστρι της Ρωσίας στην Ευρώπη.

Αυτό το κόμμα το έφερε στην εξουσία η χρεωκοπία του 2010. Αυτή τη χρεωκοπία ο ΣΥΡΙΖΑ, το ψευτοΚΚΕ και οι ναζί της ΧΑ την χρέωσαν στην ΕΕ ισχυριζόμενοι ότι ήταν τα μνημόνια που τη φέρανε και όχι η χρεωκοπία που έφερε τα μνημόνια. Η αιτία όμως της χρεωκοπίας ήταν η πολιτική των φιλορωσικών ηγεσιών των κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ και ΝΔ να σαμποτάρουν, και μάλιστα με βασικό τους όπλο τα αντιβιομηχανικά κινήματα του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ, και να ματαιώνουν κάθε σημαντική βιομηχανική επένδυση σε όλους τους τομείς της παραγωγής επί 30 ολόκληρα χρόνια (1980-2010) ιδιαίτερα στη βαριά βιομηχανία. Αυτό το μένος ενάντια στη βιομηχανία έχει πίσω του την εξής λογική: Μια στρατιωτική, ενεργειακή και διπλωματική υπερδύναμη σαν την Ρωσία, που είναι όμως οικονομικά πολύ πιο αδύναμη από όσο είναι οι ΗΠΑ και η ΕΕ, (ακόμα και αν προστεθεί στη δύναμη της η ισχυρή σύμμαχος της βιομηχανική Κίνα), δεν μπορεί να κυριαρχήσει ολοκληρωτικά σε μια σχετικά ανεπτυγμένη δυτική χώρα όπως είναι η Ελλάδα αν προηγούμενα δεν την αποδυναμώσει οικονομικά και κυρίως βιομηχανικά και δεν την αποκόψει πολιτικά και ψυχικά από την ΕΕ. Μόνο έτσι θα μπορεί να την μετατρέψει σε έναν χώρο από όπου θα περνάνε τα ενεργειακά δίκτυα με τα οποία θα εξαρτά και θα περικυκλώνει την Ευρώπη, και του οποίου ο εξεθλιωμένος πληθυσμός θα βλέπει σαν υπεύθυνο της κατάστασής του συνολικά τη Δύση οπότε θα είναι έτοιμος να γίνει διπλωματικό και στρατιωτικό στήριγμα της Ρωσίας ακόμα και να πολεμήσει εναντίον στην Ευρώπη στο πλευρό της.

Πάνω από όλα οι Ρώσοι αποικιοκράτες και τα ντόπια τσιράκια τους δεν θέλουν **τη βιομηχανία για να μην αναπτυχθεί ένα ισχυρό βιομηχανικό προλεταριάτο που είναι η μόνη τάξη που μπορεί να εγγυηθεί την ανεξάρτητη και προοδευτική πορεία της χώρας.**

Μια αποικιακή πολιτική δεν μπορεί να επιβληθεί σε μια ανεπτυγμένη χώρα χωρίς βία. Αυτή η βία έχει τη μορφή του σαμποτάζ στην οικονομία ενώ στην πολιτική έχει τη μορφή της κάθαρσης των πολιτικών αντιπάλων μέσω επιλεκτικών η και ανύπαρκτων σκανδάλων, την άλωση της δικαιοσύνης με εκκαθαρίσεις δικαστών, την άλωση του τύπου ιδιαίτερα του τηλεοπτικού με φασιστικά νομοθετήματα και οικονομική ασφυξία και την φυσική βία κατά πολιτικών αντιπάλων που την καθοδηγούν τα τρία ρωσόφιλα κόμματα, ο ΣΥΡΙΖΑ (που κινεί τον ψευτοαναρχικό τραμπουκισμό), το ψευτοΚΚΕ και κυρίως η ΧΑ.

Την ίδια ώρα που οι κυβερνήσεις δανείζονταν πελώρια ποσά από την ΕΕ και ένα μεγάλο κομμάτι τους το διοχέτευαν στην κατανάλωση του πληθυσμού για να του δίνουν μια προσωρινή αίσθηση ευημερίας και να ψηφίζονται από αυτόν και να μένουν στην εξουσία ενώ κατέστρεφαν το μέλλον του, ένα άλλο κομμάτι αυτού του δανεισμού το διέθεταν σε χαριστικές συμβάσεις του δημοσίου με τις οποίες εξέθρεψαν μια νέα κρατικοδίαιτη ολιγαρχία. Αυτή όχι τυχαία έχει ειδικούς πολιτικούς δεσμούς με τη Ρωσία και τους βαλκάνιους φίλους της ή με το ψευτοΚΚΕ (Κόκκαλης, Μπόμπολας, Γερμανός, Κοπελούζος, Μυτιληναίος κλπ). Είναι αυτός ο συνδυασμός του σαμποτάζ στην παραγωγή και του υπερδανεισμού που έφερε αναπόφευκτα τη χρεωκοπία του 2010.

Με τη χρεωκοπία η κατανάλωση του πληθυσμού τσακίστηκε και μαζί της καταστράφηκε και το ένα τρίτο περίπου της βιομηχανίας. Αλλά το σαμποτάζ όχι μόνο δεν μειώθηκε αλλά συνεχίστηκε με μεγαλύτερη ένταση κυρίως με την κατά 60% ψηλότερη τιμή του βιομηχανικού

ρεύματος στην Ελλάδα σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη, αλλά και με τις ίδιες πάντα προσχηματικές μεθόδους όπως και πριν, δηλαδή για την υπεράσπιση τάχα του καθαρού περιβάλλοντος, των αρχαιολογικών θησαυρών και της ομορφιάς του τοπίου ή για τα υποτιθέμενα συμφέροντα των καταναλωτών, είτε γιατί είναι τάχα στη φύση της ελληνικής γραφειοκρατίας να καθυστερεί για χρόνια τις επενδύσεις,

Το πόσο αυτά τα τελευταία είναι προσχηματικά αποδείχτηκε όταν πουλήθηκε τζάμπα και σε χρόνο μηδέν γέμισε πελώριους γεραμούς και κτίσματα με τις διαδικασίες του κατεπείγοντος το λιμάνι του Πειραιά αφότου πουλήθηκε στη στενή σύμμαχο της Ρωσίας και επίσης φασιστική Κίνα.

Ειδικά μετά την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία το βιομηχανικό σαμποτάζ δέχτηκε μια πρωτοφανή ώθηση κυρίως μέσω της χρεωκοπίας των τραπεζών, (οπότε και τον στραγγαλισμό των πιστώσεων σε όλους τους παραγωγικούς κλάδους), που την οργάνωσε ο ΣΥΡΙΖΑ με εργαλείο το δημοψήφισμα τάχα για πίεση στους δανειστές.

Το αποτέλεσμα του μεγάλου σαμποτάζ στην εποχή της χρεωκοπίας είναι ότι ο ακαθάριστος σχηματισμός παγίου κεφαλαίου στη χώρα που έχει μειωθεί στο ασύλληπτο ποσοστό του 68,6% σε σχέση με το 2008 πράγμα που σημαίνει ότι η παραγωγική ικανότητα της χώρας έχει μειωθεί σε βάθος, οπότε αυτή απλά επιβιώνει και κάνει και εξαγωγές με το να εξαντλεί τα όρια των ανθρώπων και των μηχανών που ακόμα βρίσκονται στην παραγωγή, αλλά και των φθαρμένων υποδομών. Αυτό το νόμμο είναι πολύ σημαντικότερο από το 25% της πώσης του ΑΕΠ στα 10 τελευταία χρόνια και ειδοποιεί ότι έρχεται μια νέα, ακόμα μεγαλύτερη οικονομική κρίση όσο η μανιασμένη επίθεση της ψευτοαριστεράς στις μεγάλες επενδύσεις με την ουσιαστική συμφωνία της ηγεσίας της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ (δες χρυσό στην Κασσάνδρα και Ελληνικό) συνεχίζεται.

Η απόδειξη ότι το σαμποτάζ το κινούν οι φίλοι της Ρωσίας είναι ότι τη χρεωκοπία της χώρας που αυτό έφερε, την αξιοποιούν για να αγοράζουν τζάμπα **το μεδούλι της χώρας, που είναι οι υποδομές** της Ρωσίας και η στρατηγική σύμμαχος της Κίνα. Λιμάνι Πειραιά, λιμάνι Θεσσαλονίκης, ηλεκτρικά δίκτυα (ΑΔΜΗΕ), ενώ στον ρώσο κρατικοολιγάρχη Σαββίδη προσφέρονται ποδοσφαιρικές ομάδες και τηλεοπτικοί σταθμοί για να αποκτήσει η Ρωσία άμεση πολιτική επιρροή στη χώρα. Ακόμα και όταν κάποιο δυτικό κεφάλαιο αγοράζει υποδομές, (πχ ΔΕΣΦΑ, ΤΡΑΙΝΟΣΕ, 14 επαρχιακά αεροδρόμια) αυτό έχει στενούς στρατηγικούς δεσμούς με τη Ρωσία. Χαρακτηριστικά την προηγούμενη μέρα που το ιταλικό κράτος αγόρασε σχεδόν τζάμπα τους ελληνικούς σιδηροδρόμους, υπέγραψε συμφωνία για κοινή εκμετάλλευση όλου του εκτός Ιταλίας σιδηροδρομικού δικτύου με τους ρωσικούς κρατικούς σιδηροδρόμους!

Το ίδιο σαμποτάζ που έγινε στη βιομηχανία, (και έγινε και στη βιομηχανοποιημένη γεωργία και στον τουρισμό μεγάλης κλίμακας, και στην έρευνα και στην τεχνολογία), γίνεται εδώ και 40 χρόνια και στην εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες της. Ιδιαίτερα γίνεται στη μέση εκπαίδευση εκεί όπου μορφώνεται ευρύτερα η πλειοψηφία του πληθυσμού και στην οποία σαμποτάρεται όπως είναι φυσικό η διδασκαλία των θετικών επιστημών και πιο πολύ η τεχνική εκπαίδευση, γιατί από την τελευταία προέρχεται σε όλες τις ανεπτυγμένες χώρες το πιο πλατύ, τεχνικά καταρτισμένο κομμάτι της βιομηχανικής εργατικής τάξης στο οποίο αυτές οι χώρες χρωστάνε την ποιοτική ανάπτυξη της βιομηχανίας τους. Το βασικό σύνθημα για την καταστροφή της μέσης τεχνικής εκπαίδευσης είναι το «ενιαίο δωδεκάχρονο σχολείο». Αυτό το αποδέχεται η ΟΛΜΕ και σιγά σιγά το υλοποιεί ο ΣΥΡΙΖΑ ακριβώς επειδή δεν ανταποκρίνεται σε καμιά παραγωγική ανάγκη της χώρας, γιατί και οι υπερασπιστές του δεν εξηγούν την αναγκαιότητά του με ταξικούς όρους, ούτε με όρους παραγωγής αλλά με όρους γενικής ανθρώπινης καλλιέργειας. Βεβαίως δεν πρόκειται για καμιά καλλιέργεια, αλλά, όσο το έχουν περιγράψει τα συνέδρια της ΟΛΜΕ, για σκέτη γενική παιδεία μέχρι τα 18, που σημαίνει να μην μπορούν να δραπετεύσουν προς την τεχνική μόρφωση και προς την παραγωγή τα παιδιά, κυρίως της φτωχολογίας, που περιθωριοποιούνται και τσακίζονται μέσα σε αυτό το σχολείο της στείρας θεωρητικολογίας χωρίς πείραμα και σύνδεσης της γνώσης με τη ζωή, πράγμα που αναπόφευκτα σημαίνει παπαγαλία, γραφειοκρατικό

πνεύμα και απέραντη βαρεμάρα.

Η ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Όστόσο το σαμποτάζ στην μέση εκπαίδευση δεν σκοπεύει μόνο στην διάλυση της θετικής και τεχνικής εκπαίδευσης, σκοπεύει στην διάλυση και την καταστροφή της ίδιας της εκπαιδευτικής διαδικασίας, σκοπεύει στη διάλυση γενικά του σχολείου, σκοπεύει στο βάθος στην μαζική και καθολική αμορφωσιά του πληθυσμού, που η πιο φανερή της έκφραση είναι ήδη η αυξανόμενη αδυναμία στη σωστή και κάπως πλούσια γλωσσική έκφραση της νεότερης γενιάς.

Υπάρχει πρόγραμμα με διακομματική υποστήριξη (σε επίπεδο κομματικών ηγεσιών) για τη διάλυση και τον εκβαρβαρισμό της εκπαίδευσης, ειδικά της Μέσης. Η απόδειξη για αυτό βρίσκεται στη στάση όλων των κομμάτων και των κομματικών παρατάξεων των εκπαιδευτικών απέναντι σε αυτήν την διάλυση, και βέβαια στη σύνθεσή τους που είναι η ηγεσία της ΟΛΜΕ. Στην ουσία μιλάνε για τα πάντα εκτός από αυτό το φαινόμενο που έχει πια δομικά και λειτουργικά χαρακτηριστικά, πράγμα που σημαίνει ότι ακόμα και αν αύριο εμφανιστεί ένα ιδανικό περιεχόμενο διδασκαλίας, αυτό θα πνιγεί μέσα στο βούρκο της διάλυσης.

Για την Κίνηση μας (Παιδεία για Δημοκρατία και Ανάπτυξη) ο μηχανισμός διάλυσης είναι η εξής ανομολόγητη αλλά διακομματικά πρακτικά κατοχυρωμένη γραμμή μέσω των παρατάξεων της ΟΛΜΕ: Η αίθουσα διδασκαλίας της Μέσης δημόσιας εκπαίδευσης τείνει σταδιακά και όσο προχωράμε προς την γ Λυκείου (όπου αυτό το φαινόμενο είναι ήδη γεγονός) να είναι χωρισμένη σε δύο βασικά διαμερίσματα που θα αποξενώνονται μεταξύ τους όλο και περισσότερο αφήνοντας χώρο σε ένα τρίτο όλο και μικρότερο ενδιάμεσο διαμέρισμα. Στο ένα βασικό διαμέρισμα βρίσκεται μια όλο και μικρότερη μερίδα μαθητών που έρχονται υποχρεωτικά στο σχολείο για να πάρουν τους βαθμούς και τις γνώσεις που τους χρειάζονται για να σπουδάσουν στα κάπως καλά (άλλα όλο και χειρότερα) ΑΕΙ. Αυτή η μειοψηφία παρακολουθεί το μάθημα και συμμετέχει σε αυτό αλλά βαριεστημένα μιας και η κυρίως εκπαίδευση της πραγματοποιείται στο σπίτι των μορφωμένων γονιών ή στο φροντιστήριο. Στο άλλο βασικό διαμέρισμα στοιβάζεται μια μάζα μαθητών που έρχονται υποχρεωτικά στο σχολείο μόνο και μόνο για να το τελειώσουν όπως κανείς τελειώνει τη στρατιωτική του θητεία. Αυτοί οι μαθητές δεν παρακολουθούν το μάθημα ούτε συμμετέχουν σε αυτό, ούτε διαβάζουν, ούτε μαθαίνουν αλλά υπάρχουν στην τάξη απλά με την υποχρέωση να μην ενοχλούν καίρια τις διαδικασίες του πρώτου διαμερίσματος με αντάλλαγμα να προάγονται στην επόμενη τάξη μέχρι το τέλος της θητείας τους. Αυτά συνήθως είναι τα παιδιά της φτωχολογίας Το τρίτο διαμέρισμα είναι το μέρος εκείνο των μαθητών που περιορίζεται αριθμητικά όσο βαδίζει προς την καταστροφική γ' Λυκείου και το οποίο έχει την όλο και πιο μάταιη ελπίδα να μην περιπέσει στην κατάσταση του δεύτερου διαμερίσματος.

Αυτό το σχολείο εξελίσσεται ραγδαία μπροστά στα μάτια μας σε κάτι βαθιά άρρωστο, σε κάτι κοινωνικά άνισρο μέχρι ρατσισμού, και κυρίως σε έναν καταστροφέα χαρακτήρων γιατί στηρίζεται στον πετυχημένο εκβιασμό, δηλαδή σε μια βία που απαιτεί και πετυχαίνει από τα θύματά του τη συναίνεση, κυρίως τη συναίνεση του δεύτερου διαμερίσματος το οποίο όχι μόνο χάνει την εφηβεία του μέσα σε αυτό το σχολείο αλλά χάνει κάθε αυτοεκτίμηση μένοντας με την εντύπωση ότι «δεν παίρνει τα γράμματα». Στην ουσία αυτό το σχολείο είναι υπό διάλυση και έτοιμο για τη βαρβαρότητα που του προσφέρουν γενναϊόδωρα σε όλα τα επίπεδα αυτοί που το διαλύουν.

Θα πει κυρίως η ψευτοαριστερά, που ηγείται και της διάλυσης, ότι αυτή είναι μια ταξική διαστρωμάτωση μοιραία στον καπιταλισμό. Η ταξική διαστρωμάτωση της εκπαίδευσης είναι πράγματι σύμφυτη με τον καπιταλισμό αλλά η διαμερισματοποίηση της αίθουσας διδασκαλίας, ο διχασμός της, η πλήρης μαθησιακή αχρήστευση της μισής τάξης και η ψυχολογική βαναυσότητα σε βάρος της, αλλά και η επιβεβλημένη βαρεμάρα, η συνδυασμένη συχνά με μεγάλη κόπωση και της άλλης μισής δεν είναι παγκόσμια. Είναι χαρακτηριστικό του σε πρόσφατη διαδικασία αποι-

κιοποίησης και πρώην αρκετά ανεπτυγμένου ελληνικού καπιταλισμού. Ο σύγχρονος καπιταλισμός που φροντίζει τουλάχιστον να έχει ένα αρκετά μορφωμένο και ειδικευμένο εργατικό δυναμικό για τις ανάγκες του στην κόντρα με τους ανταγωνιστές του φτιάχνει παιδεία δύο ταχυτήτων, άλλη για τα στελέχη και άλλη για το ειδικευμένο εργατικό του προσωπικό. Αλλά το κυρίαρχο στη χώρα μας πολιτικό μπλοκ δεν θέλει καθόλου εκπαίδευση όχι μόνο για το προλεταριάτο αλλά ούτε καν για εκείνη την αστική τάξη που δεν είναι κομπραδόρική, δηλαδή που δεν είναι στην υπηρεσία των νεοαποικιοκρατών γι αυτό καταφέρεται και ενάντια στην αριστεία από τα δεξιά, από την πλευρά του ιμπεριαλισμού και όχι από τα αριστερά από την πλευρά του προλεταριακού μη ανταγωνιστικού πνεύματος μέσα στο σχολείο. Η Ελλάδα ποτέ δεν είχε καλή μέση εκπαίδευση, αλλά κάτι είχε. Τώρα κινείται προς το να μην έχει καμιά. Όπως κινείται στο να έχει μια όλο και χειρότερη ανώτατη εκπαίδευση, όπως και μια χειρότερη έρευνα. (Σε ότι αφορά το τελευταίο δεν υπάρχει τίποτα πιο χαρακτηριστικό από τον εξωστρακισμό από την κυβέρνηση του Στ. Κριμιζή από την ηγεσία του Ελληνικού Διαστημικού Οργανισμού και την αντικατάστασή του από κάποιον Χ. Πρωτοπαππά που πιστεύει στον όσιο Πορφύριο ο οποίος κάνει τηλεμεταφορές καλογριών. Όπως δήλωσε και ο πρόεδρος του ΙΕΠ «έχει παραγίνει το θέμα με την επιστημοσύνη στο λύκειο»!!!!).

«όχι στην υπονόμευση της παραγωγής-όχι στην υπονόμευση της εκπαίδευσης»

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Αυτό το σχολείο δεν βασανίζει μόνο τους μαθητές, ιδιαίτερα τους πιο φτωχούς που τους αφήνει εντελώς χωρίς εφόδια στη ζωή, βασανίζει και εμάς τους καθηγητές ακόμα και αν από τη συνήθεια να ζούμε στη διχασμένη τάξη δεν το νοιώθουμε. Γιατί είναι στην πραγματική μας διάθεση να κάνουμε μάθημα για όλη την τάξη, και να βλέπουμε και αυτά τα παιδιά να θέλουν στην πλειοψηφία τους να μορφωθούν. Είναι δυνατό να μιλάμε μπροστά σε άδεια βλέμματα και να αισθανόμαστε γεμάτοι με τη δουλειά μας; Δεν είναι δυνατό. Και σε λίγο αν δεν αντιδράσουμε σαν δάσκαλοι και σαν λαός στην παραγωγική καταστροφή της χώρας και στην διάλυση και στον εκβαρβαρισμό της εκπαίδευσης δεν θα μπορούμε να κάνουμε μάθημα.

Γιατί αν η αδιαφορία των μαθητών για το σχολείο συνδυαστεί με μεγαλύτερη ανεργία για τους γονείς και με άμεσο μέλλον για τους ίδιους τότε θα μετατραπεί σε άρνηση.

Και δεν είναι σίγουρο ότι αυτή η άρνηση θα μεταφραστεί σε αγώνα για ένα πιο δημοκρατικό και πιο παραγωγικό σχολείο και για μια πιο δημοκρατική και ευημερούσα κοινωνία. Μπορεί ακριβώς αντίθετα να ακολουθήσει το κάλεσμα του ανερχόμενου φασισμού για μια μεγάλη πατρίδα, με έναν υποτίθεται ενωμένο λαό χωρίς αντεθνικά κόμματα που θα ξεπλύνει τις ταπεινώσεις, την πείνα και την αμορφωσιά που τάχα μας επέβαλε η Δύση και η «πουλημένη» Δημοκρατία.

Μια τέτοια κίνηση των πραγμάτων δεν είναι ένα μακρινό ενδεχόμενο αν πάρουμε υπ όψιν μας την ντε φάκτο ανατρεχιαστική συμμαχία της ΝΔ και πιο πολύ της ΔΑΚΕ με τους ναζί της ΧΑ στο αντιδραστικό πρόσφατο κίνημα για το μακεδονικό, που η διαφωνία μεταξύ των δύο ήταν στη μορφή της κατάληψης και όχι στην ουσία του που βρισκόταν στις μαθητικές διαδηλώσεις με συνθήματα την ολοκληρωτική άρνηση του δικαιώματος αυτοπροσδιορισμού ενός γειτονικού λαού, που το αναγνωρίζει στον ένα ή στον άλλο βαθμό ολόκληρη η ανθρωπότητα, και στην προβολή επεκτατικών διεκδικήσεων σε βάρος της Αλβανίας και της Κύπρου.

Συνάδελφοι

Μόνο αν ρίξουμε το συντριπτικά μεγαλύτερο βάρος της συνδικαλιστικής μας δουλειάς στο σταμάτημα της ορμητικής εκπαιδευτικής αποσάθρωσης των σχολείων και στην ανόρθωσή του, τόσο στις εκπαιδευτικές διαδικασίες όσο και στο περιεχόμενο της διδασκαλίας και τελικά μόνο αν ξυπνήσουμε σε όλους τους μαθητές το ενδιαφέρον, αλλά και τη δυνατότητα για γνώση κυρίως μέσα από τη σύνδεση της θεωρίας με το πείραμα και με τη ζωή, θα μπορέσουμε να έχουμε δίπλα μας και ένα γερό μέτωπο από γονείς και μαθητές για καλύτερες μισθολογικές απολαβές.

Ασφαλώς είναι δυνατό τα κόμματα της διάλυσης να μας δώσουν κάποια στιγμή για τις εκλογικές ανάγκες τους κάποια ψίχουλα αυξήσεων. Δεν είναι τυχαίο ότι και στις κλαδικές μας εκλογές για να συνεχίσουν να έχουν την συνδικαλιστική εξουσία όλο για τους μισθούς μας δημαγωγούν, συνήθως με τζάμπα αιτήματα. Όμως ακόμα και αν πάρουμε κάτι, θα είναι πολύ λίγο και, κυρίως, πολύ προσωρινό σε μια χώρα που βυθίζεται παραγωγικά και σε ένα σχολείο που βοηθάει αυτή τη βύθιση. Οι μισθοί μας και οι συντάξεις μας δεν θα μπορούν να κινηθούν ποτέ για πολύ σε αντίθετη κατεύθυνση από τους μισθούς και τα μεροκάματα των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα που κυρίως ζουν αυτή τη χώρα, που εξ αιτίας του δραστήριου παραγωγικού σαμποτάζ και της πελώριας ανεργίας που αυτό προκαλεί, όλο και λιγότερο πέφτουν σε επίπεδα εξαθλίωσης. Η για να το πούμε αλλιώς δεν γίνεται για μεγάλο διάστημα οι μαθητές μας, οι παλιότεροι και οι εν ενεργεία, να είναι εξαθλιωμένοι και εμείς να ζούμε υποφερτά. Με αυτήν την έννοια και αν θέλουμε να είμαστε ρεαλιστές θα μπορέσουμε να καλύτερεύσουμε ουσιαστικά τους υλικούς όρους της ζωής μας μόνο αν σώσουμε το σχολείο από την αποσύνθεση και την καταστροφή.

-Να μη δεχτούμε καμιά μείωση των μισθών

Στην πραγματικότητα εκείνο το υλικό αίτημα που πρέπει να προτάξουμε αποφασιστικά για άμεση επίλυση είναι η πρόσληψη τώρα όλων των απληρωτών. Αυτή η αδικία και η άνιση μεταχείριση μέσα στις γραμμές μας πρέπει να τελειώσει. Οι αναπληρωτές θα πρέπει να πάψουν να ζουν σε αγωνία και σε πλήρη προσωρινότητα παντού και να είναι πολιτικοί όμηροι της εκάστοτε κυβέρνησης. Μόνο έτσι η συνδικαλιστική τους δράση θα είναι ισότιμη με εκείνη των παλιότερων συναδέλφων, οπότε και πραγματικά αποτελεσματική.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΚΛΑΔΟ

Η κυριαρχία για χρόνια μιας ενιαίας αντιδραστικής γραμμής από όλες τις παρατάξεις στα αιτήματα όσο και στις μέθοδες πάλης έχει οδηγήσει τον κλάδο στην αποχή από τις μαζικές διαδικασίες και από τις γενικές συνελεύσεις. Η παρουσία στις γενικές συνελεύσεις μετριέται σε δυο τρεις δεκάδες παρόντων. Μια φορά δε σχετικά πρόσφατα στη δικιά μας ΕΛΜΕ ήταν δέκα μόνο οι παρόντες. Παρά τα σκληρά και αντιδραστικά μέτρα που πέρασε και πέρα η κυβέρνηση, η ΟΛΜΕ και όλες οι παρατάξεις καλούν σε 24ωρες απεργιακές κινητοποιήσεις μια δυο φορές το χρόνο από τα πάνω, χωρίς μαζικές γενικές συνελεύσεις με ελάχιστη συμμετοχή, μεγαλώνοντας παραπέρα την αδράνεια και την απογοήτευση!

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ

Η αναγγελμένη κατάργηση των πανελλαδικών εξετάσεων, που κατά γενική ομολογία είναι από τις πιο αδιά-

βλητες εξετάσεις, θα φέρει σε αυτό το μισοδιαλυμένο και μαθησιακά ακρωτηριασμένο σχολείο άλλη μια αρρώστια που ως τώρα δεν είχε: τη διαφθορά καθώς θα δώσει κίνητρα σε καθηγητές και σε γονείς να ανταλλάσσουν βαθμούς με χρήμα.

ΣΧΟΛΕΙΟ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ

Είναι φανερό από τα παραπάνω ότι χρειάζεται μια άλλη πορεία για το συνδικαλιστικό κίνημα. Χρειαζόμαστε ένα σχολείο της εκπαίδευσης που το περιεχόμενό του θα το καθορίζουν οι ανάγκες της χώρας για την επιστημονική ανάπτυξη της βιομηχανίας (που περιλαμβάνει εννοείται σαν κορωνίδα της την πληροφορική, τη ρομποτική και τη βιοτεχνολογία), της έρευνας και της τεχνολογίας, της γεωργίας, της βιομηχανίας μεταφορών και επικοινωνιών, της εξέλιξης και της διατήρησης του τεχνικού πολιτισμού, αλλά και της τέχνης και της γενικής κουλτούρας έτσι όπως το έβαζε το πρόγραμμα του ΕΑΜ και της ΕΠΟΝ (που εμπνευστής του ήταν ο Δ. Γληνός) και που τώρα είναι θαμμένο από τη λεγόμενη αριστερά. Μια εκπαίδευση που να στηρίζεται στην αρχή της εργασίας και στην αρχή της μελέτης και της αλλαγής της πραγματικότητας.

ΟΧΙ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Να βάλουμε στην ημερήσια διάταξη την πάλη, μαζί με τους μαθητές και τους γονείς τους, ενάντια στη σχολική βία, και το ρατσισμό, ιδιαίτερα ενάντια στη βία της ναζιστικής συμμορίας της “Χρυσής Αυγής”, που πρέπει να απαιτούμε να τεθεί εκτός νόμου.

Συνάδελφοι/ισσες,

Οι συνθήκες σήμερα είναι χειρότερες από κάθε άλλη εποχή και θα γίνουν χειρότερες. Όλα τα κόμματα κάνουν ουσιαστικά πλάτες στην καταστροφική αντιλαϊκή συμμορία Τσίπρα η οποία στήνει έναν φασιστικό κρατικό μηχανισμό. Από την άλλη όπως είπαμε η ΝΔ κάνει αποφασιστικά πλάτες στους τερατώδες ναζί της ΧΑ. Αλλά δεν υπάρχει κακό χωρίς καλό. Και το καλό είναι ότι οι «Σωτήρες» ένας-ένας φθείρονται και όλο και περισσότερο θα προβάλλει μια παλιά ξεχασμένη αλήθεια: Μόνο η οργάνωση του λαού στη βάση, η δικιά μας οργανωμένη θέληση στους χώρους δουλειάς και στους χώρους κατοικίας θα μπορεί να αλλάξει τις ζωές μας.

Ας αναπτύξουμε παντού πλατειές προοδευτικές δημοκρατικές κινήσεις σε κάθε σχολείο συζητώντας και παλεύοντας για ένα άλλο πρόγραμμα και για μια άλλη πορεία. Για να ξαναστήσουμε τον καθηγητικό συνδικαλισμό στα πόδια του και για να δώσουμε ζωή στις παραμερισμένες ΕΛΜΕ πρέπει ο πυρήνας της οργάνωσης βάσης να είναι ο σύλλογος των καθηγητών και από εκεί σε συντονισμό με άλλους συλλόγους να ξαναζωντανέψουν και οι συνελεύσεις των ΕΛΜΕ. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να απαιτούμε αποφάσεις μέσα από πραγματικά μαζικές συνελεύσεις που να μπορεί να γίνουν μόνο σε μια νέα δημοκρατική διεκδικητική γραμμή όπως την περιγράψαμε.

Και τότε ένα άλλο προοδευτικό και δημοκρατικό σχολείο μπορεί να γίνει πραγματικότητα!

ΣΤΗΡΙΞΤΕ-ΨΗΦΙΣΤΕ

Κίνηση «ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ»

Αθήνα 12/12/2018

Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

Καμιά άλλη μη εμπόλεμη χώρα του κόσμου πέρα από τη Βενεζουέλα δεν δοκίμασε τα τελευταία χρόνια μια τόσο δραματική χειροτέρευση του βιοτικού επιπέδου του λαού της όσο η Ελλάδα. Έρευνα του Transnational Institute με έδρα το Άμστερνταμ έδειξε ότι 14% των παιδιών στην Ελλάδα υποσιτίζεται καθώς αδυνατεί να εξασφαλίσει κάθε δεύτερη μέρα ένα πιάτο κρέας, κοτόπουλο ή ψάρι. Πρόκειται για διπλάσιο ποσοστό από αυτό που καταγράφηκε το 2008, όταν ξέσπασε η οικονομική κρίση. Το 9% δε μπορεί να απολαύσει ούτε ένα γεύμα με πρωτεΐνη όταν

στην έναρξη της κρίσης το ποσοστό αυτό έφτανε το 4%.

Το βερεσέ δίνει και παίρνει στα κυλίκια των σχολείων ενώ μαρτυρίες δασκάλων αναφέρουν παιδιά που τη βγάζουν για μήνες μόνο με ρύζι. «Ορισμένα παιδιά έχουν εντοπιστεί να ψάχνουν στα σκουπίδια με άλλα να παρακαλούν συμμαθητές τους για ξεροκόμματα».

Χιλιάδες νοικοκυριά βασίζονται για τις ανάγκες τους στα εισοδήματα των παππούδων και των γιαγιάδων, όμως οι συντάξεις έχουν περικοπτεί 13 φορές από

το 2009. «Με τις αποταμιεύσεις να έχουν εξαφανιστεί, ορισμένοι έχουν υποχρεωθεί ακόμα και να αφήσουν τα παιδιά τους σε ιδρύματα επιλέγοντας να τα επισκέπτονται δύο-τρεις φορές την εβδομάδα γιατί δεν μπορούν να ανταποκριθούν στις βασικές τους ανάγκες», αναφέρει το ρεπορτάζ. Το θέμα έχει φτάσει στα Ενωμένα Έθνη με τον πρώην ειδικό εισηγητή για το Δικαίωμα στο Φαγητό και μέλος της επιτροπής του ΟΗΕ για τα Οικονομικά και Κοινωνικά Δικαιώματα να προτείνει την αναζήτηση ευθυνών.

Δυστυχώς η παραγωγική καταστροφή και η πείνα πηγαίνουν μαζί με τη φασιστική τρομοκρατία. Κανένας βασανιστής του λαού δεν αποδέχτηκε ποτέ τις ευθύνες που του αναλογούν (βλ. Μαδούρο στη Βενεζουέλα). Έτσι και οι δικοί μας υπηρέτες της ρωσικής υπερδύναμης δεν πρόκειται ποτέ να παραδεχθούν ότι οι ίδιοι σαμπόταραν τη βιομηχανική παραγωγή, οι ίδιοι πείνασαν για τόσο μεγάλο διάστημα το λαό, οι ίδιοι έστειλαν τόσο κόσμο σε παρατεταμένη ανεργία προκειμένου να ξεπουλήσουν τη χώρα στα αδηφάγα ανατολικά αφεντικά τους.

ΤΟ ΑΣΥΛΛΗΠΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΚΑΙ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΑΔΜΗΕ

Ο ΑΔΜΗΕ εργαλείο διείσδυσης του ρωσοκινέζικου άξονα στη χώρα και για τον ενεργειακό αποκλεισμό της ΕΕ από τα νοτιοδυτικά της

Έχουμε καταγγείλει την αποικιοκρατική συμφωνία με την οποία η κυβέρνηση παρέδωσε τα ηλεκτρικά δίκτυα μεταφοράς υψηλής τάσης στο κινέζικο κράτος. Ενώ το ελληνικό κράτος έχει το 51% του ΑΔΜΗΕ η κυβέρνηση παραχώρησε δικαίωμα βέτο στις αποφάσεις του ΔΣ στην κρατική κινέζικη State Grid που έχει μόνο το 24% των μετοχών σε αυτόν. Έτσι έργο ηλεκτρικών γραμμών υψηλής τάσης δεν πραγματοποιείται στη χώρα μας χωρίς την έγκριση του κινέζικου κράτους (!) (Βλ το άρθρο μας: «Η αποικιοκρατική παραχώρηση του ΑΔΜΗΕ στο κινέζικο κρατικό μονοπώλιο», 05/07/2017, <https://www.oakke.gr/component/k2/item/833>). Όπως λέγαμε εκεί ο ΑΔΜΗΕ δεν είναι παρά το μέσο για τη διείσδυση του ρωσοκινέζικου άξονα στην ευρύτερη περιοχή. Γράφαμε: « Η εξαγορά του 24% του ΑΔΜΗΕ από τους κινέζους με 320 εκατ ευρώ δεν είναι από οικονομική άποψη παρά ένα μειωμένο εισιτήριο εισόδου στο χώρο της ηλεκτρικής ενέργειας όχι απλά στην Ελλάδα αλλά σε όλη τη νοτιοανατολική Ευρώπη, στην ανατολική Μεσόγειο και στη βόρεια Αφρική με κόστος κάτι σαν μια πίττα με γύρο».

Το πολιτικό σχέδιο του Άξονα για τη διείσδυσή του, μέσω του ΑΔΜΗΕ, πρώτα στα ενεργειακά δίκτυα της χώρας μας και στη συνέχεια της ευρύτερης περιοχής, ήταν να χώσει τον κινέζικο ΑΔΜΗΕ στο κέντρο της ενεργειακής πολιτικής της ΕΕ, δηλαδή στις διάφορες επιτροπές ενέργειας της Κομισιόν. Εκεί συμμετέχει ο Ανεξάρτητος Διαχειριστής Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας (ΑΔΜΗΕ) κάθε χώρας, όπως και η αντίστοιχη ανεξάρτητη Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας (ΡΑΕ), ως πιστοποιημένα και αναγνωρισμένα επίσημα από την Κομισιόν μοναδικά όργανα υλοποίησης της ευρωπαϊκής ενεργειακής πολιτικής σε κάθε χώρα. Επομένως μόνο με την παραχώρηση του ΑΔΜΗΕ στο κινέζικο κράτος από την κυβέρνηση Τσίπρα ο ρωσοκινέζικος Άξονας κάνει ένα μεγάλο βήμα προς την πηγή αλλά δεν πίνει όμως ακόμα νερό.

Το επόμενο απαραίτητο βήμα του σχεδίου, ήταν να αναγνωρίσει η Κομισιόν (δηλαδή ο ρωσόφιλος Γιουνκέρ που είναι και πρόεδρος της Επιτροπής Ενέργειας της ΕΕ), τη νομιμότητα της παραχώρησης του ΑΔΜΗΕ από την κυβέρνηση στο κινέζικο κράτος. Και αυτή την αναγνώριση την έκανε ο Γιουνκέρ παραβιάζοντας κάθε ευρωπαϊκή ενεργειακή πολιτική και νομιμότητα. Γιατί δεν επιτρέπεται ο έλεγχος των δικτύων μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας μιας χώρας μέλους της ΕΕ από μια τρίτη χώρα εκτός ΕΕ (!) Στη συνέχεια έπρεπε απαραίτητα να ακολουθήσει και η πιστοποίηση από την Κομισιόν, του νέου κινέζικου ΑΔΜΗΕ, ως επίσημου όργανου υλοποίησης της ευρωπαϊκής ενεργειακής πολιτικής στη χώρα μας. Και αυτό το έκανε ξανά, αυτός που ήταν κατάλληλα τοποθετημένος από τη Μέρκελ αρμόδιος να το κάνει, ο πρόεδρος της Κομισιόν Γιουνκέρ. Έτσι με τη «συνεργασία» Γιουνκέρ-Τσίπρα ο κυβερνητικός Έλληνας πρόεδρος του ΑΔΜΗΕ, που εκπροσώπη υποτίθεται τη χώρα μας σε όλες τις ενεργειακές επιτροπές της Κομισιόν, μπορεί να έχει όποια γνώμη θέλει για τις ευρωπαϊκές και τοπικές ενεργειακές πολιτικές και δράσεις εκτός από το να διαφωνεί με τις αποφάσεις του κινέζικου κράτους που ελέγχει το ΔΣ του ελληνικού ΑΔΜΗΕ. Αυτό είναι το νόημα του δικαιώματος βέτο στις αποφάσεις του ΔΣ του ΑΔΜΗΕ που παραχώρησε ο Τσίπρας στο κινέζικο κράτος και αναγνώρισε ως νόμιμο ο Γιουνκέρ (!) Με δυο λόγια ο Γιουνκέρ αναγνώρισε τον κινέζικο ΑΔΜΗΕ ως ανεξάρτητο από το κινέζικο κράτος, ως κατάλληλο όργανο εκπροσώπησης της Ελλάδας και ταυτόχρονα υλοποίησης της ενεργειακής ευρωπαϊκής πολιτικής στη χώρα μας όταν ακόμα και το δεκαετές πρόγραμμα ανάπτυξης του ΑΔΜΗΕ αν δεν εγκριθεί από το κινέζικο κράτος ματαιώνεται (!) Το «επιχείρημα» Γιουνκέρ-Τσίπρα για το ότι όλα έγιναν σωστά και νόμιμα είναι ότι το ελληνικό κράτος έχει τον έλεγχο των αποφάσεων του ΑΔΜΗΕ αφού κατέχει το 51% του (!) ενώ στις αποφάσεις του ΔΣ τον έλεγχο τον έχει το κινέζικο κράτος.

Αμέσως μετά την πιστοποίηση του κινέζικου ΑΔΜΗΕ από τον Γιουνκέρ, το επόμενο μέρος του σχεδίου του άξονα ήταν να ζητήσει η κυβέρνηση των λακέδων να αναλάβει ο ΑΔΜΗΕ, δηλαδή το κινέζικο κράτος, την ευθύνη της κατασκευής και επομένως και τον έλεγχο της λειτουργίας της ευρωπαϊκής ηλεκτρικής γραμμής Κρήτη-Αττική, που είναι τμήμα ενός ευρωπαϊκού ηλεκτρικού αγωγού που ξεκινάει από το Ισραήλ και φτάνει στην Αττική μέσω Κύπρου. Ζήτησαν δηλαδή την ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ του ελέγχου όλου του ευρωπαϊκού αγωγού Ισραήλ-Κύπρος -Κρήτη-Αττική για να μπορεί να κλείνει το διακόπτη του, δηλαδή το διακόπτη του τμήματος Κρήτη-Αττική, όποτε το αποφασίζει ο ρωσοκινέζικος Άξονας, ουσιαστικά η Ρωσία που χαράζει τη γεωπολιτική του. Η Κύπρος με τον Αναστασιάδη και το

Ισραήλ με τον Νετανιάχου αντί να δημιουργήσουν σοβαρό διπλωματικό επεισόδιο με την Ελλάδα του Τσίπρα που ήθελε να ελέγχει τον ηλεκτρικό τους αγωγό για λογαριασμό του ρωσοκινέζικου Άξονα και ο οποίος θα χρησιμοποιεί επιπλέον και το αέριο που θα εξορύξουν μελλοντικά οι δύο χώρες, για την παραγωγή της ηλεκτρικής ενέργειας που αυτός θα μεταφέρει, υποστήριξαν το «αίτημα» Τσίπρα και ΑΔΜΗΕ σε βάρος των συμφερόντων της χώρας τους. Όπως αποκαλύφθηκε πρόσφατα οι τρεις αυτοί ρωσόδοιοι ζητούσαν ταυτόχρονα από τον Γιουνκέρ και την κατασκευή του αγωγού Κύπρος-Κρήτη από τον ΑΔΜΗΕ.

Η απάντηση του Γιουνκέρ στο αίτημα του ελέγχου της λειτουργίας του αγωγού Κρήτης-Αττικής, της παραχώρησης δηλαδή του αγωγού, ήταν η διαπραγμάτευση! Η Κομισιόν δεν έχει να διαπραγματευτεί σε αυτή την περίπτωση απολύτως τίποτα με τα κράτη μέλη. Η «διαπραγμάτευση» που ξεκίνησε ο Γιουνκέρ ως πρόεδρος της Κομισιόν και ταυτόχρονα ως πρόεδρος της Επιτροπής Ενέργειας με τον Τσίπρα και τον ΑΔΜΗΕ του, για το ποιος θα έχει τον έλεγχο της γραμμής Κρήτη-Αττική δεν είναι τίποτα άλλο παρά διαπραγμάτευση ουσιαστικά με το κινέζικο κράτος της θεμελιώδους πολιτικής της ΕΕ για την Ενεργειακή Ένωση των χωρών της, όπως και ολόκληρης της ενεργειακής της πολιτικής. Πρόκειται για διαπραγμάτευση των όρων ύπαρξης της ΕΕ και της εκχωρημένης δημοκρατία από τα κράτη μέλη εξουσίας στην ΕΕ που εκφράζεται διοικητικά από την Κομισιόν η οποία οφείλει να λειτουργεί ως θεματοφύλακας των πολιτικών αποφάσεων της και της ευρωπαϊκής νομιμότητας. Η διαπραγμάτευση αυτή είναι ο θεσμικός και πολιτικός εξευτελισμός της ΕΕ, το μεγαλύτερο σαμποτάρισμα της ενότητάς της που πραγματοποιείται όπως θα δούμε παρακάτω σε συνεργασία με τη σταζίτσα Μέρκελ.

Από τη γεωγραφική της θέση η Κρήτη είναι ευρωπαϊκό ενεργειακό σταυροδρόμι της ευρύτερης περιοχής. Από εκεί περνούν όλοι οι ευρωπαϊκοί ενεργειακοί δρόμοι οι σχεδιασμένοι από την Κομισιόν, δηλαδή οι ηλεκτρικοί αγωγοί Ισραήλ-Κύπρος-Κρήτη-Αττική και Αίγυπτος-Κύπρος-Κρήτη- Αττική, καθώς και ο αγωγός αερίου East Med, Ισραήλ- Κύπρος-Κρήτη-ηπειρωτική Ελλάδα-Ιταλία. Στην Κρήτη υπάρχουν επίσης τα μεγάλα κοιτάσματα αερίου που δεν τα εξορύσσουν οι ελληνικές κυβερνήσεις για να στερούν το αέριο για την ΕΕ και να την εξαρτούν από το ρώσικο αέριο που το φυλάνε για τα αφεντικά τους. Γι' αυτό και ο πρώτος στόχος της Ρωσίας και γενικότερα του Άξονα είναι να ελέγξει την ευρωπαϊκή ενεργειακή βάση της Κρήτης.

Το καλό μέσα σε όλη αυτήν την αθλιότητα είναι ότι η «διαπραγμάτευση» Γιουνκέρ με τον ΑΔΜΗΕ διακόπηκε από την αρμόδια επιτροπή της Κομισιόν τον Οκτώβριο λόγω προφανώς των αντιτάσεων των κρατών μελών που εκδηλώθηκαν αρχικά ενάντια στη Μέρκελ για τον ΝΟΡΔ ΙΙ. Η αρμόδια επιτροπή διαπραγμάτευσης κατήγγειλε τον ΑΔΜΗΕ για την απόφασή του να κατασκευάσει με κινέζικα κεφάλαια τον αγωγό Κρήτη-Αττική και έκρινε ότι το έργο παύει με αυτές τις συνθήκες να είναι ευρωπαϊκό και επομένως χρηματοδοτούμενο από την ΕΕ με δωρεάν χρήμα. Ο υπουργός των κινέζικων και ρώσικων ενεργειακών επενδύσεων Σταθάκης απάντησε ότι ο ΑΔΜΗΕ όχι μόνο προχωρά στην κατασκευή με ελληνικά έξοδα (!!!) αλλά εξετάζει το ενδεχόμενο να κατασκευάσει και τη γραμμή Κύπρος-Κρήτη. Η απόφαση για το τι θα γίνει με τον αγωγό έχει φύγει πια από τα χέρια του Γιουνκέρ και έχει μπει σε επίπεδο πολιτικής κορυφής στην ΕΕ, δηλαδή ευρωπαϊκού Συμβουλίου.

Στα παρακάτω στεκόμαστε όσο περισσότερο μπορούμε, στα πλαίσια ενός άρθρου, για να ξεκαθαρίσουμε ζητήματα που έχει συσκοτίσει ή που κρύβει η διακομματική, δηλαδή η καθεστωτική προπαγάνδα. Το πόσο είναι τέτοια το αποδεικνύει το γεγονός ότι κανένα μα κανένα κόμμα εκτός από την ΟΑΚΚΕ μέσα ή έξω από το κοινοβούλιο δεν καταγγέλλει το τρομερό σκάνδαλο με τον ΑΔΜΗΕ που η πιο χειροπιαστή του έκφραση είναι ότι θα αναγκαστεί να πληρώσει ο λαός της χρεωκοπημένης Ελλάδας τον αγωγό Αττικής-Κρήτης αντί να πληρώσει για αυτόν ένα μεγάλο μέρος η ΕΕ, μόνο και μόνο για να μπορεί να τον ελέγχει η Κίνα, δηλαδή ο νεοναζιστικός Άξονας.

Ο πολύχρονος σχεδιασμός της Ρωσίας για τον έλεγχο της ηλεκτρικής διασύνδεσης Κρήτη-Αττική

Η πρώτη μελέτη για την ηλεκτρική διασύνδεση της Κρήτης

με την ηπειρωτική Ελλάδα, που κατέληξε στο συμπέρασμα ότι συμφέρει οικονομικά η διασύνδεση και όχι να αναπτυχθούν μονάδες ηλεκτροπαραγωγής στην Κρήτη, έγινε το 1981. Η εκτίμηση ήταν ότι το έργο μπορούσε να έχει τελειώσει την διετία 1994-95. Η άλλη σημαντική μελέτη έγινε για λογαριασμό της ΡΑΕ (Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας) το 2007 και κατέληξε σε ακόμα πιο ενθαρρυντικά αποτελέσματα. Σύμφωνα με την έρευνα ΡΑΕ - ΔΕΣΜΗΕ που έγινε το 2011 ο χρόνος ολοκλήρωσης της σύνδεσης Χανιά -Πελοπόννησος ή της σύνδεσης με Κρήτη-Αττική είτε και των δύο ταυτόχρονα εκτελούμενων συνδέσεων εκτιμήθηκε να είναι το 2017 (!) (σελ 26- 28, http://dione.lib.unipi.gr/xmlui/bitstream/handle/unipi/9700/Fragkouliis_Eustratios.pdf?sequence=1&isAllowed=y).

Καμιά κυβέρνηση δεν ασχολήθηκε όμως ποτέ πρακτικά με το έργο όταν μόνο για την ακριβή ηλεκτροπαραγωγή της Κρήτης από μαζούτ και ντίζελ πληρώνουν όλοι οι καταναλωτές σήμερα συνολική επιδότηση 500 εκατομμύρια το χρόνο και όταν το έλλειμμα ηλεκτρικής ενέργειας της Κρήτης είναι μόνιμο και σε τέτοιο βαθμό που δεν μπορεί να υπάρξει βιομηχανία ούτε ακόμα και να λειτουργήσουν τα ξενοδοχεία χωρίς διακοπές τους καλοκαιρινούς μήνες. Χώρα τον κίνδυνο για τη δημόσια υγεία που φέρνουν οι διακοπές του ρεύματος εδώ και δεκαετίες. Στην Κρήτη η ΔΕΗ δεν μπορούσε να ηλεκτροδοτήσει επί χρόνια ούτε νεοόδομητες κατοικίες! Οι κυβερνήσεις των ρωσοδούλων σαμποταριστών τσάκιζαν την οικονομία της Κρήτης και της χώρας με το σαμποτάρισμα της ενέργειάς της.

Το 2009 με τη συνθήκη της Λισαβόνας η ΕΕ προωθεί αποφασιστικά την ενεργειακή της πολιτική που μέχρι τότε ήταν διατυπωμένη σε γενικές συμφωνίες. Έτσι περιέρχονται στη ρητή αρμοδιότητα της Ένωσης οι στόχοι για τη: «α) διασφάλιση της λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς, β) διασφάλιση του ενεργειακού εφοδιασμού, γ) ενεργειακή αποδοτικότητα και την εξοικονόμηση ενέργειας και δ) τη διασύνδεση των ενεργειακών δικτύων» (<https://www.liberal.gr/arthro/29153/amygna—diplomatia/2016/i-isonkoinisin-europaiki-energeiaki-politiki.html>). Οι απόλυτα αδιάφορες κυβερνήσεις για τη διασύνδεση της Κρήτης ξεκίνησαν τις διαδικασίες για τον έλεγχο της επερχόμενης «απειλής», της ηλεκτρικής δηλαδή επάρκειας του νησιού, μόνο σαν αποτέλεσμα της ευρωπαϊκής πολιτικής που θα έβαζε τέρμα στο σαμποτάρισμα της οικονομίας λόγω των ενεργειακών ελλειμμάτων. Το 2011 η κυβέρνηση Παπανδρέου αντί να προωθήσει το ζήτημα της διασύνδεσης της Κρήτης έτρεξε να κλείσει την πόρτα για τις άλλες επενδυτικές προτάσεις που αφορούσαν τη διασύνδεση πλην εκείνης των φίλων της. Χορήγησε ξαφνικά στην Κρήτη, στον άνθρωπο της Gasproton στη χώρα μας Κοπελούζο (που συνεργάστηκε για αυτό με την έμπειρη σε αυτές τις κατασκευές ΤΕΡΝΑ), άδειες αιολικών 2000 MW, με τη δικαιολογία προς τους ανταγωνιστές τους ότι αυτές οι δύο εταιρίες αναλαμβάνουν την υποχρέωση να κατασκευάσουν τον αγωγό Κρήτη-Αττική οπότε δικαιούνται τις άδειες!! Η έκδοση των αδειών έγινε από την ελληνική γραφειοκρατία σε χρόνο ρεκόρ. Σε μια ημέρα εκδόθηκαν 26 άδειες (!). Για να κατασκευαστούν όμως τα αιολικά έπρεπε πρώτα να κατασκευαστεί η διασύνδεση γιατί η ενέργεια που θα παρήγαγαν τα αιολικά των 2000 MW θα ήταν περίπου τέσσερις φορές μεγαλύτερη από την κατανάλωση της Κρήτης. Με ένα σμπάρο λοιπόν δυο τρυγόνια ο ρωσόδουλος ο Παπανδρέου. Και έκλεισε το δρόμο σε ντόπιους επενδυτές για να μην έχανε την όποια μελλοντική ευκαιρία η Ρωσία να χωθεί στον αγωγό και έδωσε ταυτόχρονα και κάθε μελλοντικό αιολικό της Κρήτης στο ρώσικο έλεγχο με έναν «επενδυτικό» κορεσμό αιολικών, πάντα στα χαρτιά και μόνο.

Όταν αναγκαστικά οι ελληνικές κυβερνήσεις, για να μην εκτεθούν έκαναν το αίτημά τους προς την ΕΕ για τη δια-

σύνδεση της Κρήτης, ο πρώτος με τον οποίο μίλησε η Κομισιόν ήταν ο ανατολικός ολιγάρχης Κοπελούζος αφού το ελληνικό κράτος του είχε παραχωρήσει τα 1000 MW των αιολικών από τα συνολικά 2000 MW στην Κρήτη υπό τον όρο της κατασκευής του αγωγού! Ο Κοπελούζος έπρεπε να δώσει την άδειά του στην ΕΕ για να προχωρήσει στο σχεδιασμό της γραμμής Κρήτη-Αττική που τελικά κατάληξε στο σχεδιασμό του αγωγού από το Ισραήλ μέχρι την Αττική. Πριν λίγο καιρό μαζεύτηκαν όλοι οι λακέδες σε μια λαμπρή επενδυτική τους "νίκη" όπου ο Κοπελούζος και ο κινέζικος κρατικός κολοσσός Energy υπέγραψαν συνεργασίες με σκοπό την αγορά των λιγνιτικών* επειδή ο Κοπελούζος πούλησε το 75% των αιολικών του στην Energy και το γιορτάζανε μαζί με το νεοδημοκράτη Σκρέκα υπεύθυνο περιβάλλοντος και ενέργειας της ΝΔ!!!! (<https://www.news.gr/oikonomia/epiheirhseis/article/1191125/o-omilos-kopelouzou-ke-o-kolossos-china-energy-enonoun-tis-dinamis-tous.html>). Ο ρωσικινέζικος Άξονας φτιάχνει ακόμα και χρηματιστηριακού χαρακτήρα συναλλαγές όπου πωλούν εκτός του επίσημου χρηματιστηρίου οι πράκτορες του πλασματικές αξίες που δημιουργήθηκαν από τις υποτακτικές τους ελληνικές κυβερνήσεις!!

Όταν μπήκε το ζήτημα ότι οι άδειες δεν πρέπει να ισχύουν γιατί θα έπρεπε να έχουν διαγραφεί ύστερα από τόσα χρόνια ο πρόεδρος της ΡΑΕ απάντησε ότι διαγράφουν τώρα τις άδειες που δεν χρησιμοποιήθηκαν από το 2001 αλλά δεν έχουν φτάσει ακόμα σε αυτές του 2011 και ότι θα έρθει και η σειρά των αδειών του Κοπελούζου! (<http://www.kathimerini.gr/975061/article/oikonomia/ellhnikh-oikonomia/emplokh-sthn-hlektrikh-diasyndesh-krhths---attikhs>).

Μέχρι όμως να έρθει η σειρά της διαγραφής των αδειών του Κοπελούζου που τις πούλησε στο μεταξύ στην Energy, μπήκε το ζήτημα από το καθεστώς ότι αφού αγόρασε τις άδειες η Energy από τον Κοπελούζο μπορεί να συμμετέχει στην κατασκευή του αγωγού Κρήτη-Αττική διότι οι άδειες ισχύουν μόνο αν ο ιδιοκτήτης τους κατασκευάσει τον αγωγό! Δηλαδή η Κομισιόν να παραδώσει το διακρατικό αγωγό στον κινέζικο κρατικό ΑΔΜΗΕ και στην κινέζικη κρατική Energy!!! Ο σχεδιασμός της φασιστικής Ρωσίας σε όλα τα ζητήματα πηγαίνει δεκαετίες πίσω. Σε τέτοιο βάθος χρόνου μπορεί να σχεδιάζει μόνο ένα πολεμικού τύπου μονοπώλιο αφού έχει συγκεντρώσει στα χέρια του κάθε ενεργειακή παραγωγή στην υπηρεσία του μελλοντικού πολέμου που προετοιμάζει πυρετωδώς.

Το 2013 ξεκίνησε από την Κομισιόν η μελέτη της διασύνδεσης Κρήτη-Αττική ως (ΕΚΕ) Έργο Κοινού Ενδιαφέροντος (PCI) και εντάχθηκε ως έργο PCI το 2015. Τα ΕΚΕ είναι έργα κάθε ενεργειακής διασύνδεσης των χωρών μελών και όχι μόνο ηλεκτρικής. Η προθεσμία ολοκλήρωσης του έργου της διασύνδεσης εκτιμούνταν ως εξής: «Το προσδοκώμενο έτος ολοκλήρωσης του τμήματος Κύπρος-Κρήτη είναι το 2019 και του τμήματος Κρήτη-ηπειρωτική Ελλάδα είναι το 2018»!!!!!! (Υπουργείο Οικονομίας Ανάπτυξης και Τουρισμού Εγχειρίδιο Διαδικασιών Αδειοδότησης για Έργα Κοινού Ενδιαφέροντος, σελίδα 12, Ιούλιος 2016, https://www.ependyseis.gr/sub/strategic/files/egxeiridio_diadikasion_220716.pdf). Οι ελληνικές κυβερνήσεις περίμεναν την «ωρίμανση» των συνθηκών ώστε να έρθει η ώρα να παραχωρήσουν τον ΑΔΜΗΕ στο ρωσικινέζικό Άξονα.

Η γελοιοποίηση της ΕΕ από τον Γιουνκέρ

Την ίδια ακριβώς μέθοδο, όπως και στην Κρήτη το 2011, ακολούθησε πριν λίγο καιρό η Ρωσία και στην Αίγυπτο του επίσης ρωσόφιλου Σίσι. Ο Euro Africa Interconnector είναι ένας ευρωπαϊκός ηλεκτρικός αγωγός που θα ξεκινάει από την Αίγυπτο θα περνάει επίσης από την Κύπρο και την Κρήτη και θα καταλήγει στην ηπειρωτική Ελλάδα. Ο αγωγός προχωρά κανονικά στον σχεδιασμό του από την Κομισιόν και θα λειτουργήσει σύντομα. Πάλι ο Κοπελούζος (!) που είχε μάθει καλά το μάθημά του από την Κρήτη πήγε στον Σίσι και έκλεισαν συμφωνία για 3000 MW αιολικά που θα κατασκευαστούν φυσικά μόνο όταν κατασκευαστεί ο αγωγός και των οποίων η ενέργεια θα μεταφέρεται στην ΕΕ! Έτσι έκλεισαν το δρόμο από τα πριν για τους ανταγωνιστές των Ρώσων και στα αιολικά στην Αίγυπτο, αιολικά που εξαρτούν τη λειτουργία τους πάλι από έναν ευρωπαϊκό αγωγό!! Μετά τον Κοπελούζο επισκέφτηκε ο επίτροπος ενέργειας της ΕΕ Κανιέτε τον Σίσι και μίλησαν για αιολικά!!! Όλα αυτά για να γίνουν προϋποθέτουν φυσικά εκτός από τη γνωστή ρωσοδουλεία του Σίσι και τη συνεργασία του προέδρου της Κομισιόν που είναι, όπως είπαμε πριν, και ο πρόεδρος της Επιτροπής Ενέργειας της ΕΕ.

Από το site του Κοπελούζου διαβάζουμε: «Επιπροσθέτως η θυγατρική εταιρεία του ΟΜΙΛΟΥ ΕΛΙΚΑ Α.Ε. και η Αιγυπτιακή δημόσια εταιρεία ηλεκτρισμού (ΕΕΗC) συνεπικουρούμενη από το Αιγυπτιακό Υπουργείο Ηλεκτρισμού και Ενέργειας έχουν υπογράψει Μνημόνιο Συνεργασίας με σκοπό τν με αμοιβαίες προσπάθειες, ανάπτυξη 3000 MW αιολικών πάρκων στην περιοχή του Σουέζ και μεταφορά της Ηλεκτρικής Ενέργειας μέσω υποβρύχιας διασύνδεσης

στην Ελλάδα και μέσω Ελλάδας στην Ευρώπη». (<http://www.copelouzos.gr/productiontrading/wind?projectId=7>).

Η νομιμοποίηση της παραχώρησης του ΑΔΜΗΕ στο κινέζικο κράτος και η πιστοποίηση του ΑΔΜΗΕ από τον Γιουνκέρ

Από την ιστοσελίδα του ΑΔΜΗΕ διαβάζουμε ότι ο σκοπός της ίδρυσής του αφορά την «οργάνωση των αγορών ηλεκτρικής ενέργειας της ΕΕ» δηλαδή την ένταξη της χώρας στην ενεργειακή πολιτική της ΕΕ: «Ο Ανεξάρτητος Διαχειριστής Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας (IPTO ή ADMIE) Α.Ε. ιδρύθηκε σύμφωνα με το Νόμο 4001/2011 και την Οδηγία 2009/72 / ΕΚ της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με την υιοθέτηση κοινών κανόνων για την οργάνωση των αγορών ηλεκτρικής ενέργειας της ΕΕ. Σύμφωνα με το Ν. 4001/2011, ο ΑΔΜΗΕ αναλαμβάνει το ρόλο του Διαχειριστή Συστήματος Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας του Ελληνικού Συστήματος Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας και, ως εκ τούτου, εκτελεί τα καθήκοντα συντήρησης και ανάπτυξης της λειτουργίας του Συστήματος, ώστε να διασφαλίζει την Ελλάδα με ασφαλή, αποτελεσματικό και αξιόπιστο τρόπο. Από τις 20 Ιουνίου 2017, ο ΑΔΜΗΕ ακολουθεί το μοντέλο διαχωρισμένου διαχειριστή (Διαχωρισμός Ιδιοκτησίας) και είναι πλήρως εναρμονισμένος με την Οδηγία 2009/72 / ΕΚ». (<https://translate.google.com/translate?hl=el&sl=en&u=http://www.admie.gr/nc/en/home/&prev=search>).

Αναλυτικότερα, ο ΑΔΜΗΕ εποπτεύει μαζί με τη ΡΑΕ την εφαρμογή της ευρωπαϊκής πολιτικής στη χώρα μας και συνεργάζεται με τους αντίστοιχους πανευρωπαϊκούς οργανισμούς: «Η εσωτερική αγορά ενέργειας της ΕΕ βασίζεται σε καθιερωμένες αρχές, όπως το δικαίωμα πρόσβασης τρίτων μερών στα δίκτυα ηλεκτρικής ενέργειας, την ελευθερία επιλογής προμηθευτών για τους καταναλωτές, τους ισχυρούς κανόνες διαχωρισμού των δραστηριοτήτων, την εξάλειψη των φραγμών για το διασυνοριακό εμπόριο, την εποπτεία της αγοράς από ανεξάρτητες ρυθμιστικές αρχές ενέργειας και την πανευρωπαϊκή συνεργασία των ρυθμιστικών αρχών και των διαχειριστών του δικτύου στο πλαίσιο του Οργανισμού Συνεργασίας των Ρυθμιστικών Αρχών Ενέργειας (ACER) και του Ευρωπαϊκού Δικτύου των Διαχειριστών Συστημάτων Μεταφοράς (ΕΔΔΣΜ)». (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/?uri=CELEX%3A52016PC0864R%2801%29>).

Ο ΑΔΜΗΕ της χώρας μας όπως και κάθε άλλης χώρας οφείλει επομένως να ακολουθεί την κυρίαρχη και ψηφισμένη από τα κράτη μέλη ευρωπαϊκή ενεργειακή πολιτική της Ενεργειακής Ένωσης της ΕΕ, την ανεξάρτησή της από τρίτους μονοπωλιακούς παράγοντες, εν προκειμένω τα ρωσικά καύσιμα και τους ρωσικούς ενεργειακούς εκβιασμούς. Αυτή η ευρωπαϊκή πολιτική κασιχτεί έναντι του εθνικού ρόλου κάθε ΑΔΜΗΕ των χωρών της ΕΕ, ακόμα και στις περισσότερο αναπτυσσόμενες οικονομικά χώρες, αφού τα γιγαντιαία ενεργειακά διευρωπαϊκά προγράμματα αναπτύσσουν τον ενεργειακό κλάδο όλων των χωρών με δυνατότητες και ρυθμούς ασύλληπτους σε σχέση με κάθε εθνική πολιτική ανάπτυξης αλλά και με πολύ χαμηλότερο κόστος. Στη χώρα μας, σαν παράδειγμα, όπως όλα τα ενεργειακά έργα, έτσι και όλες οι γραμμές μεταφοράς υψηλής τάσης του ΑΔΜΗΕ, οι υποθαλάσσιες ηλεκτρικές διασυνδέσεις αλλά και οι χερσαίες ηλεκτρικές διασυνδέσεις με άλλες χώρες, σχεδιάζονται, υποστηρίζονται και χρηματοδοτούνται με δωρεάν χρήμα από την ΕΕ, ως μέρος του ευρωπαϊκού σχεδίου ενεργειακής ανάπτυξης των χωρών μελών, της ενεργειακής τους διασύνδεσης και της διασύνδεσής τους με την ευρύτερη περιοχή του εξωτερικού. Ο ΑΔΜΗΕ δεν σχεδιάζει παρά μόνο τη συντήρηση των δικτύων και την εκτέλεση πολύ μικρών τοπικών έργων αλλά και αυτών ακόμα με την επίβλεψη των αρμόδιων επιτροπών της ΕΕ. Η αδιαφορία του ΑΔΜΗΕ στα μικρά αυτά έργα, όπως και στη συντήρηση των δικτύων αποκαλύπτεται από τα πρόσφατα συνεχή μπλακ-άουτ σε διάφορες περιοχές.

Οι αποφάσεις και η εποπτεία των ΑΔΜΗΕ και ΡΑΕ, ελέγχονται και εγκρίνονται από την Κομισιόν, όπως και η υλοποίηση των έργων που λειτουργούν υπό την ευθύνη της Κομισιόν την εκχωρημένη από τα κράτη μέλη. Γι' αυτό και οι ΑΔΜΗΕ, όπως και οι ΡΑΕ όλων των χωρών πιστοποιούνται από την Κομισιόν ώστε να εξασφαλίζεται η εφαρμογή της ευρωπαϊκής ενεργειακής πολιτικής. Και αυτό γιατί η Κομισιόν είναι ο αρμόδιος θεσμός που φέρνει σε συνεργασία τα κράτη μέλη, επομένως σχεδιάζει και λειτουργεί μεταξύ των άλλων και τα ενεργειακά έργα που διασυνδέουν τις χώρες της ΕΕ. Όπως δηλαδή συμβαίνει και με τους αυτοκινητοδρόμους που τους σχεδιάζει ένα κράτος, ως η μόνη εξουσία που μπορεί να συγχωνεύει τα επιμέρους συμφέροντα και να σχεδιάζει κοινωφελή έργα, ενώ τους κατασκευάζει ένας εργολάβος και τους διαχειρίζεται στη συνέχεια με την εποπτεία του κράτους, βάσει της πολιτικής και της νομοθεσίας του τελευταίου. Το τι είναι νόμιμο και τι παράνομο δεν το αποφασίζει ο εργολάβος ή ο τυχών εμπορικός διαχειριστής του δρόμου, αλλά το κράτος. Γι' αυτό και τις ενεργειακές διακρατικές διασυνδέσεις η ΕΕ τις αποκαλεί ενεργειακές λεωφόρους. Έτσι λειτούρ-

γησε η ΕΕ και στην περίπτωση του αγωγού Κρήτη-Αττική. Με τη συμφωνία των τριών κρατών, των δύο μελών Ελλάδας-Κύπρου και του Ισραήλ, μελετήθηκε από την Κομισιόν και συγκεκριμένα από την αναγνωρισμένη από αυτήν εταιρεία Interconnector EuroAsia Ltd ολόκληρο το έργο σε κάθε του πλευρά μέχρι του σημείου της έκδοσης όλων των αδειών κατά απόλυτη προτεραιότητα και με δωρεάν χρηματοδότηση εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ.

Μετά τα όσα εκθέσαμε παραπάνω μπορεί να αξιολογηθεί καλύτερα η έγκριση της Κομισιόν του Γιουνκέρ στο ξεπούλημα της ανεξαρτησίας των δικτύων της χώρας και της ΕΕ. «Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ενέκρινε σήμερα (11/5/2017) τη συμφωνία απόκτησης του 24% του ΑΔΜΗΕ από την κινεζική State Grid. Όπως αναφέρει σε σχετική ανακοίνωση, η Κομισιόν κατέληξε ότι η προτεινόμενη εξαγορά δεν εγείρει θέματα στρεβλώσεων ανταγωνισμού, καθώς δεν υπάρχουν οριζόντιες επικαλύψεις ή κάθετοι δεσμοί στις δραστηριότητες του ΑΔΜΗΕ και της κινεζικής εταιρείας» (<https://energyexpress.gr/news/prasino-fos-apo-tin-komision-stin-polisi-toy-24-toy-admie-sti-state-grid>). Έτσι εγκρίθηκε η πώληση του 24% του ΑΔΜΗΕ στο κινέζικο κράτος στο οποίο παραχωρήθηκε από το ελληνικό κράτος του 51% το δικαίωμα των αποφάσεων, δηλαδή των αποφάσεων πάνω στην ενεργειακή πολιτική της χώρας μας και τελικά της ΕΕ!

Δεκατρείς ημέρες όμως μετά, στις 24/5/2017, η Κομισιόν δημοσιεύει τις παρατηρήσεις της για την αναγνώριση όχι τώρα της πώλησης αλλά για την πιστοποίηση, την αναγνώριση δηλαδή του νέου ΑΔΜΗΕ που προέκυψε με το κινέζικο κράτος μέσα. Η νέα πιστοποίηση είναι αναγκαία λόγω της αλλαγής του ιδιοκτησιακού. Ο Γιουνκέρ όμως τώρα δεν αποφασίζει μόνος του, για να μιλάει για επικαλύψεις, αλλά πιέζεται από τις συντριπτικές γι' αυτόν «παρατηρήσεις» του ευρωπαϊκού οργανισμού των ΑΔΜΗΕ όλων των χωρών της ΕΕ αλλά και από τις χώρες μέλη που αντιδρούν στο σαμποτάρισμα της ενεργειακής πολιτικής της ΕΕ από το δίδυμο Μέρκελ-Γιουνκέρ που ανοίγει τους ενεργειακούς δρόμους της ΕΕ στην πουτινική Ρωσία που απειλεί όλες τις χώρες στα ανατολικά και βόρεια της ΕΕ, καθώς και τη διαμελισμένη Ουκρανία. Όσα λέμε για τη χρησιμοποίηση του ΑΔΜΗΕ ως εργαλείο της ρωσικής γεωπολιτικής καταγράφονται στο παρακάτω κείμενο γνωμοδότησης της Κομισιόν που δεν μπορεί να κρύψει ούτε να αμφισβητήσει, χωρίς όρια, τις υποδείξεις των αρμόδιων οργάνων. Παραθέτουμε ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από τη γνωμοδότηση της Κομισιόν:

«Εντούτοις, βάσει των γεγονότων που παρουσιάζονται στο σχέδιο απόφασης και στις πληροφορίες που επισυνάπτονται σε αυτό σε σχέση με τη συμφωνία μετόχων που συνήφθη μεταξύ του στρατηγικού μετόχου και των υπόλοιπων μετόχων, η Επιτροπή επισημαίνει ότι ο στρατηγικός επενδυτής, αν και κατέχει μειοψηφικό μερίδιο, διαθέτει αρκετά αποφασιστικά δικαιώματα, μεταξύ άλλων το δικαίωμα αρνησικυρίας στον διορισμό του διευθυνόντος συμβούλου και το δικαίωμα διορισμού τριών εκ των εννέα μελών του Διοικητικού Συμβουλίου του ΑΔΜΗΕ. Επιπροσθέτως, ορισμένες ενέργειες, όπως η έγκριση επιχειρηματικού σχεδίου και/ή ο επίσημος προϋπολογισμός, περιλαμβανομένων επικαιροποιήσεων, τροποποιήσεων, μεταβολών, καθώς και οποιαδήποτε τυπική απόκλιση από το επιχειρηματικό σχέδιο και/ή τον ετήσιο προϋπολογισμό, είναι εφικτές μόνο εφόσον συναινεί τουλάχιστον ένα εκ των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου που έχει διοριστεί από το στρατηγικό επενδυτή. Το ίδιο ισχύει για την έγκριση του δεκαετούς προγράμματος ανάπτυξης του δικτύου που πρόκειται να υποβληθεί για δημοσία διαβούλευση και στη ΡΑΕ.» (https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/2017_132_gr_el.pdf).

Στο ίδιο όμως κείμενο, όπου αναλύεται η εξάρτηση του νέου ΑΔΜΗΕ από το κινέζικο κράτος, με το δικαίωμα αρνησικυρίας που του έχει παραχωρηθεί, να μπορεί δηλαδή να διαφωνεί με τις αποφάσεις της ελληνικής κυβέρνησης που έχει την πλειοψηφία στον ΑΔΜΗΕ, να διαφωνεί δηλαδή με την ευρωπαϊκή πολιτική που υποχρεωτικά εφαρμόζει ο ΑΔΜΗΕ και να επιβάλει τη δική του, συμπεραίνεται το αντίθετο. Ότι αυτός ο ΑΔΜΗΕ που προέκυψε μετά τη συμφωνία, θα υπηρετεί τα συμφέροντα της Ελλάδας όπως και της ΕΕ!! Εδώ γίνεται φανερό ότι επιβλήθηκε ο Γιουνκέρ στην ομάδα των χωρών που αντιστέκονται στον άξονα. Στο ίδιο κείμενο γνωμοδότησης χαρακτηρίζεται η State Grid ως ιδιοκτησία του κινέζικου κράτους, της «Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας», ενώ οι λακέδες της κυβέρνησης και όλων των κομματικών ηγεσιών όπως και οι κάθε είδους φιλελεύθεροι, μιλάνε για επιτυχημένη αποκρατικοποίηση υπονοώντας ότι πρόκειται για μια ιδιωτική επένδυση. Παρά το ότι στην τελική συμφωνία της κυβέρνησης για την πώληση του 24% στο κινέζικο κράτος, που πραγματοποιήθηκε περίπου ένα μήνα μετά από αυτή τη γνωμοδότηση της Κομισιόν, δεν άλλαξε τίποτα σε σχέση με αυτές τις διαπιστώσεις της γνωμοδότησης, ο Γιουνκέρ πιστοποίησε τον ΑΔΜΗΕ ως ελληνική ανεξάρτητη αρχή. Με αυτήν την πραχτικόρομο τύπου μεθόδευση έχωσε η συμμορία Γιουνκέρ-Τσίπρα το κινέζικο κράτος στο κέντρο

ΤΟ ΑΣΥΛΛΗΠΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΚΑΙ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΑΔΜΗΕ

Συνέχεια από τη σελ. 9

των αποφάσεων της ευρωπαϊκής ενεργειακής πολιτικής.

Οι διαπραγματεύσεις για τον αγωγό Κρήτη-Αττική

Μια βασική ενεργειακή στρατηγική της ΕΕ, που υλοποιεί η Κομισιόν, είναι τα 248 Έργα Κοινής Ωφέλειας PCI που μελετήθηκαν από την ΕΕ το 2013 και που απλώνονται σταδιακά, με διαδοχικές εγκρίσεις, σε όλο το έδαφος της ΕΕ διασυνδέοντας ενεργειακά, τουλάχιστον δύο χώρες μέλη, με αγωγούς και δεξαμενές αερίου, με ηλεκτρικές γραμμές κλπ. Ο αγωγός Ισραήλ-Αττική είναι τρία ηλεκτρικά έργα PCI, από τα 37 συνολικά της ΕΕ, επειδή διασυνδέει δύο χώρες μέλη, την Ελλάδα και την Κύπρο. Ειδικά για τους ηλεκτρικούς αγωγούς η ευρωπαϊκή πολιτική προβλέπει διασύνδεση κάθε χώρας με τις γειτονικές της στο 10% της συνολικής εγκατεστημένης ισχύος της μέχρι το 2020 και στο 15% μέχρι το 2030. Οι ηλεκτρικές διασυνδέσεις αφορούν κυρίως τις χώρες που δεν είναι επαρκώς διασυνδεδεμένες όπως η Κύπρος που δεν έχει καμιά ηλεκτρική διασύνδεση. Η ηλεκτρική ενοποίηση δεν περιλαμβάνει μόνο την ενεργειακή ασφάλεια αλλά και την ενοποίηση των τιμών ηλεκτρικής ενέργειας στο έδαφος της ΕΕ. Σαν παράδειγμα οι προμηθευτές ηλεκτρικής ενέργειας σε κάθε χώρα μπορούν να αγοράζουν δικαιωματικά φθηνότερη ενέργεια από τις γειτονικές τους χώρες χωρίς καμιά άδεια. Δηλαδή η σαμποταρισμένη ελληνική βιομηχανία με τις υψηλές τιμές της ηλεκτρικής ενέργειας που επιβάλλουν σκόπιμα οι κυβερνήσεις με σκοπό να τις κλείσουν, έχουν τον δικαίωμα να αγοράζουν φθηνότερα από τις γειτονικές χώρες για να επιβιώσουν. Αυτό το ζητούν οι ελληνικές βιομηχανίες αλλά η κυβέρνηση των σαμποταριστών απαντά ότι ο σταθμός της Ιταλίας στο άκρο του υποθαλάσσιου αγωγού προς την Ελλάδα, έχει πρόβλημα και δεν μπορεί να μεταφερθεί η φθηνότερη ενέργεια !!!

Στη χώρα μας τα εγκεκριμένα έργα PCI είναι ένα πελώριο πλέγμα, είκοσι έργων, όπως είπαμε προηγουμένα, που περιλαμβάνουν τον αγωγό φυσικού αερίου TAP, τον IGB που ενώνει την Ελλάδα με την Βουλγαρία, τα τρία έργα της διασύνδεσης Ισραήλ-Αττική, τις ηλεκτρικές διασυνδέσεις με την Βουλγαρία, σταθμούς αποθήκευσης αερίου στην Καβάλα, εργοστάσιο αντλησιοταμίευσης στη Στερεά κλπ. Όλες οι υπόλοιπες ηλεκτρικές διασυνδέσεις των νησιών, εκτός από τον Interconnector EuroAsia, δεν είναι έργα PCI, έχουν όμως εγκριθεί από την ΕΕ και χρηματοδοτούνται με δωρεάν χρήμα. Τα Ευρωπαϊκά Διαρθρωτικά και Επενδυτικά Ταμεία (ΕΔΕΤ), όμως, «θα κινητοποιήσουν τουλάχιστον 315 δις. Ευρώ σε ιδιωτικές και δημόσιες επενδύσεις σε όλη την ΕΕ» από τις οποίες μόνο τα ηλεκτρικά έργα θα απορροφήσουν κοινοτικές και ιδιωτικές επενδύσεις 40 δις.

Από όλα τα προηγουμένα γίνεται φανερό ότι η διατύπωση και μόνο του αιτήματος των Τσίπρα, Αναστασιάδη και Νετανιάχου, να παραχωρήσει η Κομισιόν τον έλεγχο της γραμμής Ισραήλ-Αττική στο κινέζικο κράτος, αποκαλύπτει τον εισοδισμό του ρωσοκινέζικου άξονα στα κέντρα της ευρωπαϊκής εξουσίας όπως και του Ισραήλ. Η διαπραγμάτευση της κυριαρχίας της ΕΕ, που ξεκίνησε ο Γιουνκέρ, αποδεικνύει τον τεράστιο βαθμό διείδυσης της ρώσικης διπλωματίας στα πολιτικά κέντρα του ευρωπαϊκού μονοπώλιου που σαπίζει βυθισμένο στην άγνοια και στη μονοπιστία του που προκύπτει στο βάθος από τη βραχυπρόθεσμη και δίχως ορίζοντα μανία του για κέρδος.

Οι αντιστάσεις των ευρωπαϊκών χωρών στο δίδυμο Μέρκελ-Γιουνκέρ είναι σημαντικές. Όλες οι Βαλτικές χώρες αλλά και οι χώρες της ανατολικής Ευρώπης, που απειλούνται στρατιωτικά και ενεργειακά από την Ρωσία, αντέδρασαν έντονα στην αυθαίρετη και παράνομη απόφαση της Μέρκελ, να υπογράψει με τον Πούτιν τη συμφωνία της κατασκευής του αγωγού NORD II. Αυτός ο αγωγός θα μεταφέρει 50 δις κυβικά μέτρα ρώσικο αέριο στην Γερμανία, όταν ο NORD I που λειτουργεί μεταφέρει άλλα 50 σύνολο 100 και με τις ανάγκες της Γερμανίας να είναι στα 80 εκατ κυβικά μέτρα. Η σταζίσινα απάντησε ότι θα δίνει αέριο και στις άλλες χώρες αλλά δεν είπε τίποτα για το ξεπούλημα της φτωχής και διαμελισμένης Ουκρανίας της οποίας τα έσοδα από τη διέλευση του ρώσικου αερίου, από το νέο αγωγό, θα χαθούν. Ακολουθούν όμως και οι αγωγοί NORD III και IV, δηλαδή ένα σχέδιο απόλυτης ενεργειακής εξάρτησης της ΕΕ από τη Ρωσία. Ο NORD II με την τεράστια ποσότητα του ρώσικου αερίου, που θα μεταφέρει πολύ σύντομα στη Γερμανία σε σύγκριση με αυτήν που θα μεταφέρεται από τους αγωγούς αερίου της ευρύτερης περιοχής μας, ακυρώνει σε μεγάλο βαθμό την ενεργειακή πολιτική της ΕΕ στα νοτιοανατολικά της με έναν TAP που και αυτός παρακάμπτι μεν τη Ρωσία, αλλά περνάει από την Ελλάδα πράγμα που σημαίνει ότι δεν την παρακάμπτι.

Το πρόσχημα των ξενόδουλων σαμποταριστών: Η εθνικοποίηση του αγωγού Κρήτη-Αττική

Τις απαιτήσεις του Άξονα για την παράδοση σ' αυτόν ολό-

κληρης της γραμμής Ισραήλ-Αττική, τις συγκαλύπτει στα μάτια του ελληνικού λαού όπως και των λαών της ΕΕ η προπαγάνδα των ρωσόδουλων. Το κοινό πρόσχημα τους είναι ότι η Ελλάδα ως κράτος μέλος που την εκπροσωπεί ο εθνικός της τάχα φορέας ο ΑΔΜΗΕ, διεκδικεί την εθνικοποίηση του αγωγού Κρήτης- Αττικής και η Κομισιόν διαπραγματεύεται τάχα δημοκρατικά με το κράτος μέλος για την επίλυση της "εσωτερικής" αυτής διαφωνίας στην ΕΕ. Μιλούν για εθνική δικτατική πολιτική αυτοί που δεν ενδιαφέρονται ούτε να συντηρήσουν τα υπάρχοντα εσωτερικά δίκτυα μεταφοράς του ΑΔΜΗΕ, πόσο μάλλον να κατασκευάσουν υποθαλάσσια καινούργια. Μιλούν για εθνικοποίηση του αγωγού οι προδότες που τον σαμποτάρουν επί δεκαετίες. Που κρύβουν, όλοι μαζί, όλες οι κομματικές ηγεσίες και η κυβέρνηση ότι ούτε και με κρατικά λεφτά αν υπήρχαν, δεν θα μπορούσαν να φτιαχτούν τα περισσότερα ενεργειακά έργα, που γίνονται σήμερα στη χώρα από την ΕΕ, όχι δηλαδή μόνο οι διασυνδέσεις με τις άλλες χώρες, αλλά ούτε έργα ακόμα και για την εσωτερική κατανώθηση. Αυτό κρύβουν όλοι μαζί όταν ο Τσίπρας εγκαινιάζει τη γραμμή των Κυκλάδων και κρύβει το γεγονός ότι χωρίς την ΕΕ οι Κυκλάδες δεν θα είχαν ποτέ ηλεκτρική διασύνδεση με την ηπειρωτική χώρα εκτός και αν το κράτος, δηλαδή οι καταναλωτές, επιδοτούσαν την κατασκευή και επιπλέον επιδοτούσαν μόνιμως τη λειτουργία της ασύμφορης αυτής διασύνδεσης. Το μήνυμα στο internet του εκπροσώπου της Κομισιόν Μαργαρίτη Σχοινιά, είναι χαρακτηριστικό όχι για τη διαμαρτυρία του αλλά για τα όσα κρύβει. «Λυπηρό ότι η συγχρηματοδότηση από την ΕΕ της ιστορικής ηλεκτρικής διασύνδεσης των Κυκλάδων αποσιωπήθηκε στη σημερινή κάλυψη των εγκαινίων. Σε μια εποχή που η Ευρώπη βάλλεται, σημαντικό να τονίζεται ο ρόλος της ΕΕ στην αναπτυξιακή ανάπτυξη της χώρας». Αυτό που δεν λέει ο Σχοινιάς είναι ότι δεν πρόκειται για μια χρηματοδότηση όπως οι άλλες. Η μελέτη της Κομισιόν δείχνει ότι η ηλεκτρική διασύνδεση του βορείου τμήματος των Κυκλάδων με την ηπειρωτική χώρα, Σύρος, Πάρος, Νάξος και Μύκονος, ήταν οικονομικά ασύμφορη για οποιονδήποτε επενδυτή. Οπότε χωρίς τη χρηματοδότηση της ΕΕ (χωρίς δωρεάν χρήμα) οι διασυνδέσεις δεν θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν (<http://ec.europa.eu/>).

Στη σελ 13 του εγγράφου της Κομισιόν με θέμα: "Κρατική ενίσχυση SA.35695 (2014/N) – Ελλάδα Ενίσχυση για τη διασύνδεση των Κυκλάδων με το εθνικό Ηπειρωτικό Διασυνδεδεμένο Σύστημα Μεταφοράς" διαβάζουμε: "Η χρηματοοικονομική ανάλυση δείχνει ότι το εν λόγω έργο δεν θα ήταν οικονομικώς επικερδές χωρίς την ενίσχυση (εννοεί της ΕΕ). Υπολογιζόμενα σε περίοδο 25 ετών, τα έσοδα που παράγονται από το έργο δεν θα κάλυπταν τις δαπάνες που συνεπάγεται το έργο. Κατά συνέπεια, ένας συνετός επενδυτής δεν θα προέβαινε σε αυτή την επένδυση. Επιπλέον, ακόμη και με τη δημόσια υποστήριξη, η οικονομική απόδοση του έργου είναι χαμηλότερη από το ποσοστό απόδοσης που αναμένεται κανονικά από το δικαιούχο για τις επενδύσεις του. Στο πλαίσιο αυτό, σημειώνεται ότι το έργο έχει συντελεστική χρηματοοικονομική απόδοση 0,9% χωρίς κρατική ενίσχυση και 8% με κρατική ενίσχυση. Δεδομένου ότι η ΡΑΕ έχει αποδεχθεί ως εύλογη απόδοση κεφαλαίου για τις δραστηριότητες του ΑΔΜΗΕ το ποσοστό του 8%, η επένδυση δεν θα είχε πραγματοποιηθεί χωρίς ενίσχυση, ενώ καθίσταται οριακά βιώσιμη με την κρατική ενίσχυση. Επιπλέον, η καθαρή παρούσα αξία του έργου είναι αρνητική χωρίς την κρατική ενίσχυση και μηδενική με κρατική ενίσχυση".

Στη σελίδα 9 του ίδιου εγγράφου βλέπουμε τη χρηματοδότηση: από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης με 60.982.537 εκατ, από το κράτος με 35.697.984 εκατ και από ιδιώτες με 200.090.771 εκατ, σύνολο 396.773.292 εκατ. Πληρώνουν οι λαοί της ΕΕ τον εκσυγχρονισμό της χώρας για να κάνουν τις δουλειές οι κινέζοι σοσιαλφασίστες και να είναι και διαχειριστές των γραμμών μέσω του ΑΔΜΗΕ που ελέγχουν. Και η συμμορία Τσίπρα – Σταθάκη κάνει εγκαινία και από πάνω δεν αναφέρει την ΕΕ. Το λάο του κρατά βυθισμένο στην άγνοια η συμμορία με τη συνεργασία των δήθεν φιλοευρωπαϊκών ηγεσιών ΝΔ-ΠΑ-ΣΟΚ-Ποταμιού και τα ΜΜΕ που αν τολμήσουν να γράψουν έστω και μία λέξη αποκάλυψης αυτής της αλήθειας οι δημοσιογράφοι τους θα αντιμετωπίσουν φίμωμα, μηνύσεις, κρατητήρια και τελικά γιατί όχι κλείσιμο του μέσου αν είναι τηλεοπτικό κανάλι.

Η ευρύτερη περιοχή διείδυσης του ρωσοκινέζικου άξονα

Η ευρύτερη περιοχή που θέλει να ελέγξει ο ναζιστικός άξονας περιλαμβάνει τα ηλεκτρικά δίκτυα μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας της χώρας μας αλλά και των υπόλοιπων Βαλκανίων, όπως και της Ιταλίας, που χρειάζονται αντικατάσταση, μια δουλειά αξίας περίπου 10 δις. Ξαναλέμε ότι μόνο στη χώρα μας τα Έργα Κοινού Ενδιαφέροντος PCI, της ενεργειακής διασύνδεσης των χωρών μελών, της ενεργειακής δηλαδή ενοποίησης της ΕΕ, είναι είκοσι!Κάνοντας

μια σύνοψη από τα προηγουμένα, λέμε ότι η περιοχή αυτή περιλαμβάνει επίσης τα κοιτάσματα πετρελαίου και αερίου της Ελλάδας και ειδικότερα της Κρήτης, της Κύπρου, του Ισραήλ και της Αιγύπτου, τους αγωγούς αερίου από το Ισραήλ μέσω Κύπρου και Κρήτης και μέχρι την ηπειρωτική Ελλάδα (East Med), τον αγωγό αερίου IGB διασύνδεσης της χώρας μας με την Βουλγαρία, τον αγωγό TAP, δεξαμενές αποθήκευσης αερίου σε Κύπρο, Αίγυπτο, Ελλάδα κλπ, τους ηλεκτρικούς ευρωπαϊκούς αγωγούς Ισραήλ-Κύπρος-Κρήτη-Αττική (Interconnector EuroAsia), τους ηλεκτρικούς ευρωπαϊκούς αγωγούς Αίγυπτος-Κύπρος-Κρήτη-Ηπειρωτική Ελλάδα (Interconnector EuroAfrica) τους ηλεκτρικούς αγωγούς διασύνδεσης Ελλάδας - Βουλγαρίας και Ελλάδας –Ιταλίας, καθώς και όλες τις επενδύσεις σε ΑΠΕ, αιολικά και φωτοβολταϊκά στα παράλια της Αφρικής, της Αιγύπτου, στην Κύπρο και στη χώρα μας, αλλά και σε ολόκληρη την περιοχή, που μπορούν να υποστηριχτούν από τα φορτία βάσης των μελλοντικών ηλεκτρικών εργοστασίων που θα καίνε το αέριο της περιοχής τους.

Οι ηλεκτρικοί αγωγοί μεγάλης τάσης, όπως του ΑΔΜΗΕ, είναι στρατηγικής σημασίας αφού μεταφέρουν την ηλεκτρική ενέργεια στην παραγωγική και ατομική κατανάλωση. Οπότε και ο έλεγχος αυτών των γραμμών εξασφαλίζει και τον έλεγχο των καύσιμων υλών, της παραγωγής και της μεταφοράς της ηλεκτρικής ενέργειας. Ο ηλεκτρικός αγωγός Interconnector EuroAsia Ισραήλ - Αττική σαν παράδειγμα θα μεταφέρει ηλεκτρική ενέργεια που θα παράγεται από τα εργοστάσια στο Ισραήλ και στην Κύπρο που θα καίνε το φυσικό αέριο που θα εξορύσσουν οι δύο χώρες, όπως και ο Interconnector EuroAfrica θα μεταφέρει ηλεκτρική ενέργεια στην ΕΕ, μέσω Κύπρου και Κρήτης, παραγμένη από το αέριο της Κύπρου και του κοιτάσματος Zor που ελέγχουν οι Ρώσοι καθώς και από τα αιολικά και τα φωτοβολταϊκά που ήδη προωθεί η ΕΕ στην Αίγυπτο αλλά και στη Λιβύη λόγω του φορτίου βάσης που προσφέρει ο αγωγός Interconnector EuroAfrica. Όταν ο κινέζικος ΑΔΜΗΕ θέλει να πάρει τον έλεγχο της κατασκευής και επομένως και της λειτουργίας του ευρωπαϊκού ηλεκτρικού αγωγού Κρήτη-Αττική αλλά και του αγωγού Κύπρος-Κρήτη, σύμφωνα με τις τελευταίες αποκαλύψεις από τον Σταθάκη, για να ελέγχει όλη την γραμμή Ισραήλ-Αττική αυτό συνεπάγεται και έλεγχο σε μεγάλο βαθμό των κυπριακών και των ισραηλίτικων κοιτασμάτων καθώς και των μελλοντικών κοιτασμάτων της Κρήτης, των κοιτασμάτων και των δύο χωρών δηλαδή που ανήκουν στην ΕΕ και που οφείλουν να εφαρμόζουν τις αποφάσεις της για εκμετάλλευση των ευρωπαϊκών πηγών ενέργειας από την ΕΕ και της απεξάρτησής της από τη Ρωσία και τους ενεργειακούς της εκβιασμούς. Ο έλεγχος από τον Άξονα της γραμμής Interconnector EuroAsia που προηγείται στην κατασκευή από την γραμμή Interconnector EuroAfrica ρίχνει στην αγκαλιά του Άξονα και το δεύτερο αγωγό αφού οι δύο γραμμές που ξεκινούν η πρώτη από το Ισραήλ και η δεύτερη από την Αίγυπτο, περνούν από την Κύπρο και την Κρήτη οπότε εμπλέκονται ταυτόχρονα με αυτούς η παραγωγή αερίου, η παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας και η μεταφορά της στην ΕΕ των τεσσάρων χωρών, Ισραήλ, Κύπρου, Ελλάδας και Αιγύπτου. Την εμπλοκή αυτή παρακολουθούν και οι ΑΠΕ που στηρίζονται σε αυτούς τους αγωγούς. Γι' αυτό και η συμμορία των τριών ρωσόδουλων για τον έλεγχο του αγωγού Interconnector EuroAsia διευρύνθηκε με τη συμμετοχή του Αιγύπτιου Σίσι. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι για την 6^η σύνοδο των τριών χωρών Ελλάδας, Κύπρου και Αιγύπτου, στις αρχές του Οκτωβρίου, επιλέχτηκε η Κρήτη, το ευρωπαϊκό ενεργειακό σταυροδρόμι που διεκδικεί ο Άξονας, όπου οι τρεις συζητούσαν για τα ενεργειακά μέλλον της περιοχής σαν να ήταν απόλυτα ανεξάρτητες χώρες. Η παρουσία του Νετανιάχου στην πρόσφατη τετραμερή σύνοδο Ελλάδας-Βουλγαρίας-Σερβίας-Ρουμανίας, ως ενεργειακού παράγοντα της ρώσικης γεωπολιτικής στην ευρύτερη περιοχή, ολοκληρώθηκε πολιτικά από τις δηλώσεις του για την υποστήριξη της Ελλάδας και ειδικά της Κύπρου από τις τούρκικες απειλές, τη συμμετοχή του δηλαδή στον αντιτουρκικό συνασπισμό Τσίπρα-Αναστασιάδη-Σίσι που υπηρετεί τα σχέδια Τραμπ και Πούτιν για να σπρώξει την Τουρκία στις δαγκάνες της Ρωσίας.

Η διακοπή των διαπραγματεύσεων από την αρμόδια επιτροπή της Κομισιόν

Στα τέλη Οκτωβρίου η αρμόδια επιτροπή της Κομισιόν τερμάτισε, κάτω από τις πιέσεις των χωρών που αντιστέκονται στη Ρωσία,τη στημένη από τον Γιουνκέρ διαπραγμάτευση με τον κινέζικο ΑΔΜΗΕ για την ηλεκτρική σύνδεση της Κρήτης με την Αττική. Με τη διακοπή των διαπραγματεύσεων από την επιτροπή της Κομισιόν η υπόθεση πηγαίνει λένε τα ΜΜΕ σε ανώτερο πολιτικό επίπεδο «διαπραγματεύσεως», στον επίτροπο Ενέργειας Κανιέτε, με συννομιλητές τους υπουργούς Σταθάκη και Λακκοτύπη της Κύπρου. Μέχρι τώρα δεν υπήρξε καμιά τέτοια συνάντηση. Η επιτροπή της Κομισιόν ανακοίνωσε ότι απορρίπτει ως παράνομες τις αποφάσεις της ΡΑΕ και του ΑΔΜΗΕ για την

Η ΝΤΟΠΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΑΡΧΙΖΕΙ ΔΕΙΛΑ ΝΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΕΙ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Εκείνο το κομμάτι της ντόπιας βιομηχανικής αστικής τάξης που συντριβεται σήμερα σε επίπεδο παραγωγής από τους ρωσόδουλους αρχίζει μέσα από την οργάνωσή που έφτιαξε τα τελευταία χρόνια, την **EBIKEN** να καταγγέλει δειλά-δειλά το σαμποτάζ της παραγωγής (δες σχετικό άρθρο δημοσιευμένο στις 22/1/2018, www.oakke.gr/item/920).

Ο πιο τυπικός εκπρόσωπος της EBIKEN, ο Στασινόπουλος, της Βιοχάλκο σε μια πρόσφατη δήλωσή του (<http://www.dealnews.gr/roi/item/244415-#.XBeucGnQDIU>) ανέφερε μεταξύ άλλων τα εξής: «Την ώρα που η Ευρώπη στηρίζει την επαναβιομηχάνιση, για την Ελλάδα, ιδιαίτερα μετά την κρίση της τελευταίας δεκαετίας, η μετάβαση σε ένα ισόρροπο αναπτυξιακό μοντέλο, με μια εύρωστη και ανταγωνιστική παραγωγική βάση θα έπρεπε να είναι σήμερα, έμπρακτα και όχι απλώς διακηρυκτικά, απόλυτη εθνική προτεραιότητα». Εδώ το βάρος είναι στη λέξη «διακηρυκτικά» που σημαίνει αντικειμενικά καταγγελία της πολιτικής ηγεσίας της χώρας για το ότι υποκριτικά υπόσχεται να φτάσει η συμμετοχή της μεταποίησης στο ΑΕΠ το 12% ως τα 2020, ενώ στην πραγματικότητα αυτή έχει κολλήσει στο 8,7% (δες μελέτη IOBE) με μέσο ευρωπαϊκό όρο το 17,3% (και σε χώρες όπως η Τσεχία να ξεπερνά το 30%). Αυτή η πολιτική ηγεσία, που έχει με σύστημα χρε-

ωκοπήσει τις τράπεζες και στραγγαλίσει τη χρηματοδότηση της βιομηχανίας, αντί να προωθεί την ανάπτυξη της ντόπιας βιομηχανίας στην ενέργεια με αποτέλεσμα η μεγαβατώρα να κοστίζει εδώ 60,1 ευρώ όταν στη Γερμανία και τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες η τιμή της είναι μόλις 36 ευρώ ή που εφαρμόζει μέτρα περικοπής των επενδύσεων, δημόσιων και ιδιωτικών και κανένα μέτρο παραγωγικής ανασυγκρότησης, εξαθλιώνοντας έτσι παραπέρα την εργατική τάξη που τη ρίχνει στην πιο μεγάλη μεταπολεμική ανεργία.

Αυτό που η ΟΑΚΚΕ φωνάζει εδώ και τρεις δεκαετίες, η ελληνική βιομηχανική αστική τάξη αρχίζει να το καταλαβαίνει μόλις τώρα μόνο και μόνο επειδή πεθαίνει η φυσική μορφή της ύπαρξής του κεφαλαίου της, και μάλιστα η καρδιά αυτής της ύπαρξης, η βαριά βιομηχανία. Είναι πολύ χαρακτηριστικά αυτής της αφύπνισης κάποια άρθρα που εμφανίζονται τελευταία στον αστι-

κό τύπο που μιλούν καθαρά για πολιτικό σαμποτάζ στην παραγωγή (πιο χαρακτηριστικά: “Ψάχνουν να σβήσουν φουγάρα και δεν βρίσκουν...”, 28/11/2018, <http://www.capital.gr/o-giorgos-kraloglou-grafei/3330053/psaxnoun-nasbisoun-fougara-kai-den-briskoun-?fbclid=IwAR28eiazjLUOHLiQ23uvXVmTecu8d0Pjm9H1TR1c-aG8sZvdNhpZq7Utn8>, και “Χωρίς πολιτικό “ηλεκτροσόκ” ξεχάστε “σοκ” επενδύσεων”, 6/12/2018, <http://www.capital.gr/o-giorgos-kraloglou-grafei/3331642/xoris-politiko-ilektrosok-xexaste-sok-ependuseon>).

Αυτό που δεν λένε ποτέ ούτε οι ίδιοι οι βιομήχανοι, ούτε αυτοί οι αναλυτές είναι το ποιοι επωφελούνται από αυτό το σαμποτάζ, δηλαδή εκείνοι οι διεθνείς και κυρίως ντόπιοι παράγοντες στους οποίους παραδίνονται τζάμπα (και χωρίς εμπόδια στις όποιες νέες επενδύσεις τους σε αυτές) οι βασικές υποδομές της χρεωκοπημένης χώρας (ενέργεια, λιμάνια, τουριστική γη). Είναι χαρακτηριστικό ότι σαν δεύτερο βασικό εκπρόσωπό τους δίπλα στον Στασινόπουλο, οι βιομήχανοι της EBIKEN έχουν τοποθετήσει τον άνθρωπο των ρωσόδουλων κρατικοολιγάρχη Μυτιληναίο, που προμηθεύεται την ηλεκτρική ενέργεια

σε σκανδαλωδώς χαμηλές τιμές. Αρχικά το καθεστώς προόριζε τον Μυτιληναίο για πρόεδρο του ΣΕΒ, αλλά από ότι φαίνεται προτίμησε να τον βάλει σαν τοποτηρητή του μέσα στην EBIKEN που δεν είναι τίποτα άλλο από την απόπειρα του βιομηχανικού κεφαλαίου να αυτονομηθεί από τον αλωμένο από το ανατολικό πολιτικό καθεστώς ΣΕΒ.

Στην πραγματικότητα η προσπάθεια της πολιτικής αυτονομίας της ντόπιας βιομηχανικής αστικής τάξης από το κυρίαρχο στο κράτος ηγετικό διακομματικό αντιβιομηχανικό μπλοκ θα είναι καταδικασμένη όσο αυτό το κομμάτι της αστικής τάξης δεν τολμάει να διαχωριστεί σε κανένα βασικό σημείο με τη λεγόμενη «εθνική πολιτική» αυτού του μπλοκ, η οποία σήμερα δεν είναι τίποτα άλλο από τη ρωσοποίηση της ελληνικής πολιτικής, εξωτερικής και εσωτερικής σε όλα τα επίπεδα. Πάντα η ντόπια βιομηχανική τάξη σε αυτή τη χώρα, ακόμα και στις πιο ισχυρές στιγμές της όπως στο μεσοπόλεμο, υποτασσόταν σε ένα κράτος που δεν ήταν δικό της γιατί ποτέ της δεν κατέλαβε σε αυτό επαναστατικά την εξουσία αλλά το βρήκε έτοιμο φτιαγμένο από τις πιο αντιδραστικές ξένες μεγάλες δυνάμεις και κυριαρχημένο σχεδόν πάντα από

από τις χειρότερες από αυτές, οπότε συμμετείχε σε αυτό σαν κολαούζος και όχι σαν ηγεμονικός παράγοντας. Γι αυτό μιλάμε για ντόπια βιομηχανική αστική τάξη και όχι για εθνική. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο επιμένουμε σε ένα πράγμα: ότι αυτός ο πολιτικοκοινωνικός παράγοντας που μπορεί να σώσει τη χώρα από την παραγωγική καταστροφή, την εφιαλτική πείνα, την αποικιοποίηση και τη δικτατορία, αρκεί να μπορέσει να συγκροτηθεί πολιτικά στα πλαίσια ενός ενιαίου αντιφασιστικού μετώπου, είναι ο εργαζόμενος λαός. Αν αυτό το μέτωπο συγκροτηθεί και ισχυροποιηθεί τουλάχιστον σε έναν πρώτο μαζικό πυρήνα, τότε και μόνο τότε ό,τι έχει εθνικά χαρακτηριστικά μέσα στη ντόπια βιομηχανική αστική τάξη μπορεί να παίξει το ρόλο μιας εφεδρείας στον αντιαποικιακό αντιφασιστικό αγώνα.

Πιστεύουμε ότι τελικά είναι η ζοφερή κατάσταση που όλο και περισσότερο επικρατεί στη χώρα που θα οδηγήσει πρώτα τους βιομηχανικούς εργάτες στη συνειδητοποίηση του κύριου εχθρού τους, πράγμα που θα είναι το πρώτο βήμα όχι μόνο για την ανατροπή της κυριαρχίας των σαμποτέρ αλλά και για τη ριζική κοινωνική αλλαγή.

ΣΗΜΑΔΙΑΚΟ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΗΣ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΚΗΣ

Συνέχεια από τη σελ. 2

την ανάπτυξη προς όφελος του λαού, στο πλαίσιο μιας οικονομίας που θα υπηρετούσε τις λαϊκές ανάγκες», αναφέρει η ανακοίνωση του γραφείου τύπου και προσθέτει: «είναι, επίσης, απόδειξη ότι τα εργοστάσια δεν τα κλείνουν οι αγώνες των εργαζομένων, αλλά οι επιχειρήσεις ανοίγουν και κλείνουν, αποκλειστικά με κριτήριο τη μεγαλύτερη καπιταλιστική κερδοφορία και με θύματα κάθε φορά τους εργαζόμενους και τα δικαιώματά τους».

Οι σοσιαλφασίστες του ψευτοΚΚΕ ποτέ δεν παραθέτουν οικονομικά στοιχεία για να αποδείξουν τους ισχυρισμούς τους. Αυτό το κάνουν από μεν βαθύτερη στρατηγική άποψη γιατί σαν αντικομμουνιστές που είναι δεν θέλουν οι εργάτες να μαθαίνουν πως λειτουργούν οι επιχειρήσεις και γενικά η οικονομία για να μην τις πάρουν ποτέ στα χέρια τους, από δε την άποψη των άμεσων ιμπεριαλιστικών συμφερόντων τους γιατί τα οικονομικά στοιχεία αποκαλύπτουν ότι η δικιά τους αντιβιομηχανική πολιτική (που κυρίως ο ΣΥΡΙΖΑ εφαρμόζει) είναι η υπεύθυνη για το κλείσιμο των εργοστασίων. Όταν μιλούν, όπως πάντα, γενικά και αόριστα για τον καπιταλισμό και τα υπερκέρδη του απλά ετοιμάζουν το έδαφος για να τσακίζουν επιλεκτικά για λογαριασμό των αφεντικών τους καπιταλιστών του ρωσοκινεζικού άξονα εκείνους τους καπιταλιστές που αυτά τα αφεντικά θέλουν να εξοντώσουν για να πάρουν την απόλυτη οικονομική και πολιτική εξουσία και από κει τα πραγματικά πιο πελώρια υπερκέρδη. Να γιατί δεν λένε λέξη για τα οικονομικά στοιχεία της παραγωγής χάλυβα στη χώρα, ούτε και για το πως διαμορφώνονται οι τιμές του χάλυβα στις άλλες χώρες. Για όσους μέσα στο εργατικό κίνημα το κάνουν, είτε είναι σωματεία που δεν ελέγχουν, όπως αυτό της χαλυβουργίας του Βόλου, είτε η ηγεσία της ΠΟΕΜ πριν λίγα χρόνια, η ακόμα περισσότερο εργατικά ρεύματα και κόμματα όπως η ΟΑΚΚΕ, τους κατηγορούν για πουλημένους στην εργοδοσία.

Έγραφε τότε ο Ριζοσπάστης στις 15-2-2014: «Όλοι αυτοί (σσ. Εννοεί την ΠΟΕΜ

και τα Σωματεία των πέντε χαλυβουργικών εργοστασίων) υιοθετούν το αίτημα των βιομηχάνων για μείωση του κόστους της Ενέργειας, με το επιχείρημα ότι έτσι θα γίνουν ανταγωνιστικές οι ελληνικές χαλυβουργίες και θα σωθούν τάνη οι θέσεις εργασίας. Το συγκεκριμένο ιδεολόγημα είναι πέρα για πέρα πλαστό. Οι απολύσεις, οι διαθεσιμότητες και άλλες αντεργατικές ανατροπές στον κλάδο είναι συνέπεια της καπιταλιστικής κρίσης και γίνονται στο πλαίσιο της προσπάθειας της εργοδοσίας να τη διαχειριστεί προς όφελός της και σε βάρος των εργαζομένων».

Λέγοντας ανταγωνισμό το κατεχοχίν κόμμα του βιομηχανικού σαμποτάζ εννοεί τον ανταγωνισμό των αγορών, τον οικονομικό ανταγωνισμό. Όμως στην περίπτωση της χώρας μας οι επιχειρήσεις που κλείνουν συνήθως έχουν δεχτεί εξωοικονομική βία που τις οδηγεί με πρόγραμμα στο κλείσιμο απλά μέσω των αγορών. Όταν το κράτος σαμποτάρει με πολιτικά, δηλαδή με εξωοικονομικά μέσα τη βιομηχανία παραγωγής ηλεκτρισμού και κάνει έτσι αφύσικα ψηλή την τιμή της κιλοβατώρας, κάνει ψηλές τις τιμές όλων των βιομηχανιών και αυτές δεν αντέχουν στο διεθνή ανταγωνισμό. Αλλά κάποιος που το ξέρει αυτό μόνο αν ήταν παλιάνθρωπος θα έλεγε ότι αυτές τις βιομηχανίες τις έκλεισαν οι ανταγωνιστές τους και όχι αυτοί που τους στήρησαν με τη βία το φτηνό ρεύμα που είχαν όλοι οι άλλοι. Αυτή η εξωοικονομική βία μπορεί να παίρνει τη μορφή της πολύ ακριβής ενέργειας, αλλά μπορεί και του δανειοδοτικού στραγγαλισμού από τράπεζες που χρεωκόπησαν με πολιτικές μέθοδες (δες προβλεπόμενα με το δημοψήφισμα το 2015), ή μπορεί να παίρνει τη μορφή των αντιεπενδυτικών δικαστικών αποφάσεων που με πολιτική υποκίνηση επικαλούνται αστήριχτα μόλυνση του περιβάλλοντος σε συνδυασμό με άμαζα ψευδοοικολογικά κινήματα των σαμποταριστών, είτε τέλος μπορεί να παίρνει τη μορφή της ωμής φυσικής βίας με εμπρησμούς εργοστασίων και αποθηκών, δολοφονίες καπιταλιστών, εμπρησμούς δασών που ματαιώνουν χωροταξικά σχέδια κλπ και που υποστηρίζονται πολιτικά και διαχρονικά από το ντόπιο διακομματικό καθεστώς των σαμποταρι-

στών. Πίσω από όλα αυτά στη χώρα μας βρίσκονται οι εκπρόσωποι του ανατολικού κρατικο-φασιστικού μονοπωλίου. Βέβαια πίσω από αυτή τη βία βρίσκεται στο βάθος πάλι ένας οικονομικός ανταγωνισμός. Πρόκειται, για τη βίαιη επίθεση του κρατικομονοπωλιακού φασιστικού μονοπωλίου Ρωσίας-Κίνας ενάντια είτε στο ντόπιο, συνήθως μη μονοπωλιακό κεφάλαιο, είτε στο δυτικό μονοπωλιακό κεφάλαιο που είχε την ατυχή έμπνευση να επενδύσει στην Ελλάδα χωρίς προηγούμενη συνεννόηση και συνεργασία με τους ρώσους μονοπωλιστές που μέσω των άφθονων πρακτόρων τους έχουν αρπάξει την πολιτική εξουσία στη χώρα μας.

Από ποια τάξη να περιμένουμε τη διάσωση της ελληνικής βιομηχανίας

Πάντως όλες οι τάξεις που θίγονται από το σαμποτάζ δεν στέκονται με τον ίδιο τρόπο απέναντί του. Η ντόπια βιομηχανική μεγαλοαστική τάξη, που υπήρξε πριν από το ρωσόδουλο πολιτικό καθεστώς, (η οποία δηλαδή δεν δημιουργήθηκε μέσω των κρατικών προμηθειών και με χαρακτηριστικές συμβάσεις όπως οι κομπραδόροι νέο-ολιγάρχες Κόκκαλης, Μυτιληναίος, Γερμανός, Κοπελούζος κλπ), είναι ιστορικά εξαρτημένη από ένα κράτος που πάντα το έλεγχε ο ιμπεριαλισμός κάθε είδους, και γι αυτό δεν τολμάει να έρθει σε σύγκρουση με το κράτος. Αυτός είναι ο βασικός λόγος που ενώ οι ρωσόδουλοι την καταστρέφουν σαν βιομηχανική αστική τάξη, κλείνοντάς της ένα ένα τα εργοστάσια, τα ναυπηγεία κλπ αυτοί δεν αντιστέκονται ανοιχτά, δηλαδή πολιτικά καταφεύγοντας στην κοινή γνώμη και διαφωτίζοντάς την συστηματικά με τα ΜΜΕ τους, αλλά κάνουν μόνο κάποιες διαμαρτυρίες στο εσωτερικό της αστικής τάξης, με κάποιες ημερίδες, ή μερικούς ειδικούς οικονομικούς αρθρογράφους.

Μόνο βιομηχανικοί εργάτες, κυρίως αυτοί του εργοστασίου των Λιπασμάτων, αλλά και της επισκευαστικής Ζώνης του Περάματος, οι εργάτες των εργοταξιών της Βωβός, και οι εργάτες της ΔΕΗ Κεραινίου έχουν κάνει ως τώρα ανοιχτό πολιτικό κίνημα καθαρά ενάντια στο βιομηχανικό σαμποτάζ κάτω από την καθοδήγηση

ή την αποφασιστική στήριξη και ενθάρρυνση της εργατικής ΟΑΚΚΕ, ενώ πάλι είναι οι βιομηχανικοί εργάτες, χωρίς ωστόσο να μιλάνε για σαμποτάζ, που έχουν κάνει κινήματα κόντρα σε κυβερνήσεις και συχνά κόντρα και σε σοσιαλφασίστες ενάντια στο κλείσιμο εργοστασίων. Τέτοιοι είναι οι εργάτες των μεταλλείων της Κασσάνδρας Χαλκιδικής από την εποχή της TVX (όπου έπαιξε αποφασιστικό ρόλο η ΟΑΚΚΕ), οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ, οι εργάτες της Χαλυβουργίας του Βόλου, οι κλωστοϋφαντουργοί της Νάουσας και πολλοί άλλοι. Μάλιστα το σωματείο της Χαλυβουργικής το 2014 με μια καλή στήριξη από την ΠΟΕΜ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργατών Μετάλλου), με ανακοινώσεις και κινητοποιήσεις έβαλαν για πρώτη φορά πολύ έντονα το ζήτημα της ακριβής ενέργειας σαν κεντρικό αίτημα εργατικού αγώνα. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις η ίδια η εργοδοσία, όταν δεν συμπαρατασσόταν με την κυβέρνηση (πχ Λιπάσματα), δεν τολμούσε να έρθει σε σύγκρουση με αυτούς που την καταστρέφουν.

Αντίθετα οι εργάτες, αν και τα μέσα παραγωγής δεν είναι δικά τους, αν και συνθλίβονται από την εντατικοποίηση της εργασίας τους, αν και αμείβονται δυσανάλογα τις περισσότερες φορές σε σχέση με τα κέρδη του καπιταλιστή, εν τούτοις υπερασπίζονται όπου μπορούν τα εργοστάσια στα οποία δουλεύουν από το κλείσιμο και την καταστροφή. Από την εμπειρία τους καταλαβαίνουν ότι χωρίς να υπάρχουν εργοστάσια, δεν μπορούν να υπάρξουν για τους ίδιους ούτε μισθοί, ούτε συντάξεις, αλλά και πάνω από όλα δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν οι ίδιοι σαν φυσική ύπαρξη και συνεπώς σαν εργατική τάξη. Αντίθετα οι εργοδότες τους ακόμα και αν πεθάνουν σαν βιομήχανοι θα επιζήσουν σαν καπιταλιστές, ενώ με εξαίρεση τους λίγους πιο άτυχους μικρομεσαίους από αυτούς θα έχουν όλοι ένα καλό εισόδημα ως το τέλος της ατομικής και οικογενειακής ζωής τους.

Συμπέρασμα το μέλλον της βιομηχανίας, η τιμή της κιλοβατώρας και τελικά η σωτηρία της χώρας, είναι δουλειά των πιο καταραμένων.

Το παιχνίδι του Brexit και η Ιρλανδία:

Όλα για το βαθύ ρήγμα μεταξύ Ευρώπης – Βρετανίας και την άνοδο Κόρμπιν στην εξουσία

Συνέχεια από τη σελ. 3

το μεγαλοκρατικό πνεύμα του ηγεμονιστικού παρελθόντος της.

Από την αρχή της διαπραγματεύσεως για το Brexit, η Μέι είχε ξεκαθαρίσει ότι δεν επιθυμεί την επάνοδο των συνοριακών σταθμών και των τελωνειακών ελέγχων μεταξύ Δημ. της Ιρλανδίας και Βόρειας Ιρλανδίας για να μην κλονιστεί η συμφωνία της Μεγάλης Παρασκευής και διαταραχθούν οι σχέσεις των δύο κοινοτήτων στη Βόρεια Ιρλανδία και γενικά αναζωπυρωθεί το ιρλανδικό ζήτημα. Εννοείται ότι ακόμη περισσότερο δε θέλουν τα σύνορα οι Ιρλανδοί εθνικιστές του Δουβλίνου, όχι τόσο από αγάπη στην ευρωπαϊκή ενοποίηση που σηματοδοτεί την πτώση των συνόρων, όσο κυρίως γιατί θεωρούν ότι η μη ύπαρξη συνόρων προετοιμάζει τη ντε φάκτο ενοποίηση του νησιού υπό την κυριαρχία τους στο μέλλον.

Ωστόσο, το πρόβλημα που ανακύπτει είναι ότι μετά την επικράτηση της γραμμής του σχετικά καθαρού Brexit στο Λονδίνο (σ.σ. καθαρό Brexit σημαίνει αποχώρηση ταυτόχρονα από Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, ευρωπαϊκή κοινή αγορά και τελωνειακή ένωση της ΕΕ), η Ευρωπαϊκή Ένωση θα βρίσκεται να έχει στην Ιρλανδία ένα ανοιχτό και αψύλακτο εδαφικό σύνορο με ένα κράτος που πλέον θα είναι τόσο ξένο προς την ΕΕ

όσο π.χ. η Βραζιλία. Από αυτό το ανοικτό σύνορο θα μπορούν δυνητικά να εισέρχονται χωρίς κανέναν έλεγχο στην ΕΕ προϊόντα τα οποία δεν θα πληρούν τις ρυθμιστικές προδιαγραφές της Ένωσης, ανοίγοντας έτσι ουσιαστικά μία «κερκόπορτα» στην ενιαία αγορά.

Αυτό σημαίνει ότι **καθαρό Brexit και εντελώς ανοιχτά σύνορα ανάμεσα στις δύο Ιρλανδίες πολύ δύσκολα πάνε μαζί**. Κι εκεί αρχίζει η προβοκάτσια. Η ΕΕ με την ιδιαίτερη επιμονή της Ιρλανδίας, η οποία πιο πολύ από τους πάντες και μάλιστα σε επίπεδο αρχής δεν θέλει οποιοδήποτε σύνορο στη Βόρεια Ιρλανδία προκειμένου να δεχτεί, οποιοδήποτε ομαλό, φιλικό Brexit, πρότεινε μια λύση, με τη δημιουργία ενός «μοναδικού κοινού τελωνειακού εδάφους Ευρωπαϊκής Ένωσης και Ηνωμένου Βασιλείου», το οποίο θα είναι η Βόρεια Ιρλανδία και στο οποίο οι ρυθμιστικοί κανόνες της παραγωγής και του εμπορίου θα είναι αναγκαστικά συνδεδεμένοι με εκείνους της ΕΕ. Αυτό όμως σημαίνει ότι άλλοι κανόνες θα ισχύουν για την οικονομική ζωή της Αγγλίας, της Σκωτίας και της Ουαλίας και άλλοι για εκείνη της Βόρειας Ιρλανδίας, η οποία θα είναι αναγκασμένη να ακολουθεί κατά πόδας τις Βρυξέλλες και το Δουβλίνο. Σημαίνει τελικά τελωνειακούς ελέγχους στη Θάλασσα της Ιρλανδίας, δηλαδή μεταξύ Β. Ιρλανδίας και του νησιού της Μ.

Βρετανίας. Αυτό, για όσους καταλαβαίνουν από πολιτική, σημαίνει σταδιακή απορρόφηση της Β. Ιρλανδίας από τη Δημ. της Ιρλανδίας, δηλαδή απώλεια εδάφους για το Ηνωμένο Βασίλειο. Αυτό, και είναι φυσικό, δεν περνάει από καμία πολιτική δύναμη στο ΗΒ και ακόμα περισσότερο από την πλειοψηφία του πληθυσμού της Βόρειας Ιρλανδίας.

Η απάντηση της Μέι, που στηρίζεται μάλιστα με ψήφο ανοχής από τους Βορειοϊρλανδούς προτεστάντες του DUP στο κοινοβούλιο (χωρίς τους οποίους η κυβέρνησή της πέφτει), ήταν: ποτέ διάσπαση Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, ποτέ σύνορα στη Θάλασσα της Ιρλανδίας.

Η λύση που βρέθηκε αρχικά σε αυτό το ζήτημα μεταξύ της ΕΕ και της κυβέρνησης Μέι, όπως αποτυπώθηκε στο τελικό σχέδιο συμφωνίας των δύο πλευρών για το Brexit, είναι η εξής: κατ' αρχήν, μετά την έξοδο της Βρετανίας από την ΕΕ στις 29 Μαρτίου του 2019 μέχρι και τις 31 Δεκεμβρίου 2020, τίποτε δεν θα αλλάξει πρακτικά, αφού θα πρόκειται για «μεταβατική περίοδο», κατά την οποία το ΗΒ θα συνεχίσει να έχει όλες τις υποχρεώσεις που είχε ως μέλος της ΕΕ (συμμετοχή σε ΕΟΧ, κοινή αγορά, τελωνειακή ένωση και ελευθερία κίνησης προσώπων, κεφαλαίων, αγαθών και υπηρεσιών). Μέχρι τον Ιούλιο του 2020, έξι μήνες πριν τη λήξη της μεταβατικής περιόδου, οι δύο πλευρές ευελπιστούν και δηλώνουν πεπεισμένες ότι θα έχουν καταλήξει σε συμφωνία για μόνιμη ρύθμιση των μεταξύ τους μελλοντικών εμπορικών σχέσεων, δηλαδή σε μια συμφωνία ελεύθερου εμπορίου ανάλογη π.χ. με εκείνη της ΕΕ με τον Καναδά. Εάν ωστόσο, πράγμα που και οι δύο πλευρές (τουλάχιστον διακηρυκτικά) απεύχονται, δεν έχουν καταφέρει να καταλήξουν σε μια τέτοια συμφωνία μέχρι τότε, έχουν την επιλογή είτε να παρατείνουν τη μεταβατική περίοδο (δηλαδή η Βρετανία να συνεχίσει να δεσμεύεται από όλες τις υποχρεώσεις που είχε ως μέλος της ΕΕ), είτε να μπει σε λειτουργία, από τον Ιανουάριο του 2021, η λεγόμενη «δικλείδα ασφαλείας» (backstop) για την αποφυγή συνόρων μεταξύ Δημοκρατίας της Ιρλανδίας και Βόρειας Ιρλανδίας.

Αυτή η «δικλείδα» προβλέπει πρακτικά ότι, σε περίπτωση που

δεν έχει υπάρξει εμπορική συμφωνία έως τον Ιούλιο του 2020, από 1.1.2021 το Ηνωμένο Βασίλειο και η ΕΕ θα συνεχίσουν να θεωρούνται ενιαίο τελωνειακό έδαφος, με την υποχρέωση του ΗΒ να εφαρμόζει κάποιους μίνιμουμ τελωνειακούς κανόνες που ισχύουν στην ΕΕ, προκειμένου να μη γίνει απαραίτητη η επιβολή συνοριακών ελέγχων σε ιρλανδικό έδαφος. Ειδικά στη Βόρεια Ιρλανδία, για λόγους διατήρησης των πλήρως ανοιχτών συνόρων με τη Δημοκρατία της Ιρλανδίας, η συμφωνία προβλέπει ότι θα πρέπει να συνεχίσει να ισχύει σε ακόμη μεγαλύτερο βαθμό απ' ό,τι σε όλο το υπόλοιπο ΗΒ το σύνολο του τελωνειακού κώδικα της ΕΕ.

(Στο ζήτημα της κίνησης προσώπων δεν υφίσταται ζήτημα, αφού τόσο το ΗΒ όσο και η Δημ. της Ιρλανδίας δε συμμετέχουν στη ζώνη Σένγκεν, άρα πραγματοποιούν ελέγχους διαβατηρίων σε όσους εισέρχονται και στις δύο χώρες από τρίτες χώρες. Μεταξύ τους έτσι κι αλλιώς οι δύο χώρες έχουν ελευθερία κίνησης προσώπων χωρίς συνοριακούς ελέγχους, που προβλέπεται να συνεχιστεί και μετά το Brexit).

ΕΕ και ΗΒ τονίζουν – διακηρυκτικά - ότι δεν επιθυμούν να εφαρμοστεί το backstop και ότι αυτό μπαίνει στη συμφωνία μόνο ως «λύση τελευταίας καταφυγής», αφού ευελπιστούν ως τον Ιούλιο του 2020 να έχει επιτευχθεί η διμερής εμπορική συμφωνία, που έτσι κι αλλιώς θα διατηρεί ανοικτά – με επωφελείς όρους και για τα δύο μέρη - τα σύνορα Δημ. της Ιρλανδίας – βρετανικής Βόρειας Ιρλανδίας. Ωστόσο, η συγκεκριμένη πτυχή της συμφωνίας προκάλεσε την έκρηξη των οπαδών του πιο καθαρού Brexit, που θεωρούν ότι η δικλείδα μπορεί να διατηρήσει τη Βρετανία δεμένη τελωνειακά μόνιμα και υποχρεωτικά με την ΕΕ για χρόνια σε επίπεδο ρυθμιστικού πλαισίου και άρα να γίνει αζεπέραστο εμπόδιο για διμερείς εμπορικές συμφωνίες του ΗΒ με τρίτες χώρες.

Η Μέι βρέθηκε έτσι μεταξύ τριών πρακτικά αρνητικών λύσεων από τις οποίες κοίταζε να διαλέξει τη λιγότερο κακή: ενός «πολεμικού» Brexit χωρίς συμφωνία, που απομονώνει τη Βόρεια Ιρλανδία από την υπόλοιπη Ιρλανδία, με τα πολιτικά προβλήματα που αυτό προκαλεί και προκαλεί πελώριες οικονομικές ζημιές στο ΗΒ, αλλά εξασφαλί-

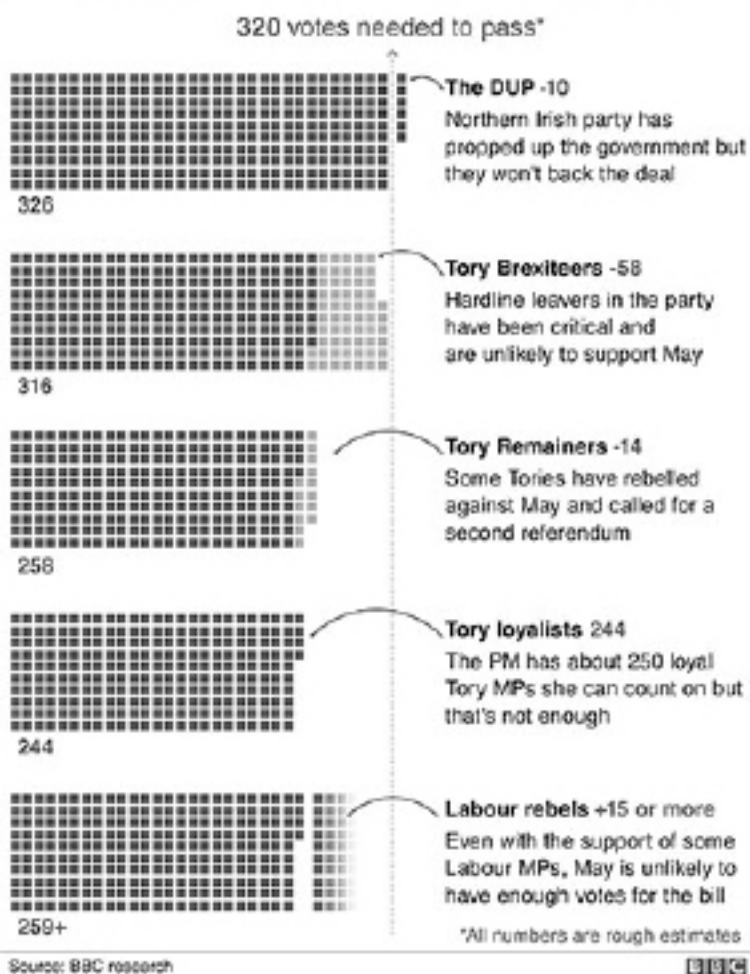
ζει το πιο καθαρό Brexit που ζητά η πιο δεξιά πτέρυγα του κόμματός της. Μιας δεύτερης λύσης (η αρχική μορφή του backstop), που ουσιαστικά απομόνωνε τη Βόρεια Ιρλανδία από το υπόλοιπο ΗΒ και οδηγούσε σε εδαφικό ακρωτηριασμό το ΗΒ. Και μιας τρίτης λύσης (αυτής που υπάρχει στη τελική συμφωνία ΕΕ – Μέι, που η τελευταία προσπαθεί μάταια να κυρώσει στο βρετανικό κοινοβούλιο), η οποία να μην σώζει την ενότητα Μ. Βρετανίας – Β. Ιρλανδίας, αλλά κρατά το σύνολο της χώρας υποταγμένο μόνιμα σε καίρια σημεία (παραγωγικά και εμπορικά) στην ΕΕ, σε περίπτωση μη επίτευξης κάποιου είδους συμφωνίας ελεύθερου εμπορίου στο μέλλον. Κάτι τέτοιο όχι μόνο αποτελεί κόκκινο πανί για τους Brexit-ικούς, αλλά δεν είναι και δίκαιο.

Η προβοκάτσια των ρωσόδουλων εντός ΕΕ

Στο συγκεκριμένο σημείο, πριν λίγες εβδομάδες, η Μέι, βλέποντας να δέχεται πυρά από παντού και να μην μπορεί να περάσει στο κοινοβούλιο της μια τέτοια συμφωνία (δηλαδή την τρίτη λύση), ζήτησε βοήθεια από τους ηγέτες των χωρών – μελών της ΕΕ και από τα ηγετικά στελέχη της τελευταίας (Γιούνκερ, Τουσκ) για μια τροποποίηση της συμφωνίας στο βορειοιρλανδικό ζήτημα. Ζήτησε δηλαδή μια διατύπωση που θα ξεκαθάριζε ότι η «δικλείδα ασφαλείας», δηλαδή τα εντελώς ανοιχτά σύνορα, δεν είναι υποχρεωτικό να μένουν εσαεί έτσι, δηλαδή θα μπορούν να έχουν κάποια ημερομηνία λήξης αν δεν βρεθεί στο μεταξύ κάποια λύση στο ζήτημα της συμφωνίας του ελεύθερου εμπορίου.

Τότε η ΕΕ, με επικεφαλής τους παλιούς και καλούς φίλους του Πούτιν (που τον αφήνουν να αλωνίζει σε Συρία και Ουκρανία) Γιούνκερ και Μέρκελ, της ξεκαθάρισαν ότι η δικλείδα ασφαλείας θα μείνει σε εφαρμογή για όσο χρειαστεί και ότι μόνο αν συμφωνήσει και η ΕΕ θα μπορεί να καταργηθεί η δικλείδα, δηλαδή να ελέγξει εμπορικά τα σύνορα του ΗΒ. Πρόκειται για ένα βέτο της ΕΕ που θα κρατά πάντα όμηρο τη Βρετανία στους ευρωπαϊκούς όρους παραγωγής και εμπορίου. Μάλιστα ο Γιούνκερ έδωσε και τη βαθύτερη διάσταση των προθέσεων του, δηλώνοντας ότι «δεν θα αφήσουμε μόνη της την Ιρλανδία», εννοώντας ότι δεν θα συμφωνήσουμε

Can May get the deal through Parliament?

ποτέ σαν ΕΕ να υπάρξει σκληρό τελωνειακό σύνορο στη Βόρεια Ιρλανδία, δηλαδή δεν θα επιτρέψουμε συντεταγμένο και ομαλό Brexit, δηλαδή το Brexit θα είναι «σκληρό» όπως λέγεται, αν το ΗΒ δηλώσει ότι ενδεχόμενα να διαμορφώσει στο μέλλον οποιαδήποτε τελωνειακά σύνορα στη Βόρεια Ιρλανδία. Αυτό είναι ένα εμπρηστικό κάλεσμα για αναβίωση του χειρότερου ιρλανδικού εθνικισμού με στόχο την επιβεβλημένη από τα έξω και ερήμην των βορειοϊρλανδών ενοποίηση του νησιού της Ιρλανδίας υπό την κυριαρχία της Δημ. της Ιρλανδίας και ακρωτηριασμό του ΗΒ.

Αυτή η απαίτηση της ΕΕ και μάλιστα έτσι διατυπωμένη ξεσήκωσε πραγματικό αντάρτικο μέσα στους Συντηρητικούς, οδηγώντας ακόμη και πολλούς συμβιβαστικούς να προκρίνουν τη λύση της εξόδου από την ΕΕ χωρίς συμφωνία, δηλαδή το λεγόμενο σκληρό Brexit.

Πρόκειται αναμφισβήτητα για θρίαμβο του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού, ο οποίος όχι μόνο κατάφερε μέσω Φάρατζ να εκμεταλλευτεί όλες τις αντιευρωπαϊκές προλήψεις της βρετανικής αστικής τάξης και μαζών στο δημοψήφισμα, αλλά πετυχαίνει τώρα το διαζύγιο να γίνει με πολεμικούς όρους μεταξύ Βρυξελλών και Λονδίνου. Κάτι τέτοιο θα δώσει αναμφισβήτητα γερό χτύπημα στη βρετανική οικονομία, αλλά σε ένα βαθμό και στην ευρωπαϊκή, ενώ μέσω ιρλανδικού θα φουντώνει συνεχώς τον αντιευρωπαϊσμό μέσα στη Βρετανία, αφού στα μάτια των Βρετανών θα είναι πάντα η ΕΕ που κρατά πίσω τις «μεγάλες προοπτικές» για αναγέννηση της «παγκόσμιας» Βρετανίας, μέσω των περιεργών και πολύπλοκων σχημάτων αναφορικά με τη Βόρεια Ιρλανδία. Επίσης ένα σκληρό σύνορο από τώρα στη Βόρεια Ιρλανδία θα αναζωπυρώσει τον ιρλανδικό εθνικισμό σε όλο το νησί και θα βάλει φωτιά ξανά στον βορειοϊρλανδικό εμφύλιο.

Το πιο βασικό είναι ότι μια πολεμική σχέση της παραδοσιακά αντιπυτινικής – αντισοσιαλμπεριαλιστικής Βρετανίας με την ΕΕ διασπά το αντιπυτινικό δυτικό μέτωπο, ειδικά όταν στην Ουάσινγκτον ο «ρώσος» Τραμπ κάνει ό,τι μπορεί για να βάλει μπουρλότο στην παραδοσιακή ενότητα ΗΠΑ – Βρετανίας – ΕΕ στα μεγάλα στρατηγικά ζητήματα.

Όμως, μια Βρετανία υπό τους Τόρις, παρά το μεγαλοαστικό και γεμάτο οπισθοδρομικές προλήψεις ιδεολογικό τους χαρακτήρα, θα είναι μια Βρετανία

γενικά αντισοσιαλμπεριαλιστικού προσανατολισμού. Γι' αυτό ο παγκόσμιος οργανωτής του φαιο-«κόκκινου» μετώπου ανά τον πλανήτη, το Κρεμλίνο, θέλει πρώτα το ξέφτισμα, την ταπείνωση, την εσωτερική ή ακόμη και ανοιχτή διάσπαση των Συντηρητικών μέσα από μια χαοτική πορεία προς το Brexit και στη συνέχεια το μάζεμα του καρπού της δυσάρεσκιας των μαζών από έναν παλιό και καλό του φίλο: το μαύρο σοσιαλφασίστα, αντισημίτη αρχηγό του Εργατικού Κόμματος Τζέρεμι Κόρμπιν.

Όλα για την άνοδο Κόρμπιν στην εξουσία

Ο Κόρμπιν δεν είναι απλά ένας «αριστερός» κρατιστής σοσιαλδημοκράτης που παίζει με το Κρεμλίνο λόγω των κλασικών «αντιφιλελεύθερων» τάσεων που έχει κάθε τέτοια πολιτική φυσιολογία. Είναι ένας πιστός φίλος της Χαμάς και της Χεζμπολάχ, του Τσάβες, με στενές παραδοσιακές σχέσεις με τους ψευτοκομμουνιστές της Βρετανίας, στον οποίων την εφημερίδα αρθρογραφούσε. Ως βουλευτής των Εργατικών από τη δεκαετία του '80, είχε ξεκάθαρα αντιευρωπαϊκές θέσεις από κνίτικη πλευρά, ενώ πρόσφατα έχει καταγγελλεί ότι σε ιδιωτικές συζητήσεις επαινούσε τα λίγα στελέχη των Εργατικών που στο δημοψήφισμα έκαναν καμπάνια υπέρ του Brexit, ενώ δημόσια δήλωνε οπαδός του Breain, για να μην εξερεθίσει τη μαχητική φιλοευρωπαϊκή βάση και τα στελέχη του κόμματος.

Για τη φυσιολογία του επικίνδυνου αυτού σοσιαλφασίστα τροτσκιστή και αντισημίτη, ο οποίος έχει κερδίσει την ηγεσία ενός κλασικά δυτικού σοσιαλδημοκρατικού κόμματος με δημαγωγία, αλλά και με βία κατά των ευρωπαϊστών αστοδημοκρατών εσωκομματικών αντιπάλων του, έχουμε γράψει και στο παρελθόν (Βρετανία: Ο σοσιαλφασίστας Κόρμπιν δεν είναι αριστερά αλλά η πιο μαύρη δεξιά μέσα στο Εργατικό Κόμμα <https://www.oakke.gr/component/k2/item/693>). Το ζήτημα εδώ είναι πού ρίχνει τα κύρια πυρά του ο σοσιαλφασίστας, οπότε ποιες είναι οι δυνάμεις εκείνες που αποτελούν και τον κύριο στόχο των αφεντικών του.

Βλέπουμε λοιπόν έναν Κόρμπιν ο οποίος κατ' αρχήν αρνείται το δεύτερο δημοψήφισμα που προκρίνει η πλειοψηφία των στελεχών των Εργατικών για να καταργηθεί το αποτέλεσμα του πρώτου, το Brexit, ώστε να ξαναμπει το ΗΒ στην ΕΕ, και τονίζει ότι, ακόμη και αν κερδίσει σε πρόωρες βουλευτικές

εκλογές, θα προχωρήσει κανονικά σε Brexit. Έτσι όπως έχουν διαμορφωθεί τα πράγματα, ένα δεύτερο δημοψήφισμα μάλλον θα διασπούσε περισσότερο τη βρετανική κοινωνία, θα δυνάμωνε τον αντιευρωπαϊσμό οποιοδήποτε κι αν ήταν το αποτέλεσμα και τελικά θα συσκότιζε αντί να ξεκαθαρίσει τα ζητήματα.

Το θέμα ωστόσο εδώ δεν είναι ότι ο Κόρμπιν δε θέλει δεύτερο δημοψήφισμα, αλλά ότι κλείνει έτσι το μάτι στην πιο μαύρη αντιμεταναστευτική και οπισθοδρομική Δεξιά, ψιθυρίζοντας της αυτό που δεν μπορεί να πει δημόσια: ότι είναι κι εκείνος ένας φανατικός Brexit-ικός, ένας πράκτορας αντιευρωπαϊκών δυνάμεων που έχει καταλάβει την ηγεσία ενός παραδοσιακά φιλοευρωπαϊκού ρεύματος.

Από εκεί και πέρα, και σε κοινοβουλευτικό επίπεδο, ο Κόρμπιν δεν εξαπολύει τα κύρια πυρά του ενάντια στη σκληρή Brexit-ική πτέρυγα των κυβερνώντων Τόρις, που φλερτάρει ή και ζητά ανοιχτά μια «πολεμική» έξοδο από την ΕΕ χωρίς καμία συμφωνία, όπως θα έκανε ένας έστω δογματικός ευρωπαϊστής. Χτυπά αποκλειστικά την αρκετά ευρωπαϊστρια Μεί και τη συμφωνία που εκείνη πέτυχε με την ΕΕ, ενώ το τι προτείνει ο ίδιος το αφήνει σκόπιμα ασαφές, λέγοντας στον καθένα εκείνο που θέλει να ακούσει (ως γνήσιος σοσιαλφασίστας δημαγωγός).

Στους Βορειοϊρλανδούς προτεστάντες λέει ότι θα πετύχει να καταργήσει τη «δικλείδα ασφαλείας» που τους δίνει με το Δουβλίνο, ενώ είναι γνωστό ότι ο ίδιος είχε υπάρξει θαυμαστής των «αντιμπεριαλιστών» τρομοκρατών δολοφόνων του IRA, τους οποίους ακόμη και σήμερα δεν καταδικάζει ανοιχτά. Στους φιλοευρωπαϊούς Εργατικούς τάζει παραμονή στην τελωνειακή ένωση με την ΕΕ, στους brexit-ικούς υπόσχεται ότι αυτή η τελωνειακή ένωση που τάχα θα πετύχει δεν θα σημαίνει και ελεύθερη μετανάστευση Ευρωπαίων στη Βρετανία (πράγμα που η ΕΕ έχει αποκλείσει), ενώ στη μικροαστική ριζοσπαστική «αριστερά» και στη φτωχολογιά τάζει «σοσιαλιστική» κρατική βοήθεια σε βιομηχανίες που βρίσκονται σε κρίση και κρατικοποιήσεις, τις οποίες θα επιτρέψει το Brexit και τις οποίες δεν επέτρεπε ως τα σήμερα η «νεοφιλελεύθερη» ΕΕ. Το σούπερ μάρκετ του Κόρμπιν έχει κάτι για κάθε γούστο.

Ταυτόχρονα όμως, ο παλιός φίλος των τσεχοσλοβακικών (άρα και των ρώσικων) μυστικών υπηρεσιών επί Μπρέζνιεφ δεν υποβάλλει πρόταση μομφής συ-

νοβικά κατά της κυβέρνησης των Συντηρητικών, αλλά μόνο κατά της Μεί, κλείνοντας το μάτι στην πιο δεξιά πτέρυγα των Συντηρητικών.

Ο Κόρμπιν θέλει μια κρίση και έναν πολιτικό εξευτελισμό των Συντηρητικών, δηλαδή την ολοκλήρωση της διαδικασίας του Brexit με τρόπο που θα κάνει ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας να νιώσει έξαλλο ή προδομένο και την έλευσή του ίδιου στη συνέχεια στην πρωθυπουργία ως σωτήρα, που φυσικά θα έχει παραλάβει «καμμένη γη» και θα μπορεί να χρεώνει στους Τόριδες και στην πολιτική κληρονομιά τους κάθε δική του αδυναμία ή αποτυχία.

Ο κνίτης αντισημίτης αρχηγός (ή μάλλον «καβαλάρης») των Εργατικών έχει τελικά σαν στόχο να κάνει από τα «αριστερά» αυτό που κάνει ο Τραμπ στις ΗΠΑ από τα δεξιά: να υπονομεύσει κάθε δυτική αντίθεση και κάθε δυτικό μέτωπο ενάντια στον άξονα Ρωσίας – Κίνας και στους φίλους και υποτακτικούς του στον Τρίτο Κόσμο. Η διαφορά τους ή μάλλον ο αλληλοσυμπληρούμενος ρόλος τους θα είναι απλώς ο εξής: εκεί που ο Τραμπ στέκεται ανοικτά στο πλευρό της κάθε Λεπέν, του κάθε Σαλβίνι και του κάθε Όρμπαν, δηλαδή είτε των λακέδων είτε των στενών φίλων του Πούτιν, ο Κόρμπιν, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα, θα καταφέρεται μεν κατά της «καταδικαστέας» ακροδεξιάς, αλλά θα στρέφει τα κύρια πυρά του ενάντια στο δυτικό φιλελευθερισμό, οικονομικό αλλά κυρίως πολιτικό, ο οποίος, σύμφωνα με την κνιτοσυριζέικη και τροτσκιστική ανάλυση είναι «ο κύριος υπεύθυνος» για την αναγέννηση των φασιστών και όχι οι ίδιοι οι ανατολικοί φασίστες κρατικομονοπωλιστές.

Ταυτόχρονα, εκεί που οι δυο τους θα ταυτίζονται χωρίς κανένα πρόβλημα, θα είναι στην υπονόμευση της ενότητας του NATO, όχι φυσικά όσον αφορά τις πέρα για πέρα αντιδραστικές και προβοκατόρικες αντιτροτσκιστικές επεμβάσεις του τελευταίου, αλλά στον μόνο σχετικά θετικό ρόλο που μπορεί να παίξει ένα NATO μετά την ισχυροποίηση του νεοαζιτικού άξονα Ρωσίας-Κίνας, δηλαδή στη στρατιωτική και πολιτική ενότητα ΗΠΑ - ΕΕ ενάντια στη ρώσικη απειλή για την Ευρώπη. «Τι δουλειά έχουν τα παιδιά της Αμερικής και της Αγγλίας να χύσουν το αίμα τους για να υπερασπιστούν τη Γερμανία και τη Γαλλία;», θα ξελαρυγγιάζονται από κοινού. «Στο κάτω κάτω, με τις άεθνες παγκοσμιοποιήσεις τους», θα λέει ο Τραμπ, «και τις

ανοικτές νεοφιλελεύθερες αγορές τους και τη λιτότητα», θα συμπληρώνει ο Κόρμπιν, «τα ήθελαν. Τώρα ας βγάλουν το φίδι από την τρύπα μόνες τους».

Αυτόν τον άνθρωπο χορηγούν πολιτικά τσακίζοντας και ταπεινώνοντας την Μεί οι υποτιθέμενοι «φιλελεύθεροι ευρωπαϊστές» φίλοι της Ρωσίας μέσα στις ευρωπαϊκές καγκελαρίες, οι Τουσκ, οι Γιούνκερ και οι Μέρκελ, οι σωβινιστές της «ενιαίας Ιρλανδίας εδώ και τώρα» του Δουβλίνου, αλλά και οι στρατηγικά τυφλοί, ωστόσο πραγματικοί ευρωπαϊστές όπως ο Φερχόφστατ, που μισούν τον βρετανικό ευρωσκεπτικισμό και θέλουν να του δώσουν ένα μάθημα τη λάθος ώρα και με τον λάθος τρόπο.

Ο μόνος μέσα στην ευρωπαϊκή αστική τάξη που είχε φανεί κάπως να προβλέπει τις εξελίξεις και είχε υποστηρίξει τη γραμμή του φιλικού διαζυγίου ΕΕ – Βρετανίας χωρίς εκβιασμούς και ταπεινώσεις είναι εκείνος ο Ευρωπαίος αστός που κατά τη διάρκεια της κρίσης συγκέντρωσε όλο το μένος του ευρωπαϊκού σοσιαλφασισμού, Β. Σόμπλε. Αυτός όμως είναι πια αποσυρμένος στην προεδρία της γερμανικής κάτω Βουλής και πρόσφατα έχασε τη μάχη για την προεδρία του CDU, αφού ο πολιτικός του φίλος, Μερτς, ηττήθηκε από την εκλεκτή της σταζιτισσας Μέρκελ, Κραμπ – Καρενμπάουερ.

Σε κάθε περίπτωση, η προοδευτική γραμμή στο ζήτημα των σχέσεων ΕΕ – Βρετανίας και στο ιρλανδικό πρέπει να έχει διεθνιστική οπτική και να θέτει ως βασικό κριτήριο τα γενικά συμφέροντα των λαών σε παγκόσμια κλίμακα. Ευρώπη και Βρετανία πρέπει να χωρίσουν κατά το δυνατόν φιλικά και με τη μικρότερη δυνατή άσκηση καταναγκασμού του ενός προς τον άλλο, ώστε να μη μείνουν ανοικτές πληγές και να μπορέσουν κάποτε να ενωθούν ξανά, ειρηνικά και με ελεύθερη βούληση.

Αν είναι το Brexit να ανατινάξει όλη την (ασθενική σήμερα) ευρωπαϊκή ενότητα απέναντι στο σοσιαλμπεριαλισμό, στην οποία η αλήθεια είναι ότι η Βρετανία, με όλα τα στραβά της, πρωτοστατεί, τότε να μας λείπει το βύσσινο των κοντόθωρων «ευρωπαϊστών», που σκύβουν στον Πούτιν και «τιμωρούν» την αντιπυτινική Μεί, ταπεινώνοντας την στο όνομα του «σκληρού» ευρωπαϊσμού.

Σε τελική ανάλυση, καλύτερα προσωρινά νέα σύνορα στην Ιρλανδία, παρά ο Κόρμπιν στην εξουσία και ο Πούτιν στη Λισαβόνα.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΓΙΛΕΚΑ: ΕΝΑ ΦΑΙΟ-«ΚΟΚΚΙΝΟ» ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΑ ΧΝΑΡΙΑ ΤΩΝ ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΩΝ

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, www.oakke.gr, στις 16/12/2018)

Χρειάστηκε να μελετήσουμε ένα αρκετά μεγάλο πλήθος από στοιχεία, δημοσιογραφικές ανταποκρίσεις και αναλύσεις, κυρίως του γαλλικού τύπου, για να σχηματίσουμε μια πρώτη εικόνα για την πολιτική και κοινωνική φύση αυτού του κινήματος, που ήδη έχει επιδράσει καιρία στις πολιτικές εξελίξεις στη Γαλλία και πιθανότατα θα επιδράσει και στις ευρωπαϊκές. Θα μπορέσουμε κάποια στιγμή να έχουμε και μια πιο βαθιά κατανόηση για αυτές τις εξελίξεις καθώς είναι μεγάλος ο πλούτος του υλικού που συνεχίζει να έρχεται στο φως της δημοσιότητας για μια σύγκρουση που έχει προκαλέσει βαθιά εντύπωση και μεγάλα ερωτηματικά στη γαλλική κοινωνία.

Εδώ καταγράφουμε με λίγα λόγια την πρώτη εκτίμηση μας για αυτό το κίνημα έχοντας σε μεγάλο βαθμό σαν βοηθό μας την εμπειρία του δικού μας κινήματος των αγανακτισμένων του οποίου νομίζουμε οι γάλλοι ζουν μια δεύτερη, από αρκετές απόψεις πιο ανεπτυγμένη έκδοση. Πάντα λέγαμε ότι η Ελλάδα είναι η αρνητική πρωτοπορία της Ευρώπης με την έννοια ότι όποιο κακό εμφανίζεται και πετυχαίνει εδώ θα εμφανιστεί αργότερα και στην Ευρώπη ή για να το πούμε αλλιώς η Ελλάδα είναι το καλύτερο πειραματικό εργαστήρι της ρώσικης νεοσοσιαλιστικής πολιτικής στο δυτικό κόσμο.

Οι διαθέσιμες έρευνες στο γαλλικό τύπο για την κοινωνική και πολιτική σύνθεση του κινήματος των κίτρινων γιλέκων (<https://www.francoculture.fr/sociologie/gilets-jaunes-ce-que-la-toute-premiere-enquete-raconte-de-la-revolte>) μας λένε ότι αυτό είναι στην ταξική βάση του ένα κίνημα κυρίως των υπαλλήλων του ιδιωτικού τομέα (33%) και δευτερευόντως της φτώχης και μεσαίας μικροαστικής τάξης και των μικροεπαγγελματιών κλπ (17%), που όμως παίζουν ηγετικό ρόλο σε αυτό. Οι εργάτες είναι μια πολύ μικρή μειοψηφία (14%). Από πολιτική άποψη σε επίπεδο βάσης το κίνημα αυτό είναι στην πλειοψηφία του ένα κίνημα της μικροαστικής «αντισυστημικής» αριστεράς ενώ η φασιστική δεξιά είναι μειοψηφική σε αυτό.

Η δύναμη αυτού του κινήματος, συνοψίζεται στα «όχι» του στην οικονομική ασφυξία για τις λαϊκές μάζες, που ένα κομμάτι τους που μετακινείται πολύ για τη δουλειά του, θύμωσαν και με την αύξηση στα καύσιμα, αλλά αυτά τα «όχι» δεν συνοδεύονται από καμιά πρακτική πρόταση οικονομικής και πολιτικής διεξόδου κόντρα στην αστική γραμμή, πράγμα που θα κινητοποιούσε τις λαϊκές μάζες σε μια προοδευτική ή επαναστατική κατεύθυνση. Αντίθετα πρόκειται για το συνηθισμένο κουβά με τα άπειρα και αντιφατικά αιτήματα για μια λίγο πιο άνετη ζωή με τα οποία η χειρότερη αντίδραση, κυρίως ο φασισμός, εξαγοράζει προσωρινά την υποστήριξη των λαϊκών μαζών για να ρίξει από την εξουσία τη λιγότερο αντιδραστική αστική τάξη και να κάτσει μετά στο σβέρκο τους. Αυτό ακριβώς ήταν το φαι-

ο-«κόκκινο» κίνημα των ελλήνων αγανακτισμένων που ξεκίνησε σαν ένα δήθεν ανθόρητο κίνημα ενώ ήταν από την αρχή μια δουλειά του ΣΥΡΙΖΑ που ήταν κρυμμένος πίσω από κάποιους δήθεν ανεξάρτητους ιντερνετάδες. Αποδείχτηκε ότι αυτός αξιοποίησε τον πόνο των μαζών από τα μνημόνια και τη συμμετοχή τους στις διαδηλώσεις για να έρθει στην εξουσία και να τις εξαθλιώσει περισσότερο.

Τέτοιο είναι στην ηγεσία του το κίνημα των κίτρινων γιλέκων (<http://www.leparisien.fr/economie/on-a-epluche-les-profil-facebook-des-porte-parole-des-gilets-jaunes-28-11-2018-7955883.php#xtor=AD-1481423552>), δηλαδή ένα φαιο-«κόκκινο» κίνημα, μόνο που εδώ οι φασίστες, αν και αρκετά καμουφλαρισμένοι, έχουν την οργανωτική υπεροχή ενώ σε επίπεδο πολιτικής πλατφόρμας την υπεροχή την έχουν οι σοσιαλφασίστες (που εμφανίζονται κυρίως σαν οικολόγοι) που εισήγαγαν, με την πρόθυμη έγκριση των φασιστών, σαν κεντρικό πολιτικό αίτημα του κινήματος τη δημοψηφισματική δημοκρατία σε αντιπαράθεση με την αντιπροσωπευτική δημοκρατία για να κρύψουν έτσι από τις μάζες τον υπερδεξιό, πραξικοπηματικό αντικοινοβουλευτισμό τους.

Σημειώνουμε ότι στους έλληνες αγανακτισμένους και την πολιτική και την οργανωτική υπεροχή την είχαν συντριπτικά οι σοσιαλφασίστες, μιας και οι ναζί της ΧΑ και οι άλλοι φασίστες σε γενικές γραμμές δεν βγάλανε τη φάτσα τους ανοιχτά μπροστά για να μην εκθέσουν το κίνημα αλλά και τον επίσημο ηγέτη του τον ΣΥΡΙΖΑ κυρίως στην Ευρώπη, (αν και τα αντικοινοβουλευτικά συνθήματα και οι πρακτικές τους ήταν ίδια στην ουσία με αυτά του ΣΥΡΙΖΑ).

Αυτό το μεγάλο βήμα της ανοιχτής συμμαχίας με τους φασίστες της Λεπέν και τους ναζί, αντισημίτες, ταυτοτιστές (identitaires δηλαδή σύγχρονους εθνορατσιστές) και πουτινικούς κάθε είδους το κάνανε τα κίτρινα γιλέκα που έγιναν το πρώτο ανοιχτά φαιο-«κόκκινο» μαζικό κίνημα στην Ευρώπη, πράγμα που εκφράζεται πολιτικά στην ταυτόχρονη μαχητική υποστήριξη που δέχεται χωρίς καμιά αντίρρηση το κίνημα από τους φασίστες της Λεπέν και τους σοσιαλφασίστες του Μελανσόν και από κοντά όλους

τους τροτσικιστές και κνιτοειδείς, ενώ η ηγεσία τους δηλώνει υποκριτικά ότι δεν θέλει ανάμειξη των πολιτικών, προσποιούμενη δηλαδή την απολίτικη τάχα για να ικανοποιήσει τις αντικομματικές αντικοινοβουλευτικές διαθέσεις της βάσης του.

Η αποκάλυψη του φασιστικού χαρακτήρα και των δύο αυτών κινήματων, δηλαδή γιλέκων και αγανακτισμένων βρίσκεται σε τρία κοινά σημεία τους:

Το πρώτο σημείο είναι ότι και στα δύο οι ηγεσίες αρνήθηκαν να καταδικάσουν τους φασίστες που συμμετέχουν σε αυτά και κυρίως το φασιστικό κόμμα που τα υποστηρίζει (λεπενικό κόμμα και ΧΑ αντίστοιχα). Επίσημα η ηγεσία των γιλέκων καλύφθηκε για να μην πάρει θέση κατά της Λεπέν λέγοντας ότι δεν δέχτηκε κανέναν εκπρόσωπο κόμματος να συμμετέχει στο κίνημα. Αυτό βέβαια δεν λείπει τίποτα στους δημοκράτες όταν σε υποστηρίζουν φασίστες και εσύ δεν μιλάς. Η αποκάλυψη τους όμως βρίσκεται στο ότι και η ηγεσία

Το σύνθημα που φαίνεται στην πιο πάνω φωτο (από το afp) είναι πολύ χαρακτηριστικό της δεξιάς φύσης του κινήματος και γράφει: «Όχι συνδικάτα, Όχι πολιτική, Μόνο ο λαός»

και η βάση άφησαν όλα τα μικρά φασιστικά κόμματα να οργιάζουν στις διαδηλώσεις και πρώτη-πρώτη την περιβόητη Action Francaise ή τον αντισημίτη Dieudonne ή τους υπερασπιστές των αποσχιστών του Ντονέσκ (<http://www.tango-noir.com/2018/12/12/french-yellow-vests-the-far-right-and-the-russian-connection/>, δεξ φωτογραφίες). Όλα αυτά τα τέρατα και άλλα από όλο τον κόσμο έσπευσαν στο πλευρό των γιλέκων γιατί πέρα από την υποστήριξη που τους έδωσε ο ρώσικος διεθνής τύπος, η πολιτική πλατφόρμα που αναδύεται σε κάθε λέξη και σύνθημα της βάσης διαποτίζεται από τη λεπενική αντίληψη ότι ο κύριος εχθρός της Γαλλίας είναι ο φιλελεύθερος, παγκοσμιοποιητής και εκφραστής της παγκόσμιας ελίτ τραπεζίτης Μακρόν.

Το δεύτερο και πολύ βασικό σημείο είναι ότι οι ηγεσίες τους αρνήθηκαν τη δημοκρατική οργάνωση των δύο αυτών μαζικών κινήματων με εκλογή αντιπροσώπων μέσα από

κεντρικές και τοπικές συνελεύσεις που θα διαπραγματεύονταν με τις αντίστοιχες κυβερνήσεις. Μάλιστα στην περίπτωση των κίτρινων γιλέκων υπάρχει ανοιχτή δήλωση στον τύπο από τους δύο πιο αναγνωρισμένους ηγέτες τους (<http://www.francesoir.fr/politique-france/gilets-jaunes-priscillia-ludoskyne-veut-pas-de-representants-elus-trop-complique>) – που ισχυρίζονται ότι είναι απλοί αγγελοφόροι και όχι εκπρόσωποι – ότι δεν πρέπει να υπάρξει εκλογή αντιπροσώπων από συνελεύσεις, και ότι μόνο οι ίδιοι πρέπει να πηγαίνουν σε διαπραγματεύσεις με υπουργούς (και πήγαν οι δυο τους), ενώ άλλοι ηγέτες που αποφάσισαν να κάνουν το ίδιο απειλήθηκαν με βία σε βάρος των ιδίων και των οικογενειών τους (<https://www.telegraph.co.uk/news/2018/12/08/jaceline-mouraud-founder-yellow-vest-movement-denounces-extremists/>).

Το τρίτο σημείο είναι ότι η βασική μορφή πάλης και των δύο κινήματων ήταν (είναι) η καταστροφική βία που δεν έχει καθόλου τη συ-

καμιά σχέση με το ρίγος που φέρνει κάθε αληθινή λαϊκή εξέγερση στην άρχουσα τάξη αποδεικνύεται περίτρανα ιδιαίτερα στη γαλλική περίπτωση όπου η πλειοψηφία των αστικών κομμάτων με επικεφαλής τους φασίστες της Λεπέν και του Αϊνιάν ήταν με το μέρος των εξεγερμένων και για λογαριασμό της έκαναν πρόταση μομφής σε βάρος της κυβέρνησης του Μακρόν.

Για χρόνια μετά την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ και την Κίνα και τη σταδιακή μετατροπή των περισσότερων αριστερών και κομμουνιστικών κομμάτων στο αντίθετο τους, δηλαδή σε αστικά και συχνά σε φασιστικά, τέτοια κινήματα που εκμεταλλεύονταν τη δικαιολογημένη δυσάρεσκεια του προλεταριάτου και του εργαζόμενου λαού μόνο και μόνο για να φέρουν αυτά τα κόμματα στην εξουσία, χωρίς τελικά να ικανοποιήσουν τα λαϊκά αιτήματα δεν έλειψαν. Άλλωστε η σοσιαλδημοκρατία είχε ανοίξει από παλιά αυτό το δρόμο. Όμως πολύ δύσκολα μπορούσαν να γίνουν αντιληπτά τα σχέδια της καθοδήγησής τους γιατί οι μάζες δεν ήταν σε θέση να διακρίνουν εύκολα το μεταμφιεσμένο σε κόκκινο αστικό κίνημα από το πραγματικά προλεταριακό κίνημα. Όμως από την ώρα που η Ρωσία έγινε μια ανοιχτά φασιστική χώρα και μάλιστα άρχισε να περνάει σε ωμή επίθεση και σε προσαρτήσεις στην ευρωπαϊκή ήπειρο οι ξεδιάντροποι ηγέτες της δέθηκαν πέρα από τους από παλιά πουλημένους σε αυτούς ψευτοαριστερούς και με τους ανοιχτούς φασίστες. Από τότε άρχισαν να βγαίνουν στους δρόμους μαζικά κινήματα που είχαν στις σημαίες τους αιτήματα λαϊκής ανακούφισης αλλά που οι ηγεσίες τους ένωσαν την παραπλανημένη αριστερά με τους φασίστες και τα καθοδηγούσαν στο δρόμο της πείνας, της πολιτικής δικτατορίας και του πολέμου. Αυτά τα κινήματα μοιραία θα αρχίσουν να γεννιούνται για πρώτη φορά βαθιά ερωτηματικά στις προοδευτικές και λαϊκές μάζες σε όλο τον κόσμο.

Όταν Κουτσούμπας, Λαφαζάνης και «Χρυσή Αυγή» αγαπάνε το ίδιο με διεθνή απήχηση και σημασία κίνημα είναι αδύνατο να μισούνται σε αλήθεια μεταξύ τους.

Αυτή είναι μια καλή σκέψη για να ξεκινήσει κανείς να καταλάβει τι γίνεται σε αλήθεια με τους έλληνες αγανακτισμένους και την Franceencolere, τη «θυμωμένη Γαλλία» που είναι το μπλογκ στο οποίο ζυμώνει τις ιδέες του το γαλλικό φαιο-«κόκκινο» κίνημα των κίτρινων γιλέκων. Αυτή είναι η καλύτερη εισαγωγή στη νέα εποχή αποκαλύψεων που θα γεννήσει τη νέα μαζική παγκόσμια διεθνιστική και αντιμπερλιαλιστική αριστερά.

μάθεια των μαζών, αλλά χρησιμοποιείται επειδή η μαζικότητα τους δεν είναι τόση που να μπορεί από μόνη της να ασκήσει μια πελώρια πολιτική πίεση. Χαρακτηριστικά οι συγκεντρώσεις των γιλέκων είχαν μέση μαζικότητα στο ύψος του 10% σε σχέση με προηγούμενα μαζικά γαλλικά διεκδικητικά κινήματα, ενώ και τα καμίσια του Συντάγματος ο ΣΥΡΙΖΑ τα χρησιμοποιούσε (με τις ψευτοαναρχικές εφεδρείες του) όταν η μαζικότητα των αγανακτισμένων άρχισε να γίνεται πολύ χαμηλή. Για να λύσουν αυτήν την αντίφαση και τα δύο κινήματα ισχυρίζονται πάλι υποκριτικά ότι δεν εγκρίνουν την καταστροφική βία ενώ στην πράξη την ενθαρρύνουν με κάθε τρόπο, επειδή ακριβώς αυτή η βία από τη μια κατασκευάζει την εσωτερική και διεθνή εικόνα της εξέγερσης και, από την άλλη εκβιάζει την εκάστοτε κυβέρνηση με οικονομική καταστροφή και πολιτική ανομαλία. Το ότι αυτός ο εκβιασμός δεν έχει

Το νόημα των σεναρίων για «μισές Πρέσπες με πρόωρες εκλογές

Εκτιμούσαμε από την πρώτη κιόλας στιγμή της συμφωνίας των Πρεσπών ότι αυτή δεν θα περνούσε ποτέ στην ουσία της γιατί η Ρωσία δεν ήθελε με τίποτα να μπει η γειτονική χώρα στο ΝΑΤΟ οπότε τα τσιράκια της τουλάχιστον στην Ελλάδα δεν θα την ψήφιζαν. Θεωρούσαμε ωστόσο πιθανό να βρεθεί κάποια φόρμουλα για να γίνει μόνο αυτό που θέλει και επιτρέπει η Ρωσία, δηλαδή να μπει η όλο και πιο ρωσόφιλη Δημοκρατία της Μακεδονίας σε διαδικασία ένταξης στη διαβρωμένη στους ηγετικούς της θεσμούς ΕΕ. Αυτή η φόρμουλα δεν αποκλείεται να είναι κάτι που θα λέγαμε «μισές Πρέσπες» δηλαδή κάποιες ειδικού τύπου μη Πρέσπες.

Κυκλοφορούν ήδη τις τελευταίες μέρες κάποια πολιτικά σενάρια μέσα από τα οποία είναι δυνατό να ικανοποιηθούν και οι δύο αυτοί στόχοι της ρωσικής διπλωματίας, δηλαδή και να μην μπει στο ΝΑΤΟ η Δημοκρατία της Μακεδονίας και όχι απλά να αρχίσει διαδικασίες ένταξης αλλά και να μπει στην ΕΕ. Μάλιστα όλα δείχνουν ότι οι σχεδιασμοί για κάτι τέτοιο και η κατάλληλη κατανομή ρόλων ξεκινάνε από μακριά. Ο δι-

Εθνικού Συμβουλίου Εξωτερικής Πολιτικής (ΕΣΕΠ) αν η κυβέρνηση θα επιλέξει να φέρει προς ψήφιση τη συμφωνία για το όνομα τον Ιανουάριο αφήνοντας την επισημοποίηση της ένταξης της FYROM στη Συμμαχία για τον Μάρτιο όταν θα έχουν ολοκληρωθεί οι διαδικασίες εισδοχής της γειτονικής χώρας στο ΝΑΤΟ. Αυτός πάντως λέγοντας «Εσείς πότε θέλετε να γίνει η κύρωση της συμφωνίας και του πρωτοκόλλου ένταξης της “Βόρειας Μακεδονίας” στο ΝΑΤΟ; Μαζί ή ξεχωριστά;». Μετά την ερώτηση της ΝΔ αν είναι υποχρεωτικό να γίνει ταυτόχρονα η κύρωση της συμφωνίας για “Βόρεια Μακεδονία” με την κύρωση της ένταξης των γειτόνων στο ΝΑΤΟ αυτός «αποκάλυψε ότι η κυβέρνηση του Αλέξη Τσίπρα έχει φροντίσει να διαμορφωθούν οι προϋποθέσεις ώστε να διατηρείται η επιλογή της κύρωσης των δύο συμφωνιών (η Συμφωνία των Πρεσπών και το πρωτόκολλο ένταξης των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ) σε διαφορετικό χρόνο».

Το σενάριο των «μισών Πρεσπών» είναι πολύ βρώμικο για να μην είναι εξαιρετικά πιθανό. Γιατί και ο ρώσος Τσίπρας

μένει αγαπημένος της ΕΕ με ενδεχόμενο Νόμπελ ειρήνης, για το οποίο ήδη προτάθηκε, και η Δημοκρατία της Μακεδονίας μένει εκτός ΝΑΤΟ απερίσπαστη στα χέρια της Ρωσίας που θα έχει άλλο ένα πόνι στα Βαλκάνια εντός ΕΕ, και η Ελλάδα θα ουρλιάζει με πρωτοπόρους του ναζι ενάντια στις αμερικανο-ευρωπαϊκές προδοτικές Πρέσπες χωρίς κανείς να μαθαίνει ότι η Ρωσία κέρδισε τα μισητά «Σκόπια» καλώντας τα ακριβώς να μην υποκύψουν στις πιέσεις της Δύσης να αλλάξουν το όνομά τους όπως θέλει η Ελλάδα.

Το μόνο πραγματικό πρόβλημα που έκανε ως τώρα δύσκολο το ξεδίπλωμα ενός τέτοιου σεναρίου ήταν η επιμονή της φιλονατοϊκής και αντιπουτινικής ηγεσίας του αμερικανικού στρατού υπό τον Μάτις να ψηφιστούν οι Πρέσπες ολόκληρες και σχεδόν ταυτόχρονα από την ελληνική Βουλή, δηλαδή από τη μόνη υποτιθέμενα σίγουρα αμερικανόφιλη κυβέρνηση Τσίπρα. Αυτό σήμαινε ότι ο Μάτις θα πίεζε όλες τις χώρες του ΝΑΤΟ να επικυρώσουν ταχύτατα το πρωτόκολλο ένταξης της γειτονικής χώρας στο ΝΑΤΟ μόλις η Βουλή της

γειτονικής χώρας ψήφιζε τη συμφωνία των Πρεσπών, ώστε η Ελλάδα να μην έχει προσχήματα καθυστέρησης. Έτσι με μια ηγεσία Μάτις ο Τσίπρας δεν θα μπορούσε να αποσυνδέσει τις Πρέσπες από το ΝΑΤΟ και να πασάρει την ένταξη στο ΝΑΤΟ στην ΝΔ. Μια τέτοια στάση θα υπονόμει τη στρατηγική Πούτιν-Τραμπ να αναθέσουν στην Ελλάδα το ρόλο του σταθερού τάχα δυτικού παράγοντα στο Αιγαίο, στα Βαλκάνια και στην Ανατολική Μεσόγειο σε αντικατάσταση της ασταθούς και μάλλον ρωσόφιλης Τουρκίας του Ερντογάν.

Τώρα με την πτώση του Μάτις και την ενδυνάμωση της θέσης του Τραμπ στον αμερικανικό στρατό οι ΗΠΑ δεν θα ζητήσουν τα ρέστα από τον Τσίπρα και γενικότερα από την Ελλάδα για οποιεσδήποτε μισές Πρέσπες τουλάχιστον τόσο ώστε να πάψουν να βλέπουν το ελληνικό σπασμένο τους μπαστούνι σαν βράχο στον οποίο μπορούν να στηρίζονται στα Βαλκάνια και στην Ανατολική Μεσόγειο καθώς έχουν πάρει την στρατηγική κατηφόρα σαν υπερδύναμη.

ΤΟ ΑΣΥΛΛΗΠΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΚΑΙ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΑΔΜΗΕ

Συνέχεια από τη σελ. 10

αυθαίρετη ανάληψη από τον τελευταίο της ευθύνης της κατασκευής και της λειτουργίας της γραμμής. Ανακοίνωσε επίσης ότι με αυτές τις συνθήκες, ολόκληρη η διακρατική γραμμή Ισραήλ-Κύπρος-Κρήτη-Αττική χάνει τον ευρωπαϊκό χαρακτήρα της (ως έργα PCI) και επομένως η Ελλάδα και η Κύπρος χάνουν και την ευρωπαϊκή χρηματοδότηση του έργου (δωρεάν χρήμα!!!) σε μια στιγμή που η Ελλάδα πεινάει. Η Κύπρος που υποστήριζε και επισήμως με το ρωσόδουλο Αναστασιάδη την παραχώρηση της γραμμής Κρήτης –Αττικής στον κινέζικο ΑΔΜΗΕ μένει έτσι χωρίς ηλεκτρική διασύνδεση με την ΕΕ και εφόσον η κατασκευή της γραμμής ματαιωθεί οριστικά από την Κομισιόν, ο Αναστασιάδης θα αναδειχτεί ως ο μεγαλύτερος προδότης όλων των λαών που έζησαν στο έδαφος της Κύπρου από την απαρχή των ιστορικών χρόνων μέχρι και σήμερα. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ενώ η διαπραγματεύσει αφορούσε το «αίτημα» της κατασκευής και τον συνεπαγόμενο έλεγχο του τμήματος του αγωγού Κρήτη - Αττική από τους κινέζους του ΑΔΜΗΕ, η αρμόδια επιτροπή της Κομισιόν ανακοίνωσε στην πρόσφατη απόφασή της περί τερματισμού των διαπραγματεύσεων, ότι πρέπει να διεξαχθεί ενιαίος διαγωνισμός για τη γραμμή Κρήτη – Αττική και Κύπρος-Κρήτη. Έτσι η αρμόδια επιτροπή αντιμετώπισε ενιαία το μέτωπο των ρωσόδουλων σαμποταριστών που έκρουβανόπως είπαμε προηγουμένως, ότι ζητούσαν και τον έλεγχο της γραμμής Κύπρος-Κρήτη. Μετά την ανακοίνωση της επιτροπής ο υπουργός Σταθάκης, επαλήθευσε το γεγονός αυτό δηλώνοντας ότι ο ΑΔΜΗΕ εκτός από τη γραμμή Κρήτη-Αττική που θα κατασκευάσει ανεξάρτητα από την Κομισιόν μπορεί να κατασκευάσει και τη γραμμή

Κύπρος-Αττική. Αυτό σημαίνει ευσυνείδητοι πράκτορες των κινέζικων συμφερόντων. Ο Αναστασιάδης πιθανά για να διασωθεί πολιτικά έβαλε τον υπουργό του Λακκοτρήτη να εκλιπαρεί, με δημοσιευμένη επιστολή του, το «φίλο Γιώργο» τον Σταθάκη να συνεργαστεί με την ΕΕ.

Οι Τσίπρας και Σταθάκης απαντούν στην Κομισιόν ότι ο ΑΔΜΗΕ θα κατασκευάσει τον αγωγό Κρήτη-Αττική με κινέζικα κεφάλαια (αλλά που θα πρέπει να πληρωθούν στο κινέζικο κράτος από τους καταναλωτές της ΔΕΗ-ΑΔΜΗΕ) και ότι ο μόνος δρόμος για την Κομισιόν είναι η υποταγή και η παράδοση άνευ όρων στην ελληνοκινεζική συμμαχία. Το οικονομικό κόστος που ξεπουλήματος για τους λαούς της Ελλάδας και της Κύπρου είναι ασύλληπτο και σε χρήμα που πληρώνει ο καταναλωτής αλλά και στο πελώριο σαμποτάζ της οικονομίας που συνεπάγεται το ξεπούλημα των χωρών μας.

* Το ξεπούλημα των λιγνιτικών της Μεγαλόπολης και της Μελίτης στην Energy China, που οργανώνει η κυβέρνηση με την ΝΔ, και σιωπηλά το ΚΙΝΑΛ και το Ποτάμι, δεν επιτρέπεται από τη νομοθεσία της ΕΕ. Κι αυτό γιατί ίδεν είναι δυνατόν το ίδιο επενδυτικό κεφάλαιο, εδώ το κινέζικο κράτος, να παράγει ηλεκτρική ενέργεια σε μια χώρα και ταυτόχρονα να τη μεταφέρει με ηλεκτρικά δίκτυα που ελέγχει στην ίδια χώρα, όπως ο ΑΔΜΗΕ. Το κινέζικο κράτος ή θα ακυρώσει την «επένδυση» στα λιγνιτικά και θα παραμείνει στον ΑΔΜΗΕ είτε θα εγκαταλείψει τον ΑΔΜΗΕ και θα «επενδύσει» στα λιγνιτικά. Αυτός είναι απαράβατος νομικός όρος γνωστός ως «αρχή του διαχωρισμού των δραστηριοτήτων» πάνω στον οποίο βασίζεται η πιστοποίηση του ΑΔΜΗΕ. Στην ηλεκτρονική διεύθυνση που δώσαμε προηγουμένα για

τη γνωμοδότηση της Κομισιόν σε ότι αφορά την πιστοποίηση του ΑΔΜΗΕ αναλύεται το ζήτημα ξεκάθαρα στις σελίδες 5-8. Σύμφωνα με την ανταπόκριση της Καθημερινής, στο φύλλο 24/11/2018, ο επικεφαλής της Γενικής Διεύθυνσης Ενέργειας της ΕΕ Κλάους Ντίτερ με επιστολή του προς τη ΡΑΕ αναφέρει ότι θα ακυρωθεί αυτόματα η πιστοποίηση του ΑΔΜΗΕ, εφόσον η Energy China θα αγοράσει τα λιγνιτικά, οπότε όλη η πολιτική διεύθυνση του Άξονα με εργαλείο τον ΑΔΜΗΕ τελειώνει!! (<http://www.kathimerini.gr/996778/article/oikonomia/epixeirhseis/freno-ee-se-peraiterw-dieisdys-h-twn-kinezwn-sthn-agera-energeias---epistolh-ths-komision-apokalyptei-h-k>).

Στις 11/12/2018 επαληθεύτηκε η ανταπόκριση της Καθημερινής. «Η εμπορική επιτροπή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ενέκρινε τη συμφωνία που επετεύχθη μεταξύ του Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής σχετικά με νέο μηχανισμό ελέγχου των άμεσων ξένων επενδύσεων σε όλη την ΕΕ... το νέο καθεστώς αναμένεται να έχει πολύ πραγματικό αντίκτυπο στον έλεγχο ξένων επενδύσεων στην ΕΕ, τόσο από διαδικαστική όσο και ως ουσιαστική άποψη» (<https://www.linklaters.com/en/insights/publications/2018/december/eu-endorses-new-foreign-investment-screening-mechanism>). Το τι θα κάνει με τις «επενδύσεις» του Άξονα η ΕΕ θα εξαρτηθεί από τους πολιτικούς συσχετισμούς.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ-ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΗ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΚΑΘΑΙΡΕΣΗ ΜΑΤΙΣ: ΑΡΧΗ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΩΔΩΝ ΑΛΛΑΓΩΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ο ξεξανασμός σε παραίτηση του αμερικανού υπουργού άμυνας Τζέιμς Μάτις σημειώθηκε σε μια χρονική στιγμή όπου η αμερικανική υπερδύναμη είχε μόλις αρχίσει να αποκτά συνείδηση της πολιτικής πραγματικότητας ενός κόσμου τις τύχες του οποίου ολοένα και λιγότερο μπορεί να ορίζει. Το άλμα αυτό αποκρυσταλλώθηκε στη δημοσίευση του αμυντικού δόγματος των ΕΠΑ για το 2018 όπου κατονομάζονται σαν κύριες απειλές για την αμερικανική ασφάλεια όχι πλέον το φάντασμα μιας χωρίς κρατική βάση ισλαμικής τρομοκρατίας αλλά πραγματικές χώρες, και συγκεκριμένα οι αναθεωρητικές δυνάμεις του ανερχόμενου χιτλερικού άξονα, η Ρωσία και η Κίνα που ετοιμάζονται πυρετωδώς για την κατάκτηση της παγκόσμιας ηγεμονίας (<https://dod.defense.gov/Portals/1/Documents/pubs/2018-National-Defense-Strategy-Summary.pdf>).

Το δυστύχημα για τον κατερχόμενο αμερικανικό ιμπεριαλισμό είναι ότι την ίδια ακριβώς στιγμή οι ανερχόμενες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις του πολέμου έχουν καταφέρει να διαβρώσουν πολιτικά το βασικό ανταγωνιστή τους τοποθετώντας τον Τραμπ, μια δόλια και απόλυτα υποταχτική τους μαριονέτα, στη θέση του αρχηγού του αμερικανικού κράτους. Η παραίτηση Μάτις που σηματοδοτεί μια ιστορική στροφή στην αμερικανική εξωτερική πολιτική οφείλεται ακριβώς στη διαφωνία του ως χθες υπουργού άμυνας με τη διπλωματική γραμμή που επιχειρεί να περάσει ο προϊστάμενός του και που έχει σα στόχο να ενισχύσει παντού στον πλανήτη τη διπλωματική θέση του άξονα.

Στην επιστολή παραίτησής του ο Μάτις περιέγραφε την ουσία των διαφωνιών του με τον Τραμπ δηλώνοντας ότι: «Ενώ οι Ενωμένες Πολιτείες παραμένουν το αναγκαίο έθνος στον ελεύθερο κόσμο, δεν μπορούμε να προστατεύουμε τα συμφέροντά μας ή να υπηρέτησουμε αυτό το ρόλο αποτελεσματικά χωρίς να διατηρούμε ισχυρές συμμαχίες και να δείχνουμε σεβασμό σ' αυτούς τους συμμάχους (...) Παρόμοια, πιστεύω ότι πρέπει να είμαστε αποφασιστικοί και ξεκάθαροι στην προσέγγιση εκείνων των χωρών τα στρατηγικά συμφέροντα των οποίων βρίσκονται σε αυξανόμενη ένταση με τα δικά μας. Είναι ξεκάθαρο ότι η Ρωσία και η Κίνα, για παράδειγμα, θέλουν να διαμορφώσουν έναν κόσμο συμβατό με το αυταρχικό τους μοντέλο – αποκτώντας εξουσία βέτο πάνω στις οικονομικές, διπλωματικές και αποφάσεις ασφάλειας άλλων εθνών – για να προωθήσουν τα δικά τους συμφέροντα σε βάρος των γειτόνων τους, της Αμερικής και των συμμάχων μας. Να γιατί πρέπει να χρησιμοποιήσουμε όλα τα εργαλεία της αμερικανικής ισχύος για να φροντίσουμε για την κοινή άμυνα».

Με τα σημεία αυτά ο παραιτηθείς υπουργός άμυνας φωτογράφησε την ουσία της διπλωματικής πολιτικής Τραμπ. Αυτή έγκειται στην προσπάθεια διάλυσης των δεσμών των ΗΠΑ με τους παραδοσιακούς τους συμμάχους και την αποξένωση των ουδέτερων δυνάμεων προς όφελος της ρωσικής υπερδύναμης και της κινεζικής της συμμαχίας.

Η αντίθεση του Μάτις με τον Τραμπ έχει εκδηλωθεί σε μια σειρά από κρίσιμα διεθνή ζητήματα. Τέτοιο ήταν π.χ. το ζήτημα της συμφωνίας για το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα, από την οποία

συμφωνία η προεδρία Τραμπ ξαφνικά αποσύρθηκε οδηγώντας όχι μόνο την Τεχεράνη σε μεγαλύτερη εξάρτηση από τη Μόσχα αλλά και την ΕΕ, η οποία επίσης υποστήριζε τη συμφωνία με το Ιράν, σε μεγαλύτερη σύγκρουση με τις ΗΠΑ και προσέγγιση με τη Ρωσία. Ο πρώην υπουργός άμυνας αν και θεωρούσε τη συμφωνία ανεπαρκή δεν έκρυβε τη δυσαρέσκειά του με τις κινήσεις του προέδρου λέγοντας ότι «όταν η Αμερική δίνει το λόγο της θα πρέπει να τον τηρεί» (<https://www.usnews.com/news/politics/articles/2017-01-12/james-mattis-breaks-with-donald-trump-on-iran-russia>).

Έντονη ήταν επίσης η αντίθεση του Μάτις στην πολιτική του Τραμπ με την Ινδία. Ενώ γενικά οι ΗΠΑ προωθούσαν τη βελτίωση των σχέσεων με αυτή τη μεγάλη δημοκρατική χώρα για να μην περάσει στο πλευρό της ρωσοκινεζικής συμμαχίας, ο Τραμπ ήρθε ξαφνικά να τορπιλίσει αυτή την πορεία αξιώνοντας από την ινδική κυβέρνηση το σταμάτημα της αγοράς ιρανικού πετρελαίου αλλά και της προμήθειας ρωσικού στρατιωτικού εξοπλισμού (<https://www.nytimes.com/2018/09/02/world/asia/trump-modi-india-relations.html>) την ώρα που η Ινδία είναι ιστορικά εξαρτημένη για την άμυνά της από τα ρωσικά όπλα. Ο εκβιασμός αυτός του Τραμπ λειτούργησε, όπως πάντα σαν σκούπα για να σπρώξει την Ινδία προς το ρωσικό φαράσι σε μια στιγμή που οξύνεται ο ανταγωνισμός της Ινδίας, αλλά και της Δύσης με την Κίνα και ενώ ο μεγάλος αντίπαλος της Ινδίας, το Πακιστάν γίνεται πιο φιλοκινεζικό και φιλορωσικό μετά την άνοδο του Ιμπρα Καν στην εξουσία, την οποία επίσης ο Τραμπ βοήθησε. Μια αποφασιστική στροφή του Πακιστάν ή της Ινδίας προς τη Ρωσία είναι σε θέση να φέρει πολύ κοντά τον παγκόσμιο πόλεμο. Ήδη από τη δεκαετία του '70 ο Μάο Τσετούνγκ τόνιζε την εντελώς καθοριστική σημασία που έχει για την επιθετική στρατηγική του ρωσικού σοσιαλισμικού ή κάθοδος των νέων τσάρων στις θερμές θάλασσες. Ο Μάτις θεωρούνταν από τους πιο θερμούς υποστηρικτές της συμμαχίας των ΗΠΑ με την, παρά την εξουσία Μόντι, δημοκρατική Ινδία.

Η σύγκρουση του Τραμπ με τον Μάτις κορυφώθηκε και η παραίτηση του δεύτερου έγινε αναπόφευκτη από την ώρα που ο πρώτος αποφάσισε να αποσύρει τις αμερικανικές δυνάμεις από τη Συρία, όχι βέβαια για να υπάρχει μια υπερδύναμη λιγότερη στη

βασανισμένη χώρα, αλλά για να παραδώσει την τελευταία στην απόλυτη πολιτική και στρατιωτική κυριαρχία της ρωσικής υπερδύναμης σε αυτήν.

Στο ζήτημα της άμυνας της Ευρώπης απέναντι στη ρωσική επιθετικότητα ο Μάτις παρέμεινε αποφασιστικός. Προσπάθησε να γεφυρώσει τα ρήγματα που προκαλούσε ο Τραμπ με τις ευρωπαϊκές χώρες μέσα στο NATO όχι υπέρ ενός πραγματικού ευρωπαϊκού στρατού, αλλά για να διάλυσει κάθε άμυνα της Ευρώπης απέναντι σε μια ρωσική επίθεση πριν υπάρξει οποιοσδήποτε ευρωπαϊκός στρατός. Κατήγγειλε επίσης με ένταση τις απόπειρες του Κρεμλίνου να αναπτύξει ένα νέο βαλλιστικό σύστημα και υποστήριξε την παραχώρηση μεγαλύτερων αμυντικών δυνατοτήτων στην Ευρώπη, ειδικά στην κατεχόμενη Ουκρανία αλλά και την ανάπτυξη νέων συστημάτων μέσου βελγικού σε περίπτωση που η συμφωνία του 1987 με τη Ρωσία ακυρωνόταν (<https://www.stripes.com/news/europe/mattis-says-russia-must-comply-with-missile-treaty-will-pay-a-price-for-cyberstrikes-1.550307>).

Ο Μάτις ήταν με δυο λόγια το αντίθετο του νέου υπουργού άμυνας Σάναχαν, ο οποίος τοποθετήθηκε από τον Τραμπ σαν υφυπουργός κάτω από τον Μάτις. Αυτός εξεταζόμενος στη Γερουσία πριν τοποθετηθεί σε αυτή τη θέση είχε ερωτηθεί τότε από τον Μακ Κέην στη Γερουσία εάν θα εξόπλιζε την Ουκρανία με φονικά όπλα. Εκείνος απάντησε ότι δεν ξέρει γιατί δεν έχει ακόμα μελετήσει το ζήτημα! Ο Μακ Κέην τον επέπληξε για αυτήν την απάντηση, αλλά ο Σάναχαν πήρε τη θέση, πράγμα που δείχνει πόσο μακροπρόθεσμα σχεδιάζει το βαθύ επιτελείο του Τραμπ.

Με την καθάρση του Μάτις ο Τραμπ κάνει το πιο αποφασιστικό βήμα από όλες τις ως τώρα εκκαθαρίσεις του κυβερνητικού και κρατικού μηχανισμού των ΗΠΑ όπως θα έκανε κάθε καλά καθοδηγημένος πράκτορας των νεοτσαρικών. Αυτόν τον δρόμο τον έχει ακολουθήσει πρώτος ο πρώτος αρχηγός δυτικού κράτους που ήταν πράκτορας των νέων τσάρων, ο Α. Παπανδρέου. Η βασική αρχή για έναν πετυχημένο ρωσικό εισοδισμό σε πρωθυπουργική θέση είναι να περιβάλλεται ο πράκτορας πρωθυπουργός από εκπροσώπους όλων των βασικών φραξιών του κυβερνητικού κόμματος, που θα τους τοποθετεί σε κυβερνητικές και κρατικές θέσεις και θα τους εκκαθαρίζει σταδιακά έναν-έναν χρησιμοποιώντας όσο μπορεί την κάθε φράξια ενάντια στην άλλη για να μην εκτίθεται υπερβολικά ο ίδιος προσωπικά και να μην φτιάχνει εναντίον του πλατεία εσωκομματικά μέτωπα. Μόνο έτσι θα μπορεί να φέρνει στη θέση των εκκαθαριζόμενων όλο και φιλικότερά του στελέχη στην κυβέρνηση και στην ηγεσία του στρατού και όσο είναι δυνατό συντομότερα να τοποθετεί σχετικά έμπιστους ανθρώπους του στην αστυνομία και στην κατασκοπία,

δηλαδή στους μηχανισμούς που κάνουν δυνατή τη μεγάλη πολιτική προβοκάτσια και την καλά καθοδηγημένη κρατική βία. Ο πρώτος απαραίτητος όρος για να μπορεί να κάνει αυτές τις αλλαγές ο εισοδιστής πρωθυπουργός χωρίς να πέφτει από την εξουσία είναι να κερδίζει πάντα την πίστη της πλειοψηφίας της κοινοβουλευτικής και ψηφοφορικής βάσης του κυβερνητικού κόμματος κυρίως πολωντώντας την ενάντια στο κύριο αντιπολιτευτικό του κόμμα. Ο δεύτερος απαραίτητος όρος είναι να έχει το πιο καλό του πολιτικό στέλεχος έξω από το επίσημο και στενό κοινοβουλευτικό περιβάλλον του σαν ένα είδος ασυμβίβαστου και για αυτό αρκετά αντιπολιτευτικού σε σχέση με τον ίδιο άλλτερο έγκο του. Αυτό το στέλεχος φτιάχνει το σκληρό ιδεολογικό πυρήνα της κοινοβουλευτικής και ψηφοφορικής βάσης και ζητάει πάντα κάθαρση ενώ ταυτόχρονα προστατεύει τον ελισσόμενο αρχηγό του που είναι και αρχηγός πασών των εσωκομματικών φραξιών.

Αυτό τον τελευταίο ρόλο τον έπαιξε για τον Α. Παπανδρέου ο Λαλιώτης. Δεν ξέρουμε αν υπάρχει ένας αντίστοιχος για τον Τράμπ, αλλά στο ιδεολογικό επίπεδο μια τέτοια δουλειά κάνει ήδη και μάλιστα σε διεθνές επίπεδο ο Μπάβον.

Ως τώρα πάντως ο Τραμπ έχει εκκαθαρίσει ένα-ένα και τα πιο βασικά στελέχη του ευρύτερου κυβερνητικού μηχανισμού και τα έχει αντικαταστήσει με πιο φιλικά ή υφεσιακά προς τη Ρωσία πρόσωπα: Υπουργό εξωτερικών, Σύμβουλο Εθνικής Ασφαλείας, Προσωπάρχη του Λευκού Οίκου και, κυρίως, υπουργό Άμυνας που είχαν στο ζήτημα της Ρωσίας μια στρατηγική αντίθεση από τη δικιά του, που όμως ήταν η κυρίαρχη στο ρεπουμπλικανικό κόμμα. Όλοι αυτοί του έδωσαν την ευκαιρία να πετυχαίνει τακτικές νίκες υπέρ της Ρωσίας σε διάφορα επί μέρους διεθνή μέτωπα (Κορέα, Ιράν, Κατάρ, Τουρκία, ΕΕ, NATO) ώστε να προετοιμάζει έτσι τη μεγάλη στροφή με την πτώση όχι μόνο του Μάτις αλλά και του ως πριν λίγο αρχηγού του στρατού. Από την άλλη του έδωσαν τη δυνατότητα να εκκαθαρίσει τα ηγετικά στελέχη στο FBI και στη CIA και να τα αντικαταστήσει με φιλικά του, ενώ εκκαθάρισε και τον Υπουργό Δικαιοσύνης και προώθησε φίλους του δικαστές στο Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο και μια σειρά άλλα στελέχη σε όλο τον κρατικό μηχανισμό, ιδιαίτερα στα Διεθνή Όργανα πχ ΟΗΕ.

Βέβαια ο αμερικανικός στρατός δεν μπορεί να γίνει φιλορωσικός από τη μια στιγμή στην άλλη όπως δεν μπορεί να γίνει ούτε και η ηγεσία του ρεπουμπλικανικού κόμματος, ενώ μέσα στον αμερικανικό λαό και ειδικά στο δημοκρατικό κόμμα δυναμώνει η συνείδηση του κινδύνου από τη φιλοποινική και ανπιευρωπαϊκή πολιτική Τραμπ.

Το κακό είναι ότι όλες αυτές τις μεγάλες εκκαθαρίσεις του Τραμπ τις βλέπουν ακόμα οι αμερικανοί

δημοκράτες είτε σαν βίτσια ενός αυταρχικού και ανισόρροπου εγωπαθή ή το πολύ σαν κινήσεις πολιτικής ανωμαλίας ενός ανθρώπου που βοηθάει μια ξένη φασιστική δύναμη δύναμη. Δεν βλέπουν δηλαδή το ψυχρό ξετύλιγμα ενός παγκόσμιου σχεδίου που η εσωτερική αμερικανική διάσταση του, δηλαδή ο εκφασισμός της κοινωνίας και κυρίως η σταδιακή άλωση των βασικών μηχανισμών αυτού του κράτους απλά το υπηρετεί.

Για παράδειγμα πολλοί λένε ότι ο Τραμπ έφυγε από τη Συρία για να εμφανιστεί σαν ειρηνιστής στους κάθε λογής απομονωτιστές ψηφοφόρους του που έχουν απηυδιστεί από τις πραγματικά ανόητες, δαπανηρές σε χρήμα και αίμα και πολιτικά καταστροφικές περιπέτειες του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή τα τελευταία χρόνια. Όμως δεν βλέπουν ότι αυτή η απόσυρση προετοιμάζει εξωτερικές περιπέτειες αλλού στο πλευρό του φασιστικού Άξονα. Πολλοί πάλι, που πιο σωστά, λένε ότι το έκανε για να βοηθήσει τη Ρωσία στην κυριαρχία της στη Συρία δεν μπορούν ακόμα να καταλάβουν ότι αυτή η απόσυρση είναι πάνω απ' όλα ένα σήμα στην ερντογανική Τουρκία, τον φύλακα των Στενών και του δρόμου της Ευρώπης προς τους υδρογονάνθρακες του Νότου, ότι πρέπει να υπολογίζει σε μια άλλη Αμερική, μια νέα φιλορωσική Αμερική και όχι σε αυτή τη δυτική, την αντιρωσική των Μάτις, Τίλερσον, και των ευρωπαίων φίλων τους που την έχουν εδώ και τόσα χρόνια απομονώσει υποχρεώνοντας την να υποκρίνεται στους γκιουλενικούς φασίστες πραξικοπηματίες και στους πραγματικά φασίστες τρομοκράτες του PKK. Με την απόσυρσή του από τη Συρία σε συνεννόηση με τον Ερντογάν, στον οποίο εμπιστεύεται την εξουσιοδότηση του ISIS και του επιτρέπει νόμιμη εισβολή στη Συρία, ο Τραμπ στην πραγματικότητα επιβεβαιώνει στη συνείδηση του Ερντογάν και των εθνοανεξαρτησιακών ρεμπμάτων της Τουρκίας, αλλά και σε μια σειρά άλλων τριτοκοσμικών κυβερνήσεων ότι πρέπει από δω και μπρος να εγκαταλείψουν τους δεύτερης γραμμής ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και να αναζητήσουν συμμαχίες και σωτηρία σε μια παγκόσμια συμμαχία Πούτιν-Τραμπ.

Το καλό, με λίγα λόγια, που είναι η κατ' αρχήν αφύπνιση των δημοκρατών των δυτικών χωρών σχετικά με τον αντιδραστικό ρόλο του Τραμπ στην παγκόσμια και στην αμερικανική πολιτική σκηνή, πρέπει να ενισχυθεί με τη βαθύτερη κατανόηση της στρατηγικής του. Μόνο έτσι οι μάζες θα μπορέσουν έγκαιρα να ανακόψουν τις κινήσεις του ίδιου και των ρώσων νεοναζι κρτικο-μονοπωλιστών πατρώνων του που θα γίνουν σύντομα καταρρακτώδεις μπροστά στα έκπληκτα μάτια των παρακμασμένων δυτικών φιλελεύθερων μονοπωλιστών που τους βοήθησαν να γίνουν πανίσχυροι.